

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF AVALIR BOOK TWO

THE BROKEN ELF KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIRIK ELF KRALI

OceanofPDF.com

AVALIER KRALLARI İKİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

LEIA STONE

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Leia Stone Kapak

Fay Lane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Beni takip et</u>
<u>Teşekkür</u>

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BİR

Üstü kapalı vagon sarsılarak durdu ve omzum yanımdaki kişiye çarptı. Bir özür mırıldandım ve sonra arka brandanın kanatları açıldı.

Köle tüccarı "Dışarı!" diye bağırdı ve hepimiz ayağa kalktık. Ellerimizin arkadan bağlı olduğu düşünülduğünde oldukça çaba sarf etmemiz gerekti.

Esir arkadaşlarımla sırasını takip ettim ve vagonun kenarına geldiğimde topuklarımdaki sızidan irkilerek zıpladım. Hızlıca etrafıma baktığımda Archmere'in başkenti Elf Şehri'nin altın kapılarında olduğumuzu gördüm. Nightfall'un dışına hiç çıkmamıştım ve içinde bulunduğum durum her ne kadar iç karartıcı olsa da, köle olarak satılmadan önce en azından etrafı görmek istiyordum. Tam kanlı bir elf olan babam anavatanından sevgiyle bahsederdi ve ben de bunun nedenini anlayabiliyordum. Beyaz çiçekli uzun ağaçlar kalenin dış kapılarını kaplıyor, inişli çıkışlı tepeler ve dağlar dört bir yanımızı sarıyordu. Nefes kesiciydi.

"Başını eğ," diye tersledi tüccar beni, kafamın arkasına vurarak.

Ayaklarım aniden uzun pelerinime takıldı ve yere düşerken irkildim. Ellerim arkamdan bağlı olduğu için düşmeye karşı kendimi korumaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yüzümü yana çevirerek omuzlarımı dikleştirdim, yere sertçe çarptım ve göğüslerimi bir kayaya çarptım. Acı vücudumun ön tarafına sıçradı ama burnumun kırılmasını merhametle önlemiştim, bu yüzden buna bir zafer diyordum. Ben yanıma yuvarlanıp köle tüccarına dik dik bakarken diğer hizmetkârlar durup bana baktılar. Uzun boylu ve kalın yapılıydı, bir insandı ama yine de onu kızdırırsam biraz zarar verebilecek kadar güçlüydü.

İnledim ve birkaç saniye sonra tüccar uzanıp beni koltuk altımdan tutarak kaldırdı.

Tüccar, "Düzgün yürüyemiyorsan, sana doğru dürüst para vermem," diye tükürdü.

Piçin boğazını yumruklamak istedim ama şu anki durumumla bu imkânsızdı. Muhtemelen öldürülmeme neden olacak olsa da kafa atmaya razı olurum. Şu an için umabileceğim en iyi şey yeni sahibimin iyi bir insan, daha doğrusu elf olmasıydı.

Sözleşmeli hizmetkâr arkadaşlarımdan oluşturduğu sıra tekrar yürümeye başladı ve ben de muhteşem kafa darbesine dair tüm düşüncelerimi arkamda bırakarak onları takip etmek zorunda kaldım. Bu sefer ayağıma daha çok dikkat ediyordum.

Teyzemin şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Beni götürdüklerinde çığlık atıyor ve ağlıyordu. Muhtemelen çok endişelenmişti. Hayatımın on dokuz yılı boyunca Nightfall'da yaşadım ve bir elf-insan melezi olarak kısa kesilmiş kulaklarımla kutsanmışım. Yani ne kraliçenin ne de Nightfall'daki herhangi birinin benim insan olmadığımı dair bir fikri vardı.

"Borcun ne?" diye fısıldadı yanımdaki kız.

Düşüncelerimden sıyrılıp başımı salladım, ne demek istediğini anlamamıştım.

"Kumar. Bino'ya iki altın borcum var," dedi suratı asık bir şekilde. Bino meyhanede poker oynatıyordu. Şimdi sorusunu anlamıştım. Neden satıldığımı bilmek istedi.

Geri ödeyemeyeceğimi bile bile teyzemin ilaçları için borç para almamalıydım. Ama onu rahatsız eden nöbetleri durdurmak için çaresizdim. Elf şifamı kullanmayı hiç öğrenmemiştim, bu yüzden insan doktorların merhametine ve ellerinde ne varsa ona kalmıştık. Teyzem de annem gibi bir insandı ve babam da bir elfti. Annem doğum sırasında ölmüş, babam da izinsiz girenlere ibret olsun diye kasaba meydanında öldürülmüştü. Beni görmeye geliyordu. Şimdi teyzem sahip olduğum tek şeydi, bildiğim tek aileydi.

"Beş altın. Kimyacıya," dedim ona.

Miktar karşısında şaşırmış görünüyordu, şüphesiz hap sorunun olup olmadığını merak ediyordu. Keşke öyle olsaydı - kraliçenin hayat kurtaran ilaçlar için bir kol ve bir bacak istemesinden daha mantıklı olurdu. Bazen bunun onun hastaları ayıklama yöntemi olduğunu düşünürdüm. İlaçlara bağımlı olan tüm zayıf, fakir insanların ölmesini sağlamak ve mükemmel toplumunu güçlendirmek. Çoğumuz Kraliçe Zaphira'dan nefret ederdik. Tüm krallığı insanlaştırmak için yaptığı hastalıklı plan

önce tüm büyülu ırkların itlaf edilmesi gerekecekti. Kraliçenin istediğı olursa nekrolar, elfler, fae'ler, wolvensler ve hatta ejderha-halk bile eninde sonunda Avalier'den silinecekti.

"Teyzem hasta. Pahalı ilaçlara ihtiyacı var," diye açıkladım kıza.

Teyzemın nöbetleri ben on iki yaşındayken başlamıştı, orada burada küçük nöbetler geçiriyordu ama bu sonuncusu o kadar kötüydü ki sonrasında bacağı çalışmaz hale gelmişti. Artık yürürken sürüklemek zorunda kalıyordu. Bir ay içinde nöbetleri önlemek için daha fazla ilaca ihtiyacı olacaktı.

Tüccar "Gevezeliğı kes!" diye bağırdı ve kızla ben ayrıldık, önümüze bakıp şehri seyretmeye başladık.

Elf şehri çok güzeldi. Altın kakmalı ve yarı değerli taşlarla kızılağaçtan oyulmuştu. Yüksek sivri kemerler nefes kesiciydi. Altın kakmalara ve değerli taşlara vuran güneş ışığı, biz yürürken sanki parlıyormuş gibi görünmelerine neden oluyordu. Ama tüm şehirden geçmiştik ve ben düşüncelerimde kaybolup kızla konuşurken fark etmemiştim bile. Şimdi büyük beyaz kalenin yan tarafındaki bir kapıda duruyorduk.

"Hizmetkâr girişi," dedi bir muhafız ve ben sese doğru baktım.

Kimsenin size tüm elflerin uzun ve sıska olduğunu söylemesine izin vermeyin. Kalenin hizmetçi girişini koruyan adam bunun tam tersiydi. Kısa boylu, bodur, gaga burunlu ve buz mavisi gözlü bir adam bana dik dik bakıyordu. Altın beyazı saçları at kuyruğı şeklinde bağlanmış ve yanlardan örülmüştü. Kalçasındaki kılıcı fark ettim ve onu nasıl kullanacağını bilip bilmediğini merak ettim.

Kralın kraliyet muhafızlarının bir parçası olmasının imkânı yoktu. Yay Adamlar sessiz ve ölümcül ağaç tepesi saldırılarıyla tanınırlardı. Bu adam bir ağaca tırmanabilecek gibi görünmüyordu.

Tüccar bir anda ortaya çıktı ve boynumu kavradı, başımı o kadar sert bir şekilde aşağı indirdi ki boynumda acı patladı. "Eğer yüzünü aşağıda tutamazsan o güzel gözlerini kafandan çıkaracağım."

Tısladım, ellerimi arkamda yumruk haline getirdim. Bu sıçan piç beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı. Evet, köle olarak satılmışım ama bu kum torbası olduğum anlamına gelmiyordu. Tam ona ağzının payını vermek üzereydim ki beni bıraktı.

Tökezleyerek ilerledim. Yüzüm sıcaktı, çok öfkeliydim ama sakinleşmek için derin nefesler alarak sertçe içime çektim.

Kalenin dışı kadar süslü bir salondan geçtikten sonra, yüksek duvarları olan büyük bir açık depoya yönlendirildik.

Tavanlar iki kat yükseliyordu. Bir köşede un ve pirinç çuvalları, bir diğerinde ise tencere ve tava yığınları duruyordu. Uzak duvara karşı sıralandık ve yukarıya, ikinci katın üstündeki pencerelere baktığımda bazı insanların bize baktığını gördüm.

Yeni efendilerimiz mi?

Hizmetkârlık hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiç hizmetçim olmamıştı. Ama yemek yapmayı ve temizlik yapmayı biliyordum, yani bundan çok daha farklı olamazdı.

Değil mi?

"Baş hizmetçinin sizi hastalıklara karşı kontrol edebilmesi için bağlarınız çözülecek, sonra da saraydaki yeni işlerinize atanacaksınız," diye bağırان tüccar beni düşüncelerimden kopardı. "Eğer kaçmaya çalışırsan seni öldürürüm ve borcun aileden kalan bir sonraki üyeye kalır."

Burada, sarayda mı çalışacaktık? Bu biraz heyecan vericiydi. Un ve pirinç yığına baktım ve mutfığa gönderilmemeyi umdum. Yemek yapmayı umursamıyordum ama bulaşık yıkamak cehennem gibiydi. Vıcık vıcık yemekler beni ürkütürdü. Kütüphanede ya da şifacılarla çalışmak için görevlendirilmeyi çok isterdim. Hiç eğitim almamış bir yarı elf olarak benim de iyileştirme yeteneğim yoktu ama öğrenmeyi ve küçük de olsa yardım etmeyi çok isterdim.

Nightfall Üniversitesi'nde teyzem için bir tedavi bulabilmek amacıyla biyoloji okuyordum ama artık hepsi boşa gitmişti. Neredeyse iki yıl boyunca dersler, ödevler ve çalışmalar, hepsi bir hiç uğruna.

Prangalarım çözüldü ve omuzlarımı yuvarladım, birkaç saatlik yolculuk boyunca bu şekilde bağlı kalmanın göğsümde yarattığı acıyla inledim. Bir anlığına kaçmak istedim, bir tavşan gibi odanın diğer ucuna, dışarıya ve ormana doğru fırlamak istedim. Kapılara baktım ve orada, her iki tarafta, iki Yay Adam vardı. Uzun boylu ve sessiz duruyorlardı, nefes almak için zar zor hareket ediyorlardı, yaylarına bir ok yerleştirmişlerdi bile.

Yutkundum.

O sırada odaya yaşlı bir kadın girdi, beyaz saçlarını başının üzerinde sık bir topuzla bağlamıştı. Beyaz önlüklü mavi pamuklu bir hizmetçi üniforması giymişti ve elinde küçük bir sopa tutuyordu.

"Benim adım Bayan Tirth. Archmere Şatosu'nun baş hizmetçisiyim. Sizi bitlere karşı kontrol edeceğim ve burada işinizi yapmanıza engel olacak herhangi bir deformasyonunuz olmadığından emin olacağım."

Bit mi? *İğrenç*. Yanımdaki kıza baktım, o da kafasını kaşıdı.

Toplamda dokuz kişiydik, elf, fae ve insan karışımıydık - kale bizi çeşitli işler için toplu olarak satın almış olmalıydı. Haddimi aşmak istemiyordum ama mümkünse şifacılarla ya da kitapların etrafında çalışmak istiyordum.

Dilimi ısırarak Bayan Tirth'in elindeki sopayla herkesin saçını dürtmesini, ağızlarını kontrol etmesini, ellerine ve ayaklarına yakından bakmasını bekledim, ta ki bana gelene kadar. Geldiğinde derin bir reverans yaptım. "Bayan Tirth, işimize en iyi şekilde uyum sağlayabilmemiz için bize güçlü yönlerimizin bir listesini sunmanız uygunsuz olur mu?"

Yaşlı kadın bana bir kaşını kaldırdı ve sonra birkaç kukuletalı figürün hala bize baktığı seyir locasına baktı.

Elindeki sopayla kahverengi saçlarımı karıştırmaya başlarken "Güçlü yönlerin?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Okuyabilir ve yazabilirim. Matematik ve organik kimyada ustayım ve okuma ve iyileştirme tutkum var."

Sopa dondu, saçıma dolandı ve kadın bana baktı. Tepkisi için kendimi hazırladım ama kahkahayı patlattı. Tüccar da diğer köleler gibi kıkırdadı ve şimdi herkes bana gülüyordu.

"Tatlım, senden sadece ekmek yapmanı ya da tuvaletleri temizlemeni istiyorum," dedi Bayan Tirth ve midem bulandı.

Denemeye değerci.

Tüccarın arkamda hareket ettiğini hissettim. "Kasık biti olup olmadığını kontrol etmemi ister misin?" Ofladı ve sonra eli kığıma indi ve sıktı.

Sert.

Bayan Tirth tüccarın yorumuna sinirlenmiş görünüyordu ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağını biliyordum.

Bankacılar gelip beni teyzemden aldıklarından beri içimde tuttuğum tüm öfkeli ve bastırılmış duygular o anda patladı. İntikamcı bir öfke üzerime çöktü ve kendimi kaybettim. Dönerek çirkin tüccarla yüzleştım. Bana şehvet dolu gözlerle baktı ve ben de teyzemin bana öğrettiğı gibi avucumu burnuna doğru indirdim ve kemik çıtırtılarıyla ödüllendirildim. Yüzünü tutmak için öne doğru eğildi ve ben de dizimi kaldırıp erkeklik organına olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Odayı bir feryat kapladı ve yüzü kıpkırmızı kesilerek yana düştü. "Ah canım," dedi Bayan Tirth arkamdan.

Baş hizmetçiyle yüzleşmek için döndüm. "İzin almadan kığıma dokundu. Bu burada teşvik ediliyor mu?" Ona sordum, kendimle konuşmayı umarak

Tüccara misilleme yaptığım için başıma gelecek cezadan korkuyordum.

Yüzü kızardı ve pencerenin yukarısındaki hareketi fark ettim. Kapüşonlu figürlerden biri odadan çıkıyordu. Çok ileri gittiğimi biliyordum ama *lanet olsun*, tüccarın yaptığı doğru değildi ve Bayan Tirth'in de aynı fikirde olacağını umuyordum. Kadın kadına.

Sertçe yutkundü. "Öyle değil," dedi sonunda.

İki Yay Adam aniden arkamdaydı, beni koltuk altlarımdan tutup kapılara doğru sürüklüyorlardı.

Kahretsin, nereden çıktı bunlar?

Ellerinde çırpınmaya çalıştım ama faydası olmadı. Beni havaya kaldırdılar, koltuk altına bir şey sıkıştırarak boğazımdan bir inilti çıkmasını sağladılar ve sanki parşömenden yapılmışım gibi beni taşıdılar.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve içlerinden birine döndüm. "Beni yakaladı, görmüş olmalısınız. Onu öldürmedim ya da başka bir şey yapmadım," diye yalvardım.

Çift kapı açıldı ve ardından süslü bir şekilde dekore edilmiş koridordan geçip başka bir odaya girdim, bu oda daha küçüktü ve masanın arkasında oturan bir adam vardı, gri pelerini kimliğini gizlemek için yukarı çekilmişti.

"Tamam, belli ki burada yeniyim, bu yüzden artık kuralları bildiğime göre belki beni serbest bırakabiliriz," diye yalvardım. Tüccarın taşaklarına diz çöktüğüm için asılmak istemiyordum ama buna izin veremezdim. Yay Adamlar beni masanın önüne bırakıp odadan çıktılar.

Pelerinli kişiye bakarken olduğum yerde donup kaldım. "I-"

"Çok fazla konuşuyorsun. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek." Sesi sert ve güçlüydü; yetkili birinin huzurunda olduğumu hemen anladım.

"Evet... efendim. Bunu yapabilirim. Yaşamama izin verirsiniz?" Burada neler döndüğünden emin değildim.

Adam uzun ince parmaklarıyla uzandı ve pelerini geri çekerek elflerin korkutucu kralının güçlü çenesini ve yakışıklı yüzünü ortaya çıkardı.

"Raife Lightstone," diye nefes aldım ve derin bir reverans yaptım.

Mavi gözleri reveransımı değerlendirir gibi vücudumda gezindi ve yanaklarım kızardı.

"Reveransınız soylu bir aileden geldiğinizi gösteriyor," diye gözlemledi.

Nightfall'da gerçek anlamda soylular yoktu. Biz buna eğitilmiş ve eğitimsiz derdik ve insanların yüzde doksanı eğitilmişti.

Nightfall çünkü kraliçe bunu emretti ve ücretsiz yaptı. Fakir ama yüksek eğitilmiş biri olarak görülüyordum, yani onun gözünde bir soyluydum.

"Evet lordum," dedim, çok konuştuğumu söylediği için cevaplarımı kısa tutmaya çalışarak.

Ayağa kalktı ve ben donakaldım, ne kadar sırk gibi olduğunu görünce şaşırdım, benden en az bir buçuk baş daha uzundu ve bir kadına göre uzun olduğum için bu bir şey ifade ediyordu. Masanın arkasından çıktı ve benimle yüzleşti. "Adın ne senin?"

"Kailani Dulane, efendim."

"Avalier'in tüm krallarının paylaştığı tek hediyenin farkında mısın?" diye sordu ve ben bunun nereye gittiğini biliyordum.

Oh Maker.

Sertçe yutkundum. Ejderha halkından Kral Valdren, Fae Kralı Lucien Thorne, Wolven Kralı Axil Moon ve Elf Kralı Raife Lightstone'un hepsinde yalan kokusu alma yeteneği vardı.

"Yalanın kokusunu alabiliyorsun," dedim.

Şaşırmış görünüyordu. "İyi eğitim almışsınız."

Nightfall kütüphanesinde her büyülü ırk hakkında kitaplar vardı. Hepsini kraliçenin onları yok etme planına yardımcı olmak içindi. Onlar hakkında ne kadar çok şey bilirsek, onlara o kadar çok zarar verebilir ve sonunda onları yok edebilirdik.

"Sana bir dizi soru soracağım ve cevaplarına göre kaderini belirleyeceğim," dedi etrafımda yavaş bir daire çizerek.

Başım döndü ama başımı salladım.

Burnundan nefes aldı. "Yarı elf mi?" diye sordu memnun bir sesle.

"Evet lordum. Babam" dedim, mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışarak.

"Adı ne?"

Sertçe yutkundum. "Rufus Dulane. King's Burrow adlı balıkçı köyünde yaşıyordu."

Başını salladı, görünüşe göre bu cevaptan memnun olmuştu. "Neden köle olarak satıldın?" diye sordu. İçimi çektim. "Geri ödeyemeyeceğim bir borç aldım."

"Belli ki." Sığ cevabımdan rahatsız olmuş gibiydi. "Ne için?"

Sorunun rahatsız ediciliğinden hoşlanmamıştım ama cevap vermem gerektiğini biliyordum ve doğruyu söylemeliydim. Hayatım onun ellerindeydi. "Teyzem için hayat kurtarıcı ilaçlar için."

Kaşları şaşkınlıkla düğümlendi. O da buna şaşırırdı. Archmere'deki insanların ilaca ihtiyacı yoktu. Hastalandıklarında iyileştirilirlerdi. Hem de bedavaya. Bu onlar için nefes almak kadar kolaydı.

"Krediyi aldığınızda geri ödeyemeyeceğinizi biliyor muydunuz?" diye sordu.

O zaman hafifçe homurdandım, bakışlarım onunkilere kaydı ve öylece kaldı. "Evet," dedim sıkıntıyla. "Teyzemi kurtarmak için."

Cevabımı düşünmüş gibiydi.

"Elf ırkı hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bu geniş bir soru. I-"

"Benden ve halkımdan nefret eden birini işe alıp almayacağımı bilmem gerekiyor," diye açıkladı. "Sen Nightfall'da kraliçenin yönetimi altında büyüdün."

Yani beni işe almayı mı düşünüyordu? Beni öldürmeyi değil? Bu beni heyecanlandırdı.

Belki de bu benim asılmamla sonuçlanmazdı.

Başımı salladım. "Bence şanslılar. Hiç hastalıkları yok ve kolayca iyileşebiliyorlar. İyileşme yeteneklerini kıskanıyorum ve onlara zarar gelmemesini diliyorum."

Kaşlarını çattı. "Sahip olduğun bir yeteneği mi kıskanıyorsun?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ben hiç çiçek açmadım. Babam beni eğitemeden öldü ve... büyüm hiç gelmedi."

Elfler büyünüzün ortaya çıkmasına çiçek açma derdi, genellikle beş yaş civarında eğitiminize başladığınızda.

Sonra önüme geçti, omuzlarını dikleştirdi ve gözlerimin içine baktı.

"Pekâlâ... Nightfall kraliçesi hakkında ne düşünüyorsun?" Nefesimi tutarak kaskatı kesildim. Kraliçenin, elf kralının on dört yaşındayken tüm ailesini öldürdüğü bir sır değildi. Yedi kardeşti; sadece o hayatta kalmıştı. Ondan

nefret ediyordu, bunu biliyordum, ben de öyle, ama bunu söylemek yüksek sesle söylemek vatan hainliğiydi.

Omzumun üzerinden bakıp kapının kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Kraliçe aleyhinde konuşmak hızlı bir tepkiyle karşılanırdı ve ben bunu hiç yapmamıştım, teyzeme bile. Konaklama ya da muamele eksikliğinden şikâyet ederdik; ordunun bazı icraatlarını kötülerdik ama kraliçeyi asla. Gözleri yarıklara kadar kısıldı.

"Nightfall kraliçesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye tekrar sordu.

Derin bir nefes aldım. "Ondan nefret ediyorum. Keşke ölse de hepimiz huzur içinde yaşasak," dedim telaşla ve ellerimi ağzıma kapattım.

Yüzüne bir an için yarı müstehzi bir sırıtma yayıldı ve sonra kayboldu. "Pekâlâ. Seni yeni kişisel asistanım olarak işe almak istiyorum. Benim

Sonuncusu evlendi ve gitti," dedi ve bir parşömen parçasını karalamak için masasının arkasına geri döndü.

Rahatlayarak sarktım. Kralın kişisel asistanı mı? Kulağa büyük bir iş gibi geliyordu. Tuvalet temizlemek ya da ekmek yapmak gibi değil. "Ben... Ben onur duyarım."

"İyi eğitilmiş birine ihtiyacım var," dedi hâlâ parşömenine bakarak. "Hızlı not alabilen, kitap okuyabilen ve yeni şeyler öğrenip beni bilgilendirebilen biri."

Neredeyse sevinçten yerimden fırlayacaktım. "Okumayı çok severim. Günde bir kitap okurum, her türlü konuda ve hatta eğlenmek için kurgu bile okurum."

Sonra başını kaldırdı ve yazmakta olduğu parşömen parçasını masanın diğer tarafına iterek bana bir tüy kalem ve mürekkep uzattı. "Çabuk yap."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bir çeşit test mi? Baskı altında iyi çalışırdım ve bu yüzden masasının karşısındaki sandalyeye oturdum ve mürekkepli kalemimi ve parşömen parçasını aldım.

Bu bir testti. Ve üç farklı dildeydi! Yaratıcıya şükürler olsun ki hepsini konuşabiliyordum.

"Yıllardır yazılı Eski Elfçe görmemiştim," diye itiraf ettim. Tüy kalemi mürekkebe batırdım, diyarın dört bir yanındaki dillere böylesine merak duyduğum ve hepsini incelediğim için minnettardım.

İlk sorusu Eski Elfçe yazılmıştı ve basitti. Fallenmoore topraklarında batan bir balıkçı teknesiyle ilgili bir sorundan bahsediyordu. Soru, elf kralının tekneyi geri alma hakkına sahip olup olmadığını ya da bunu yapmadan önce Kral Moon'un iznine ihtiyaç duyup duymayacağını soruyordu. Daha çok dili anladığımdan emin olmak için sorulmuş bir soruya benziyordu.

Cevap verdim ve bir sonrakine geçtim. Bu Yeni Elfçe yazılmıştı. Cevapladığım bir başka basit soru. Sonuncusu ise Avalier'in tüm halkları arasında ortak dil olan Avalerian dilinde yazılmış detaylı bir aritmetik problemiydi.

Kolayca bitirdim ve parşömeni geri verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Çok hızlıydı."

Omuz silkdim.

Parşömene şöyle bir baktı, kalemi aldı ve çalışmamı kontrol ediyormuş gibi aritmetik problemimin yanına birkaç not düştü. "Aferin."

İşıldadım.

Ellerini önünde kavuşturdu. "Konsey evlenmem için ısrar ediyor. Kur yapma süreci yakında başlıyor. Görüştüğüm her kadın hakkında detaylı notlar tutmanı ve hangisini seçeceğime karar vermemde bana yardımcı

olmanı istiyorum."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Sen... bir eş seçmene yardım etmemi mi istiyorsun?"

Kayıtsızca başını salladı. "Konseyin yakamdan düşmesinin tek yolu bu."

Vay canına, şanslı bayan. Evliliği gerçekten istiyor gibiydi.

"Tabii, bunu yapabilirim." Başımı boynuma bağlı tutacaksa her şeyi yaparım. "Diğer iş görevlerim neler? Onları yazmak istiyorum" dedim.

Bundan etkilenmiş görünüyordu. Bana temiz bir parşömen ve tüy kalem uzattı.

Bana daha önce söylediklerini not ettim.

Karısını bul.

"Toplantılarda bana eşlik edecek, insanların isimlerini ve işlerini hatırlatacaksın. Çalışanlarımın doğum günlerini bilmek isterim ama onları hatırlamaktan rahatsız olamam."

"Tabii ki."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eski tat testçim öldü, bu yüzden yeni bir tane işe alana kadar senin yerini doldurman gerekecek."

Donup kaldım. Kraliyet ailesine tat testi yapmak, krallıktaki en tehlikeli işlerden biriydi. Sürekli zehirlenirlerdi.

"Sen... onları iyileştiremedin mi?"

Kaşlarını çattı. "Zamanında değil. Elflerin her şeyi iyileştirebildiği ve asla hastalanmadığı yaygın bir yanlış anlaşılma." "

"Peki ya yeni aldığın diğer kölelerden biri?" Onlardan sekiz tane vardı.

Başını iki yana salladı. "Hiçbirine

güvenmiyorum." Bu bana güvendiği anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, neden?

Tamam, daha kalıcı bir iş bulana kadar sadece yarı zamanlı bir işti.

Karısını bul.

İsimleri, doğum günlerini

hatırlayın. Toplantılara

katılın.

Tadım testçisi.

"Başka bir şey var mı lordum?"

Başını salladı. "Sana güveneceksem ve benimle yakın çalışacaksan, Zarar Vermeme Yemini etmeni istiyorum."

Kaşlarım kalktı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama elflerin ve fae'lerin yeminlerini ciddiye aldıklarını biliyordum.

"Tamam," dedim çekingen bir sesle. On dakika önce beni esir alan kişiyi taşaklarından vurmuştum ve şimdi elflerin kralıyla bir iş görüşmesindeydim.

Ne gündü ama.

Boğazını temizledi. "Bir şey daha..."

Kendimi destekledim. Biraz rahatsız görünüyordu.

"Evli değil misin?"

Oh, kolay soru. "Evet. Bekâрім. Evlenecek kadar uzun süre tahammül edebileceğim bir erkekle hiç tanışmadım."

Yarım yamalak gülümsemesi geri geldi ve başını salladı.

"Çocuk yok mu?" Başımı salladım. "Hayır."

Rahatlamış görünüyordu. "Bu zorlu bir iş, günün her saati. Bir aile sahibi olmanın bana düzgün bir şekilde hizmet etmeni engellemesinden korkuyorum."

Başımı salladım. "Tamamen hizmet edebilirim, efendim."

Beş altın borcunu ödemeye çalışan sözleşmeli bir hizmetçiydim. Zaten ailem de benimle birlikte buraya taşınamazdı.

Boğazımı temizledim. "Ücret nasıl ödeniyor?"

Başını eğdi, sanki paradan bahsetmek onu rahatsız etmiyormuş gibi daha rahat görünüyordu. "Tüccara olan borcunu bugün ödüyorum. Sonra da yılda bir altın çalışırsın."

Beş yıl. Teyzemin üç aylık ilacını bitirmek beş yılımı alacaktı. İçimde bir öfke kabardı. Ona değil, hayat kurtaran ilaç için bu kadar çok para alan eczacıya.

"Borcun ne kadar?" diye sordu.

İçimi çektim. "Beş altın."

Şaşırmış gibi görünmüyordu. Belki insanlar buraya daha büyük borçlarla geliyor ve tüm hayatları boyunca onun için çalışıyorlardı ama ben kendi hayatımı istiyordum. Pozisyon için minnettardım ama burada beş yıl çalışıp zehir için yemek tatmak ve ona bir eş bulmasında yardım etmek benim tutkum değildi. Buradan ayrıldığımda yirmi dört yaşında olacaktım. Doktor olmayı denemek için çok mu yaşıydın?

"Beş yıllık görevin seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" Gözleri kısıldı; orada bir güvensizlik vardı. Nedenini anlayamadım. Adama yalan söyleyecek değildim ya.

"Borcumu ödemek için gereken sürenin uzunluğuna biraz şaşırdım," dedim dürüstçe. "Doktor olmayı umuyordum... Bunun için üniversiteyi bıraktım ve okula geri döneceğim için heyecanlıyım." Boynumun arkasını ovuşturdum ve tüccarın daha önce neden olduğu acıyı unutarak yüzümü buruşturdum.

Gözlerinde önce anlayış, sonra da biraz acıma parladı. "Burada Nightfall'daki gibi tıp eğitimi almıyoruz ama şifa turlarımda bana gölge edebilir ve çok müdahaleci ve dikkat dağıtıcı olmadıkları sürece birkaç soru sorabilirsin."

İçimde bir umut kabardı. "Lordum, bu harika olurdu."

Ne kadar küçük olursa olsun, tüm elflerin bir çeşit iyileştirme yeteneği vardı, ancak çiçek açması için öğretilmesi ve uygulanması gerekiyordu. Ben hiç çiçek açmadığım için büyüm neredeyse ölmüştü ama bir revirde herhangi bir kapasitede çalışmak harika olurdu.

"Bir şey daha var." Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve uzanıp elini enseme gezdirdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve tüccarın neden olduğu acı yok oldu. Raife bir an için yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar yerine oturup tüy kalemi aldı ve bir not karaladı.

Beni iyileştirdi mi? Tek bir dokunuşla mı? "Ah, teşekkürler," dedim.

Parşömeninden başını kaldırmadan, "Odalarınıza çekilebilirsiniz," dedi. "Yerleşin. Sabah ilk iş sizi ziyaret edeceğim. Bunu Bayan Tirth'e ver." Karaladığı mektubu bana uzattı.

Az önce kovulduğumu anlayarak ayağa kalktım ve parşömenimi yanıma aldım.

Kralın özel asistanı mı?

Skor.

Bayan Tirth kralın ofisinin dışında beni bekliyordu. Ona mektubu uzattım ve kaşlarını çatı.

"Bu kralın el yazısı değil," dedi.

Omzunun üzerinden baktım ve kızardım. Ona görev listemi vermiştim. Elinden kaptığım gibi kralın yazdığı mektubu ona uzattım.

Mektubu hızla taradı ve sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yeni kişisel asistan."

"Biliyorum. Tüccarı bıraktıktan sonra bunun beni astırabileceğini düşündüm." Bayan Tirth başını salladı. "Muhtemelen bu yüzden işe alındın." Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Tekrar ofise baktı ve sesini fısıltıya indirdi. "Kral tüccarlardan nefret eder. Ve güçlü kadınlardan hoşlanır. Senin kolayca öldürülmen konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak."

Ne tuhaf bir şey söyledim. Sadece başımı salladım.

"Eşyalarınız var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Borçlular hiçbir şey almama izin vermedi."

"Önemli değil, kıyafet yardımı, yemek ve ücretsiz oda ve yemek de işe dahil."

İçim rahatladı.

"Yüksek rütbeli bir kraliyet mensubunun kişisel asistanı olarak, sizden rolünüze uygun giyinmeniz beklenecektir. Artık onun monarşisinin bir yansımasıdır. Pamuk yok. Sadece ipek ve şifon. Dantel süsleme tercih edilir. Saray terzisiyle birlikte çalışacaksınız," dedi Bayan Tirth koridorları geçerken.

Süslü elbiseleri severdim. İpek ve dantel giymek için kolumu bükmenize gerek yoktu.

"Davranışlar hakkında konuşalım," diye ekledi. "Kralın bir çalışanı olarak, iş başındayken içki içmemeniz ve küfür etmemeniz ya da başka türlü kadınsı olmayan davranışlarda bulunmamanız gerekecek."

Başımı salladım. "Tabii ki."

Orada bir hikaye vardı, bu feragatnameye ihtiyaç duymasının bir nedeni vardı ve bunu sormak istedim.

Uzun bir koridoru daha geçtikten sonra siyah lake çift kapılı bir setin önünde durduk.

"Sadece Zarar Vermeme Yemini edeceğiz ve sonra odalarınıza yerleşebilirsiniz." Bayan Tirth tatlı tatlı gülümsedi.

Oh. Evet. Evet. Bunu kabul ettiğimi unutmuşum. "Pekala."

Bayan Tirth uzanarak buruşuk yumruğuyla kapıya vurdu ve kapı açıldı.

Kapının arkasında kralı gördüğümde nefesim kesildi.

Bu da ne...? Omzumun üzerinden baktım, ofisinden çıkıp bizi buraya nasıl getirebildiğini merak ediyordum. Ağzım açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı.

Göz kırptı. "Gizli tüneller."

Bu göz kırpma içimde bir şeyler uyandırdı ama bunu görmezden geldim. Gizli tüneller. Evet, bu mantıklı.

Kral açıklıktan geri çekildi ve odanın derinliklerine doğru adım atarak ilk kez odayı görmemi sağladı.

Vay canına. Kristal ışıklı yatakları görmeyi beklemiyordum! Babam benim için geride bıraktığı günlüklerinde onlardan bahsetmişti. Archmere'deki hayatını ve burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu öğrenebilmemin tek yolu buydu. Kristal

Işık yatakları iyileştirici ve yenileyiciydi. Ama nedense bugün farklı bir amaçları olabileceğini düşündüm.

Kral şeffaf, duman renginde bir taştan oyulmuş koyu siyah bir yatağa doğru yürüdü ve içine uzandı. Burada altı kristal yatak vardı, pembe, mor ve siyah, her birinden ikişer tane, yetişkin bir adamın uyuyabileceği büyüklükteydi. Oda, beyaz taş zeminleri ve içinde altın lekeleri olan açık mor duvar parşömeniyle huzurlu ve şifalı hissettiriyordu.

"Diğer siyah kristal yatağa uzanın," dedi Bayan Tirth ve yatağı işaret etti.

Yatağa yaklaşırken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Bu yemin tam olarak neyi içeriyordu?

Bunun daha çok bir yemin olacağını düşünmüştüm ama şimdi işin içinde büyü olmasından endişeleniyordum. Bu işi gerçekten istiyordum ve krala zarar vermek niyetinde değildim, bu yüzden sanırım bununla başa çıkmam gerekecekti.

Yatağa sırt üstü uzandım, sert olmasına rağmen rahatsız edici olmamasına şaşırdım. Vücuduma göre şekillenmişti.

İçine tamamen uzandığım anda koyu siyahımsı bir mor renkte parladı. "Uhh," dedim.

"Tamamen normal." Bayan Tirth üzerimde gezindi. "Sadece sizin ve kralın enerji imzalarını yemin için senkronize ediyor."

Enerjimizi senkronize etmek mi?

Tamam, sadece nefes al, dedim kendime, sakinleşmeye çalışarak. Onlar iyileştirici elfler, bu beni öldürecek gibi değil. Değil mi?

Bayan Tirth krala baktı ve kral memnun olmuşa benziyordu, çünkü sonra bana baktı.

"Tam adınızı söyleyin," dedi ciddi bir sesle. Titrek

bir nefes verdim. "Kailani Rose Dulane."

Bayan Tirth tereddütsüz bir bakışla bana baktı. "Sen, Kailani Rose Dulane, Elflerin Kralı Raife Lightstone'a asla zarar vermeyeceğine yemin ediyor musun?"

"Ediyorum," dedim, bunun daha çok sözlü bir yemin olmasından dolayı rahatlamıştım.

Bayan Tirth hemen yanımda diz çöktü, mor ışık yüzüne ürpertici gölgeler düşürüyordu. "Onun zarar görmesine ya da hükümdarlığına zarar verilmesine asla *yardım* etmeyeceğine yemin ediyor musun? Aynı kaderi paylaşmamak için onun saçının teline bile zarar vermeye çalışmayacağına."

Soruları bu kez daha uğursuzdu ve bedenimin etrafında parlayan siyahımsı-mor enerji şimdi bantlar halinde sıkılaştı ve beni sıkıştırmaya başladı.

Aynı kaderi mi paylaşacaktım? Yani onu incitirsem, ben de incinecek miydim? Bu bir yeminden daha fazlasıydı, bu bir sihirdi. Ama daha önce de söylediğim gibi, krala zarar vermek gibi bir niyetim yoktu ve onun ezeli düşmanı olan Nightfall'dan geliyordum, bu yüzden bunu yapmazsam bana güvenmeyeceğini biliyordum.

"Yemin ederim," dedim ve bantlar çözüldü, ışık söndü ve Bayan Tirth ayağa kalktı, sanki karakterimle ilgili tüm şüpheler affedilmiş gibi uzaklaştı.

Ayağa kalktım, şimdi ayakta duran krala baktım ve kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu merak ettim.

OceanofPDF.com

iki

Ertesi sabah bir amaçla uyandım. Bakış açımı değiştirecektim. Sözleşmeli bir hizmetçi değildim, bir kraliyetin kiralık eliydim. Kontratım beş yıldız ve sonra tıp kariyerime devam edebilirdim.

Bu, hayatın yol haritasında sadece bir kırılmaydı.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra tuvaletin dışındaki soyunma bankında bekleyen lavanta rengi ipek bir elbise buldum. İçine girdim, uzun kahverengi saçlarımı bir omzumun üzerinden ördüm ve hafif bir allık ve dudak boyası sürdüm.

Kralın kişisel asistanı.

Günlerce çalışmamın, kitap okumamın, dil öğrenmemin, zorlu matematik ve fen bilimleriyle uğraşmamın karşılığını almak üzereydim.

Göğsümü şişirdim.

Kapı çalındı ve beni Bayan Tirth karşıladı.

Telaşlı görünüyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı ve saçları topuzundan dökülüyordu. "Güzel görünüyorsun," dedi bana.

"Teşekkürler." Gülümsedim.

Nefesini tutar gibi nefes verdi ve sonra bana bir parça parşömen uzattı. "Yeni işe alınan yardımcıların oryantasyonuna geç kaldım. Kralın bu haftaki programı ve geçen haftaki toplantı notları burada. İçeri girmeden önce ona geçen haftaki toplantı hakkında bilgi vereceksin ki neler konuşulduğunu hatırlasın."

Başımı salladım. Daha bir hafta önce konuştuklarını unutmak için ne kadar meşgul olmak gerekirdi?

"Kral aç. Yemeğin tadına bakmalısın. Gel!" diye havladı ve sonra koridordan aşağı indi.

Yemek tadımcısı. Neredeyse unuttuyordum.

Sağ topuğumu gümüş sandalete geçirmeyi bitirdim ve onun peşinden hızlı adımlarla yola koyuldum. Mutfaklara doğru koşarken, programa göz gezdirdim.

Çiftçiler Birliği toplantısı.

Yaşlılar Konseyi toplantısı.

Müstakbel eşler aile toplantısı.

Hastane viziteleri.

Bow Men toplantısı.

Öğle yemeği.

Defterdar Vergi

toplantısı. Arazi

Araştırması toplantısı.

Maden Birliği

toplantısı. Akşam

yemeği.

Toplantı listesine bakarken bile kendimi yorgun hissediyordum. İçlerine ne kadar çok bilgi sıkıştırılacağını hayal ettikçe başım dönüyordu. Kralın bir daktilosu olmasını umuyordum ama dün masasında duran tüy kalem ve parşömene bakınca bundan şüphelendim. Günün sonunda elim acıyacaktı.

Nightfall'daki insanlar mühendislik ve makine konusunda mükemmeldi. İcatlar teşvik edilir ve kraliçe faydalı şeyler için ikramiye öderdi, ancak Nightfall dışında bu tür şeylerin teşvik edilmediğini ve bu yüzden bizim deyimimizle "zamanın gerisinde" yaşadıklarını biliyordum.

Bayan Tirth, aşçının beklediği mutfığa daldı ve burnunun ucuyla bana baktı.

"Kailani, bu Şef Brulier," dedi.

Güzel elbiseme ve örgülü saçlarıma şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Yeni tadımcı mı?"

"Şimdilik, kral başka birini bulana kadar," diye açıkladı Bayan Tirth.

Şef tabağı bana uzattı ve ben de aldım, lezzetli etli börek dilimine ve meyve kompostosuna baktım.

"Ne kadar yiyeceğim?" Bayan Tirth'e sordum.

"Büyük bir ısırik, ama yemeği çok fazla rahatsız etmemeye çalışın. Yine de sunulabilir olmalı. Acı veya kötü bir şey fark ederseniz, söyleyin. Kendinizi hasta, baş dönmesi ya da herhangi bir şekilde kötü hissederseniz, hemen bir şeyler söyleyin."

Sinirlerim midemde yuvarlandı. Zehirli bir yemeği tatmak üzereydim. Birdenbire işim o kadar da toz pembe görünmemeye başladı. Gerçi daha kötüsü de olabilirdi. Mutfağın arka tarafındaki kız gibi bulaşık yıkıyor

olabilirdim. Onu hatırladım.

Dün sohbet ettiğim kişi. İsimlerimizi bile takas etmemiştik.

Çatalı alarak güzelce kırmış üst kabuğun altını kazdım ve et suyu damlayan büyük bir et ve patates parçasını daldım. Üst kabuğu bozmamaya dikkat ettim ama alt kabuğu da kesmeye özen gösterdim. Eğer kabuk zehirliyse bunu anlamak için tadına bakmam gerekecekti.

Yemeği ağızıma koyarak yavaşça çiğnedim. Bir lezzet patlaması dilimin üzerine sıçradı, biberli, kremi ve lezzetliydi.

"Yummm," diye inledim ve şef neşelendi, memnun görünüyordu.

"Acılık? Boğaz yanması? Baş dönmesi? Mide krampı?" Bayan.

Tirth sordu.

Başımı salladım ve sonra meyve kompostosunu işaret etti.

Elime taze bir çatal tutuşturuldu ve bal damlayan büyükçe bir kavun parçasını kaptım. Ağızıma attım ve çiğnedim. şekerli iyilik ağızımı doldurdu ve herhangi bir acılık tadı bekledim, ama yoktu.

Bayan Tirth cep saatine baktı. "Bir dakika daha."

Zehirlenip zehirlenmediğimi anlamak için bir dakika beklediler. Ben de herhangi bir belirti beklerken kalbim hızlandı. Bir süre sonra,

Bana baktı. "İyi mi?"

Başımı salladım ve onu onayladım.

"Tabağı ona siz servis edeceksiniz. Eğer bunu bir garson yaparsa, tekrar tadına bakmak zorundasınız," dedi Bayan Tirth.

Vay be. Bu adam paranoyakmış. Çoğu kral ve kraliçenin öyle olduğunu biliyordum ama bu bir üst seviyeydi. Başımı salladım, tabağı aldım ve Bayan Tirth iki çift kapıyı işaret etti. "Kahvaltıda ilk toplantı için onu bilgilendirin. Ve iyi şanslar! Gitmem gerek," dedi ve elinde bir tabak zehirsiz yemek ve geçen haftaki toplantının notlarını tutarken beni bırakıp gitti.

Kalabalık mutfakta yürürken çift kapıya yaklaştım ve bir garson kapıyı benim için açtı. Elinde benimkinin neredeyse aynısı bir tabak vardı.

Raife odanın hemen içinde, abartılı bir masanın başında oturuyordu. Tek başına.

Garsona şüpheyile baktım.

"Kralın yemeği *bende*," dedim yüksek sesle ve zorla. Neden aynı tabağa sahipti? Son dakikada mı değiştirecekti? Daha ilk günümde bir suikast planını mı engelleyecektim?

Garson başıyla onayladı. "Ve seninkini de aldım."

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve bir özür mırıldanarak odaya girdim.

"Günaydın lordum," diye selamladım bazı parşömenleri inceleyen kralı.

Bana baktı, gözleri yavaşça elbisemin üzerinde gezinirken yanaklarımın daha da ısınmasına neden oldu.

Garson tabağımı kralın yanındaki koltuğun önüne koydu ve gitti.

Elimdeki tabağı Raife'nin önüne bıraktım. Kralın yanına oturmadan önce, "Ne acı bir tat ne de bir hastalık geldi başıma," dedim.

Başını salladı, yemeği yavaşça koklamak için öne doğru eğildi. Diyarın en güçlü şifacısı olarak çoğu zehrin kokusunu alabildiğini biliyordum ama bir avuç dolusu kokusuz zehir olduğunu da biliyordum.

"Garsonun beni zehirlemeye çalıştığını mı düşündün?" diye sordu aniden ve ona yalan söyleyemeyeceğimi bildiğim için zorlukla yutkundum.

Harika, beni duymuş.

"Evet. Onu kırdıysam özür dilerim. Ben sadece-"

"Beni korumaya çalıştığın için asla özür dileme. Bu süreçte kimi kırdığın umurumda değil."

Oh, şey, bu ferahlatıcıydı.

Başımı salladım, o da çatalını aldı ve tabağına bakmaya başladı.

Önce kralın yemesini beklemem gerektiğini bilecek kadar görgülü olduğum için ben de kendiminkini aldım. Gergin görünüyordu.

Yemeğin güvenli olmadığından mı korkuyordu? "Lordum, iyi misiniz?"

Belki böylesine kişisel bir soru sormam doğru değildi ama şu anda aklını yitirmiş gibiydi, tabağının üzerindeki çatalla donakalmış bir adam gibiydi.

Kendini hafifçe sallayarak bir nefes verdi. Meyveden bir parça koparıp ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Ben de kendi yemeğimden bir ısırık alarak biraz rahatlardım.

"Eminim Nightfall kraliçesinin tüm ailemi öldürdüğünü biliyorsundur?" Sorusu o kadar açıktı ki, buna hazırlıklı olmadığım için gerçekten nefesim kesildi.

Neden şimdi bu konuyu açıyordu? *Kahvaltıda*. Çatalımı bıraktım ve gözlerine baktım. "Evet, lordum. Herkes biliyor."

Başını salladı. "Bunu nasıl yaptığını biliyor musun?"

İrkildim. Tabii ki hayır. Bütün bir kraliyet ailesinin katledildiğini öğrendiklerinde kimse böyle bir ayrıntı istememişti. Tek duyduğum

Kraliçe hepsini dışarı çıkarmış ve sadece birini bırakmıştı. *Onu.*

Derin bir nefes aldı ve yemeğine bir kez daha baktı. "Zehir. Hepsini benim önümde zehirledi."

Tüm vücudum dondu. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum.

Kral bir parça meyveyi delip ağzına attı ve robot gibi çiğnedi. "Yemek zamanlarından hoşlanmam. Bu benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey."

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum ama acıمامı takdir edeceğini düşünmediğimden gözyaşlarımı kırıştırdım ve başımı salladım. Hepsinin zehirden ölmesini mi izledi? Mideleri yanarken boğazlarını tutarak mı? En küçük kardeşinin o sırada altı yaşında olduğunu duymuştum. Bu beni hasta etti. Ne kadar tutmaya çalışsam da birkaç damla gözyaşı yanaklarıma döküldü.

Kral beni izledi, ben onun acısını kendi acımmış gibi işlerken hiçbir şey söylemedi.

Başını hafifçe yana eğdi. "Kolay mı ağlarsın?" Utançtan yüzüm kızardı. Bunu söyleyemezdim, ben güçlüydüm, ama... bazen biri acı çekiyorsa ona sempati duymaktan kendimi alamazdım. "Özür dilerim lordum." Yanaklarımı sildim.

Ayağa kalktı, üzerime gelene kadar iki adım attı ve sonra tam yüzümün yanına gelene kadar eğildi. Kalbime bir hüznün dalgası girdi, neredeyse beni ezecekti ve nefesim kesildi. O da soluk soluğa kaldı ve sonra geriye doğru tökezledi. Yüzümü ona döndüm. Gözleri kocaman açılmıştı ve göğsünü tutuyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. Bu sıradan iş kahvaltısı beklenmedik bir hal almıştı.

"Sen bir... empatsın," dedi benden uzaklaşarak ve her adımda üzüntüm ve umutsuzluğum azaldı.

"Ne-ne?" Sonunda kafam dağıldı ve şu ana odaklanabildim ve ölmekte olan ailesinin akıldan çıkmayan hatırasını düşünmedim.

Kaşları birbirine düğümlendi ve tekrar yaklaştı, bu sefer sağ kolu sol koluma degecek şekilde bana doğru geldi.

Benim keskin nefes alışım onunkiyle eşleşti. Suçluluk, keder, ıstırap, öfke, intikam, pek çok duygu içimde savaşıyor, beni canlı canlı yemekle tehdit ediyordu. Ama krala baktığımda huzur gördüm. İlk kez nefes alıyormuş gibi görünüyordu. Tüm bu ani duygularla midem düğümlenirken ondan memnun bir iç çekiş kaçtı.

"Nasıl bir his olduğunu unutmuşum," dedi hüzünle.

Kafam o kadar karıştı ki, her ne oluyorsa sadece nefes alabiliyordum.

O sırada yemekhanenin kapıları açıldı ve benden uzaklaşmak için dört büyük adım atarak geriye doğru tökezledi.

"Çiftçiler Birliği toplantı salonunda toplandı," dedi genç bir Yay Adam.

Raife boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Cahal."

Kral masaya oturdu ve tekrar yemeye başladı, ısırmalar arasında titrek bir nefes verdi. "Bana bu toplantı hakkında bilgi ver," dedi sanki az önce yanıma gelip tüm üzüntüsünü içime yüklememiş gibi.

Gülmek istedim, ona bir empatin ne olduğunu sormak istedim ama bu bilgiye hazır olduğumdan da emin değildim. Şimdi kafamda bütün çarklar dönüyordu. Teyzemin nöbet geçirdiği zamanlar, bir an öncesinden haberim oluyor ve kendimi onun arkasında konumlandırabiliyordum. Kasabanın sarhoşlarının yanından geçerken zihnim bulanıklaşıyordu. Boks maçlarına yaklaştığımda hissettiğim öfke.

I-

"Kailani?" Kral bana sertçe baktı.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve geçen haftaki toplantı notlarını elime aldım. "Özür dilerim lordum. Çiftçiler Birliği, Büyük Nehir'den daha fazla su aktarmanızı talep ediyor ki bu Elf Arazi Araştırma Konseyi ile çelişiyor. Bunun balıkları ve diğer bölgeleri etkileyeceğini söylüyorlar. Bunun yerine bir delik açmanızı ve bir kuyu inşa etmenizi öneriyorlar."

Başıyla onayladı. "Kuyu açma maliyeti ve süresi?"

Notları taradım. "On altın ve... üç aylık zaman."

Elle üç ay. Nightfall'da bir makineyle bir günde kuyu açabilirdiniz ama bunu söylemedim. On altın çok fazla gibi görünüyordu ama bu konuda da çenemi kapalı tuttum.

Gözleri kısıldı. "Üç aylık çalışma için on altın mı?"

Başımı öne eğdim. "Ben de bunun aşırı olduğunu düşünüyorum lordum." Kralın asistanı olarak yılda bir altın kazandığımı düşünürsek.

"Kuyu kazıcı hakkında daha fazla bilgi bulun. Kraliyetin para kesesi, düşük mahsul verimini ne kadar tehdit ederlerse etsinler çiftçiler için kanamayacak," diye tersledi.

"Evet, lordum." Yapılacaklar listesini not ettim.

Kuyu kazıcı hakkında bilgi.

Daha fazla tahmin alalım mı?

Ağzına son bir lokma koydu ve sonra ayağa kalktı. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Ağzıma bir kavun küpü attım ve eşyalarımı topladım, kral bizi odadan çıkarırken onu takip ettim.

ÇİFTÇİLERİN toplantısı boyunca aklımda tek bir şey vardı.

Empat. Empat. Empat.

Bunu gelişigüzel mi yoksa bir şey olarak mı söyledi? Empati bir şey miydi? Bir elf şeyi mi? Sihirli bir şey mi?

"Kailani?" Kral Raife bana baktı ve ben kızardım. Hiç bu kadar dalgın olmamıştım; utanç vericiydi.

"Özür dilerim lordum. Evet?" Sesimi hoş tuttum ve kalemimi parşömenin üzerine koydum.

Baş çiftçi Bay Wilco bana başıyla selam verdi. "Ben de tam sizinle tanışmanın ne kadar güzel olduğunu söylüyordum."

Başımı hafifçe eğdim. "Ve siz, efendim. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum."

O ayağa kalktı ve diğer yarım düzine çiftçi de onunla birlikte ayağa kalkarak kendilerini dışarıda gördüler.

Hemen krala döndüm. "Çok özür dilerim efendim. Umarım sizi utandırmamışımdır. Bu bir daha olmayacak."

İlk günümde kovulmak ve ardından beş yıl boyunca bulaşık yıkamak zorunda kalmak istemiyordum. Ya da muhtemelen on, çünkü o iş büyük olasılıkla çok daha az para veriyordu.

Başını salladı. "Olmasa iyi olur, çünkü sırada benim konseyim var ve onlar hakkında bilmeniz gereken bir şey var."

Sözlü azar karşısında fiziksel olarak biraz irkildim ama çenemi eğdim. "Ne oldu?"

Sesini alçaltarak iyice yaklaştı. "İki yıldır evlenip bir aile kurmazsam beni devirmekle tehdit ediyorlar."

İçimde bir şok dalgası yükseldi. "Bu ihanettir," diye homurdandım.

Verdiğim keskin yanıtı ilgiyle değerlendirdi ve kendimi bu kadar yakın mesafeden yüzünü incelerken buldum. Bu adamı sadece yirmi dört saattir tanıyordum ama sanki onu daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyordum. Bunu açıklamak zordu. Varlığında bir rahatlık vardı, rahat ve tanıdık bir şey.

Yüzü Nightfall tarih kitaplarımızda yazılı olanlara çok benziyordu, ama daha erkeksi. Birkaç yıl öncesine ait olan bu kitaplarda yüz hatları hâlâ çocuksuydu. Şimdi baktığım güçlü çene, sakalın gölgesi ve dolgun yumuşak dudaklar, etkileyici mavi gözler, hepsi erkekti.

"Normalde bu vatana ihanet olurdu, evet, ama kuruluş yasalarımızda bir madde var." Beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Kraliyet ailesinin tamamı öldürülürse ya da belli bir yaşa kadar çocuk sahibi olamazsa ya da olmazsa, konsey oybirliğiyle onları görevden alabilir ve ardından dört kişilik yeni bir yeter sayı için oylama yapabilir."

Karar yeter sayısı? Monarşiyi bitirmek mi? Bu çılgınca bir fikirdi. Avalier'deki her bölgenin bir kralı ya da kraliçesi vardı. Başka bir şey düşünemezdim. Ya kraliyet kanıyla doğarsın ya da doğmazsın.

Başımı salladım. "Demek bir eş bulmak için gerçekten yardımınıza ihtiyacın var." Yeni bir parşömen parçası çıkardım.

Sanki bir eşe sahip olma fikri onu üzüyormuş gibi özlemle pencereden dışarı baktı.

"Ama bunu istemiyorsun, değil mi?" Belki haddimi aşmıştım ama elimde değildi. Eğer ona bir eş bulacaksam, neden bir eş istemediğini bilmeliydim. Yirmi kışı aşkın bir yaşıydı! Bu kraliyet açısından çok eskiydi. Şimdiye kadar evlenmiş ve iki ya da üç varisi olmuş olmalıydı.

Sertçe yutkundu ve sonra kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden olan bir ifadeyle bana baktı. "Neden sırf Nightfall kraliçesi onları da öldürsün diye aşık olup bu dünyaya çocuk getirmek isteyeyim ki?"

Sözleri kalbimi o kadar şiddetli bir şekilde delip geçti ki fiziksel bir acı hissettim. Acıyla irkilmiş olmalıyım, çünkü geriye doğru eğildi ve benden uzaklaştı.

"Ama kral olarak konumumu korumak istiyorsam evlenmeliyim, bu yüzden katlanılabilir birini bulmama yardım etmeniz gerekecek," diye ekledi.

"Ama çok sevimli değil mi?" diye sordum. Bakışı bir uyarıydı ve hemen başımı eğdim. "Özür dilerim lordum."

"Konsey beni rahat bıraktığında, kraliçeyi devirmek için savaşı planlayabilirim."

Donup kaldım. "Nightfall kraliçesini devirmek mi?"

Başını salladı, sanki bu hareket ona büyük bir keyif verecekmiş gibi kendinden memnun görünüyordu. Bundan emindim ama bu aynı zamanda duyduğum en tehlikeli şeydi.

"Ordusunda en az beş yıl hizmet etmeyen hiç kimse ona yaklaşamaz. Diyardaki sihir kullanıcılarına benzer güçlere sahip olmasını sağlayan mekanizmaları ve aletleri var. Lordum, o dokunulmazdır."

Beni gururla değerlendirdi. "Görünüşe göre kraliçeyle ilgili konularda bana danışmanlık yapacak en iyi yardımcıyı seçmişim."

O zaman anladım. Bana söylediği ilk şeylerden biri: "*Sen Nightfall'da kraliçelerin yönetimi altında büyüdün.*"

"Beni bu yüzden mi işe aldınız?" Sesimdeki incinmişliği saklamaya çalıştım. Belki de organik kimya ya da o tüccarın kışını tekmeleyip onu etkilediğim gerçeği olduğunu düşünmüştüm.

Başını öne eğdi. "Çoğunlukla, evet. Bu iş için en iyi aday sensin."

Sadece başımı salladım, diğer özelliklerimden etkilenmiş olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Zaten pek de önemli değildi. Borcumu ödüyordum ve o da iyi bir adamdı. Beni dövecek gibi görünmüyordu ve ben de bulaşık yıkamıyordum, yani her şeye rağmen bunu bir kazanç sayıyordum.

O sırada toplantı salonunun kapıları açıldı ve ben de o yöne döndüm. Dört uzun boylu erkek elf odaya girdi ve kralın önünde derin bir şekilde eğildi.

Kral onlara, "Oturabilirsiniz," dedi.

Gözleri bana kayd ı ve ben de onlara küçük bir gülümseme verdim.

Hepsi sert bir duruş ve kenetlenmiş ellerle oturuyordu. Yaşları otuz ila altmış arasında değişiyordu ve daha yakından baktığımda bir çiftin baba ve oğul olduğunu söyleyebilirim. İki adamın da siyah saçları vardı, gerçi birinin saçlarına ak düşmüştü ve ikisinin de burnu aynı çengel gibiydi.

Diğer iki elfin ikisi de esmerdi. Hepsinin saçları tipik uzun ve yanları örgülüydü. "Konsey, bu Kailani Dulane, yeni kişisel asistanım," dedi kral ve bana işaret etti. "Kailani, bunlar Haig, Aron, Greylin ve Foxworth." Her birini işaret etti.

En büyükleri, siyah saçlı ve kır saçlı olan Haig kaşlarını kaldırdı. "Joana'nın ayrılacağından haberim yoktu. Yeni bir personel arayışınızda size yardımcı olabilirdik," dedi.

Kral koltuğunda rahatça arkasına yaslandı. "Özel ekibimin tüm ayrıntılarını sana anlatmam gerektiğinin farkında değildim Haig. Ne de yardıma ihtiyacım olduğunu.

işe alım personeli."

Azarlama karşısında adamın çenesi gıcırdadı. "Hayır, Majesteleri. Bu sadece mümkün olan en yüksek kalibreli adaya sahip olduğunuzdan emin olmanıza yardımcı olmak için bir teklifti."

Bakışları bana kaydı ve burun delikleri açıldı. Beni kokluyordu ve birden kendimi rahatsız hissettim.

"Yarı insan mı?" Haig kokusunu aldığı şey karşısında hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Ekibinizdeki bir insana gerçekten güvenebilir misiniz?"

Kral bu sorudan çoktan sıkılmış gibi inledi. "O bir koruma yemini etti. Ben aptal değilim!"

Haig bir anda geri çekildi ve ben sessiz kaldım.

Haig'in oğlu, tıpkı ona benzeyen ama daha genç olan Aron, elimdeki kaleme baktı. "Okuyup yazabiliyor mu?" Sesi şaşırılmış gibiydi.

Tamam, bu kadar yeter.

"Evet, yapabilir," dedim Eski Elfçe. "Üç farklı dilde," diye bitirdim Yeni Elfçe.

Kral sırtıttı ve konsey olayların bu şekilde gelişmesi karşısında telaşlanmış görünüyordu. Uzun bir sessizlik oldu ve ben boğazımı temizledim. "Kral bana bir eş alma konusundaki heyecanını bildirdi ve ben de yardım etmek için can atıyorum," diye yalan söyledim ve bu da kralın sırtışının düşmesine neden oldu. Az önce yalan söylediğimi biliyordu ama konseyin bilmemesini umuyordum. Kral hiç de hevesli değildi.

Haig başını salladı. "Evet. Artık bir eş ve varisler son derece önemli."

"Tabii artık hüküm sürmek istemiyorsa, bu yüzden bir eş almayı geciktiriyorsa o başka?" Foxworth söyledi. Onu gergin gözlerinden hatırladım.

göz kırpmaya devam etti.

Kralın gözleri kısıldı. "Hepinizi susturmak için sabırsızlanıyorum."

Ahh. Kral, konseyini yerden yere vururken oldukça ateşliydi.

Haig boğazını temizledi ve cübbesinden katlanmış bir mektup çıkararak krala uzattı. "Elf Şehri'ndeki en nüfuzlu bir düzine ailenin listesi." Haig başını salladı. "Kızlarının hepsi bekâr, üremeye hazır ve sizinle tanışmak için can atıyorlar."

Üremek için kendi tükürüğümde boğuldum, öksürdüm ve göğsümü çılgınca şapırdattım. Kral biraz endişeli görünüyordu ama ben onu başından savdım ve bir yudum su içtim.

"Özür dilerim," dedim.

Kral mektubu açtı ve bana uzatmadan önce kısaca göz gezdirdi.

İsimler tanıdık geliyordu. Kaşlarımı çatarak bugünkü toplantı programına göz attım. Bu konferanstan hemen sonra *Müstakbel eşler aile toplantısı* diye bir *toplantımız* vardı. Katılımcıların isimleri aynıydı.

"Lordum, sırada bu ailelerle bir toplantımız var," dedim ona.

Şaşırmış görünüyordu ama sonra üstünü örttü.

Haig başını salladı. "Ailelerini bir yuvarlak masa toplantısına davet etme cüretini gösterdim. Size kızları hakkında bilgi verebilirler ve siz de ortak bir akşam yemeğine davet etmek üzere en iyi beşini seçebilirsiniz."

Gözlerim büyüdü. "Hep birlikte akşam yemeği mi?"

Haig çarpık burnuyla bana baktı. "Evet, zaman açısından.

Bir kraliçeye kur yapmak hakkında ne bilirsin ki?"

Bu bir meydan okumaydı; buraya girdiği andan beri bana kaba davranıyordu. Bunu hemen engellemem gerekiyordu, yoksa sonsuza dek benim kolay lokma olduğumu düşünecekti. Bakışlarım Kral Raife'ye kaydı, o da *git yakala* der gibi hafifçe başını salladı.

Haig'e kayıtsızca omuz silktim. "Bilmiyorum, bu odada göğüsleri olan tek kişinin ben olduğumu düşünürsek, sanırım hepinizden daha çok şey biliyorum."

Şimdi kendi tükürüğünde boğulma sırası Kral Raife'deydi. Bir kahkaha gibi gelen ses yerini öksürüğe bıraktı.

Havasız yaşlı Foxworth bile sıırttı. Onlardan birinin saygısını kazanmıştım, sanırım daha fazlasını isteyemezdim.

Kral konuştuğunda Haig azarlamak için ağzını açtı: "Anlaştık o zaman. Beş farklı akşam yemeği randevusu. Her kadını ayrı ayrı tanıyacağım. Müstakbel eşimin, onu da sığırlarımı seçtiğim gibi seçtiğimi düşünmesini istemem."

Haig'in buz gibi bakışlarını görmezden gelerek muzaffer bir şekilde başımı salladım ve bir toplantı notu aldım.

Raife hangi kadını seçerse seçsin, onun kalbini kazanmak için adil bir şans olsun istedim. Kralla baş başa bir akşam yemeğini hak ediyordu.

Haig ayağa kalkarak diğerlerini de ayağa kalkmaya teşvik etti. "Önümüzdeki aya kadar bir nişan istiyorum. On dört yaşında yeni bir kral olduğundan beri sana danışmanlık yapıyoruz. Tüm Archmere için en iyisi bu ve sen de bunu biliyorsun. Daha fazla oyalanmak yok!" Haig yumruğunu masaya vurdu ve sonra hepsi gitti.

Kaşlarım kalktı ve kapı kapandığında krala baktım. "Eğer Nightfall kraliçesiyle böyle konuşsalar, kraliçe onların kellesini uçururdu."

Bana soğuk bir bakış attı. "Ben Nightfall kraliçesi değilim ve saygısız ve aşırı kontrolcü göründüklerinin farkındayım ama daha sakalım bile çıkmadan kral olduğumu anlamalısınız. Hepsi benim için bir nevi baba figürü ve amca oldular."

O zaman kalbim sıkışmıştı ve her şeyi yeni bir ışık altında gördüm. Haig, nefret etseniz bile sizin için iyi olanı yapmaya zorlayan zorba bir baba gibiydi.

Başımı salladım. "Pekâlâ, ailelerle tanışma ve ilk beşimizi seçme zamanı. Bu eğlenceli olabilir." Ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Ne tür şeylerden hoşlanırsınız? Ortak ilgi alanları olan biriyle eşleştirmeye çalışabilirim. Sen okumayı seviyorsan, okumaktan nefret eden biriyle sonsuza kadar takılıp kalmak istemezsin. Ya da sessiz zaman geçirmeyi seviyorsan çok konuşan biriyle" dedim.

Bana baktı ve kıkırdadı. "Sessiz zamanları severim ve sen çok konuşuyorsun."

Şakacıydı, ben de güldüm. "Karın olmak için yarışmıyor olmam iyi bir şey. Başka?"

Omuz silkti. "Zamanım olduğunda satrancı severim. Okçuluk tabii ki. Güzel yemekler. Okumayı. Zambak bahçelerinde yürümeyi ve en çok da hastalarımı iyileştirmeyi."

Sadece söylentileri duymuştum ama elf kralının kendi adına inşa edilmiş koca bir reviri vardı ve tüm diyardaki en iyi şifacıydı. Onu hastalarıyla çalışırken görmeyi çok isterdim ve bunun hâlâ iş tanımının bir parçası olduğunu umuyordum çünkü yolundan çekilirsem bunu bana vaat etmişti.

Hepsini not ettim.

Sessiz

zaman.

Satranç.

Okçuluk.

Bahçeler

. Yemek.

Okuyoru

m.

İyileşme

k.

"Peki ya görünüş? Sarışınlardan hoşlanır mısın? Kızılardan? Uzun boylu? Atletik?" Ben sordum.

Kral bir kaşını kaldırdı ve bakışları burnumun ucundan göğüs dekolteme inip tekrar yukarı çıktı. "Güzel güzeldir, ne olduğu umurumda değil.

renk paketinde geliyor," dedi ve yanaklarımın ısındığını hissettim.

Tamam.

Güzel, listeme ekledim ve sonra kapı çalındı. "Girin," dedi kral.

Elinde hamur işleri ve çay dolu bir arabayla bir hizmetçi içeri girdi ve hemen arkasında Bayan Tirth gıcır gıcır hizmetçi üniformasını giyyordu. "Lordum, sizi Gertie Trulin'in annesi Bayan Agatha Trulin ile tanıştırayım."

Kıvrıcık sarı saçları ve geniş altın pelerini olan kıvrak bir fae içeri girdi ve derin bir reverans yaptı. "Majesteleri, bu gerçekten bir zevk."

Masaya oturdu, çay ikram edildi ve bir kurabiye verildi.

Bayan Tirth'in tanıştırdığı başka bir anne içeri girdi ve ben de not almaya başladım.

Agatha Trulin-Gertie'nin annesi. Kıvrıcık sarı saçlı. Billie Gillhard-Bronwyn'in annesi. Uzun tırnaklı.

Bir düzine kadının hepsi masaya oturduğunda, masa resmen dolmuştu. Kral beni yeni kişisel asistanı olarak tanıttı ve tüm kadınlar bana nazıkçe gülümsedi. Garson yanıma geldiğinde bana iki fincan çay ve iki kurabiye ikram etti. Nedenini anlamam biraz zaman aldı.

Oh. Yemek tadımcısı.

Kral, Elf Şehri'nin soylu anneleriyle sıkıcı sohbetler yaparken ben de çayımı yudumlayıp bekledim. Kalp çarpıntısı mı? Baş ağrısı? Mide krampları? Hayır, hayır, hayır. Raife bana endişeli bakışlar atarken cep saatime baktım.

Her öğünde, kraliçenin geri gelip işini bitirip bitirmeyeceğini merak etmek onu ne kadar endişelendiriyor olmalı.

Tam iki dakika sonra kendimi tamamen iyi hissettim ve çayı çok rahat bir şekilde krala uzattım. Ben kurabiye kemirirken o dikkatle baktı.

Sorun yok, ona söylemek istedim. *Bu güvenli*. Ama bardağı dudaklarına götürüp bana bakarken yüzündeki endişeyi görebiliyordunuz. Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim ve o da içti. Kurabiyenin tadına baktıktan sonra, ki badem en sevdiğim kurabiye olduğu için çok lezzetliydi, onu da ona verdim ve sonra kadınlara odaklandım.

"Kızım Gertie okumayı ve bahçeyle uğraşmayı çok sever. Aynı zamanda usta bir okçudur" dedi Agatha.

Gertie'nin isminin yanına bir yıldız koydum. İyi bir uyum gibi geldi. Kral Raife onaylayarak gözlerime baktı.

"Kızınız Gertie'nin güçlü ve sessiz bir tip mi yoksa sosyal bir kelebek mi olduğunu söylersiniz?" Tüy kalemim parşömenin üzerinde dururken ona sordum.

Sertçe yutkundu, sadece kralın ve benim görebileceğimiz bir açıda tuttuğum parşömenime baktı.

Agatha diplomatik bir tavırla, "İkisi de olabilir," dedi.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. Hepsi de kızlarının bir sonraki kraliçe olması için uğraşan bir grup başka anneyle birlikte bir odaya çağrılmak zor olmalı.

"Bronwyn'imın oldukça utangaç olduğunu söylemeliyim. Okumayı da sever ve siz onu çekene kadar saatlerce satranç oynar. Geçen yıl bayanlar klasik turnuvasını kazandı."

"Bunu duydum," dedi kral, "Tebrikler, çok gurur duyuyor olmalısınız."

Onun adının yanına da bir yıldız yerleştirdim. Toplantı her annenin kızı hakkında küçük bir bilgi vermesi ve saygılı bir şekilde diğerlerinin konuşmasına izin vermesiyle devam etti. Buradaki nezaket beni şaşırttı. Kimse diğerinin üzerine konuşmuyor ya da diğerinin kızını yıpratmaya çalışmıyordu. Kızların kendilerinin burada olmamasına da şaşırdım. Gelenek böyle olmalı.

"Herhangi biriniz fotoğraf getirdi mi?" diye sordum ve hemen ardından kendime lanet ettim. Kutu kameralar Nightfall insanına özgü bir şeydi. "Ya da bir portre?"

Kadınlar heyecanla başlarını salladılar ve birer birer çantalarından sekiz ila on inçlik küçük el boyaması portreler çıkardılar. Elf Şehri'nin zanaatkârları bu diyarın en iyileriydi. Yaptıkları resimler harikaydı ve burada da bu doğruluğunu gösteriyordu.

Kralla aynı anda ben de onlara baktım. Kral diplomatik bir tavırla, "Hepsi çok güzel," dedi.

Kralla hangisinin en güzel olduğunu düşündüğünü konuşmak için biraz zamanım olsun isterdim ama bunun yerine en çarpıcı olduğunu düşündüğüm isimlerin yanına kalpler yaptım. Parşömenime baktı ve başıyla beni onayladı.

Tam başka bir soru soracaktım ki kapı birden açıldı ve hepimizi şaşırttı. Şifacının beyaz cübbesini giymiş bir kadın krala baktı. Üzerinde kan lekeleri vardı. "Lordum, özür dilerim, hastalarınızdan biri-"

O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalye devrildi ve sonra tek kelime etmeden onu takip ederek odadan kaçtı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Kral'ın hastaları onun için çok önemli. Kızlarınızdan bazıları için akşam yemeği randevuları konusunda sizinle temasa geçeceğiz," dedim herkese ve ayağa kalkıp kralın peşinden koştum.

Onlara yetişmek için koridora fırlamak zorunda kaldım.

"Kim o?" Koridorda son sürat koşarken Kral Raife şifacıya soruyordu.

"Corleenaa," dedi ve kralın yüzü düştü.

Küfür etti. "Kanama geri mi döndü? Bu hiç mantıklı değil!"

Revir vizitelerimizin notlarını karıştırdım ve Corleenaa Yahmeen isminde durdum.

Corleenaa Yahmeen.

Yaş: altı.

Nedeni bilinmeyen kanama bozukluğu.

Sarayın bahçesinden son sürat geçerek revir olduğunu tahmin ettiğim devasa tuğla binaya doğru koştuk. Sandaletimin kayışı topuğumu kesti ama aldırmadım. Altı yaşında bir çocuk kan kaybediyorsa, ayak ağrısını önemsemeye değmezdi. Revir tabelasının yanından geçerken ismini zar zor fark ettim.

Raife Lightstone Şifa Reviri.

Yoğun bir kabul odasına girdik ve sonra bir koridordan geçerek üzerinde *Ameliyathane* yazan çift kapıya geldik. Bunun bizim insan ameliyathanelerimize benzemeyeceğini, asalar, kristaller ve ışıkla dolu bir elf ameliyathanesi olacağını biliyordum.

Raife bana, "Ya burada kal ya da izleme odasına git," dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Emredersiniz lordum," diye itaat ettim. Okuldan sonra doktor olmak istemiştim; kandan ya da hastalardan çekinmiyordum ama o bunu bilmiyordu. Sağa döndüm ve *Ameliyathane Görüntüleme Odası* yazan tabelayı takip ettim.

Çift kapıyı iterek açtım ve hemen ağlayan bir kadınla karşılaştım. Otuzlu yaşlarının başındaydı ve aynı yaşlarda bir adam ona sarılmış, taş suratlı bir şekilde cam duvara bakarken onu sıkıca tutuyordu.

Kaskatı kesildim, sırf kralın ameliyatını izlemek için onların anını böldüğüm için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kızın ailesi olmalılar.

Kadın başını kaldırıp bana baktı, çenesi titriyordu. "Siz kimsiniz?"

Hafifçe eğildim. "Kral Lightstone'un yeni kişisel asistanı. Odanın boş olduğunu sanıyordum. Sizi yalnız bırakayım-"

Sözlerimi bitiremeden kocasının yanından ayrıldı ve elimi tutarak beni odaya çekti.

"Yaradan kralı korusun! O burada mı?" Beni tamamen camdan yapılmış olan uzak duvara doğru sürükledi. Şimdi ona daha yakın olduğum için, tatlı böğürtlen şurubunun güçlü kokusuyla boğuldum. Böğürtlen reçeli çocukken en sevdiğim şekerlemeydi ve anında nostalji yaşamama neden oldu.

Cama yaklaştığımızda ameliyathanenin mükemmel bir görüntüsü olduğunu fark ettim. Bakışlarım her şeyi içine çekerek etrafta gezindi.

Nightfall'daki insan ameliyathanelerinin aksine, burada birini hayatta tutmaya çalışan aletler, bıçaklar ya da makineler yoktu. Sadece bir hemşire, bir elf asası ve *bolca* kan vardı.

Küçük kız Corleena küçük bir elfti ve solgun yüzü yana yatmıştı, gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı ama dudaklarının kenarlarından yere kan damlıyordu. Daha önce hiç elf çocuğu görmemiştim; küçük kulakları sivri ve sevimliydi ve yüzü porselen bir bebek gibiydi. Beyaz saçları annesininki gibi uzundu ve iki örgü halinde masanın kenarlarından aşağı sarkıyordu. Vücudu aniden sarsıldı, ağzı açıldı ve daha fazla kan kustu.

Annesi yanımda dizlerinin üzerine çöktü, elimi bıraktı ve tam o sırada Kral Raife odaya girdi. Beyaz bir doktor önlüğü giymişti ve elinde şifa değneği olan hemşireye bir emir verdi.

Kralı gören anne ellerini ve yüzünü pencereye dayadı ve ölmek üzere olan küçük kızına baktı. Kralın bu vahim durumda nasıl bir şey yapabileceğinden emin olamadığım için olduğum yere çakılıp kalmıştım. O kanın dağlanması ya da dikiş atılması gerekiyordu ama bunu yapacak hiçbir alet göremiyordum. Yarı elf olmama rağmen, elf iyileştirmesi hakkında büyü olmasa dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bu konuda birkaç kitap okumuştum ama hiç şahsen görmemiştim. Babam diyarın dört bir yanında şifa aşılarmış kolyeler ve başka şeyler satan bir zanaatkâr tüccardı. Günlüğünde bu tür şifalara yer vermemişti. Eğer nasıl iyileştirileceğini bilseydim, teyzemi yıllar önce iyileştirirdim.

Kralın onu ışıkla ya da başka bir şeyle patlatmasını bekledim ama sadece yanına diz çöktü ve ellerini hafifçe karnına koydu. Derin bir nefes aldı, avucundan usulca mor bir ışık yayıldı ve öksürdü, çenesine küçük bir kan sıçradı.

Nefesim kesildi, telaşla etrafıma bakındım ama anne ayağa kalktı ve bana umutlu bir bakış attı. Kral irkildi, iki büklüm oldu ve kızı serbest bırakırken

orta bölümünü tuttu.

Dondum kaldım, gördüklerimi düşünürken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu izliyordum. Hemşire de dahil olmak üzere kralın ciddi görüntüsü başka kimseyi telaşlandırmamıştı, ben de izlemeye devam ettim. Birden küçük kızın gözleri açıldı ve odaya baktı.

"Anneciğim?" dedi, tüm solgunluğu gitmişti. Çılgınca annesini ararken yanaklarında sağlıklı bir pembelik parlıyordu. Annesi babasıyla birlikte odadan kaçtı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Kral... onun hastalığını üstlenip sonra da kendi içinde iyileştirdi mi? Eğer öyleyse, bu *çok* tehlikeliydi.

Küçük kız Raife'ye uzandı, ayağa kalkarken parmaklarını kavradı. Raife dondu kaldı, kalbimi eriten bir şefkatle kıza baktı. Hastalarını gerçekten seviyordu. Onu kızla birlikte izlemek göğsümün içinde bir şeylerin çiçek açmasına neden oldu. Garip bir duyguydu, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Kafamı karıştırdı, ben de bir kenara ittim.

Kral Raife ailelerle kısa bir süre konuştuktan sonra odadan çıktı. Ameliyathanenin girişinde onunla buluşmak için aceleyle izleme salonundan çıktım.

Dışarı adımını atar atmaz yanına koştum. "İyi misin?" Bakışlarım çenesindeki kan sıçramasına takıldı. Fark etmiş gibiydi ve eli hafifçe titreyerek uzanıp sildi.

"Sürekli oluyor. Hiç mantıklı değil. Kronik bir kanama sorunu hissetmiyorum. Bu akut," diye mırıldandı, beni görmezden gelerek.

Corleena, ben *onu* sorarken bile hâlâ onun davasına takılıp kalmıştı.

"Onu iyileştirdin. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeydi," dedim. Onu.

Bakışlarında endişeyle bana baktı. "Bu onu *dördüncü* kez iç kanamadan iyileştiririm. Eğer nedenini bulamazsam bir dahaki sefere buraya yeterince hızlı gelemeyebilirim. Atla bir saat uzaklıkta büyük bir böğürtlen çiftliğinde yaşıyorlar."

Konuşmamızın üzerine bir ağırlık çöktü. Bu, annenin neden böğürtlen şurubu koktuğunu açıklıyordu. Muhtemelen sıfırdan yetiştirip yapmıştı. Sesimi alçalttım ve krala doğru eğildim. "Ailesinin bunu ona bilerek yapmış olabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?" Bunu önerdiğim için bile kendimi kötü hissediyordum ama dört kez çok fazlaydı.

İçini çekti ve bu yakınlık karşısında huzursuzluk ve endişenin ondan bana geçtiğini hissettim, bu yüzden bir adım geri çekildim.

"Elbette bunu düşündüm ama onun için her zaman çok endişeleniyorlar. Anne gözyaşlarına boğuluyor, baba ise gerçek bir şok yaşıyor. Yol boyunca onu at sırtında topallayarak taşıdı. Ben bunu göremiyorum."

Başımı salladım; bunu önermekle haksızlık etmiştim. Anne fazlasıyla samimi görünüyordu ve şoktaki babayı da tam olarak böyle tanımlardım.

Çözülmemiş bir şeyden nasıl da nefret ederdim. Aklım saatlerce buna takılırdı.

"Kanından bir örnek alabilir miyim? Gitmeden önce?" Ben sordum.

Kaşları çatıldı. "Burada sizin o süslü insan aletlerinizden yok ve onun kanında kokusunu alamayacağım hiçbir şey yok." Alınmış görünüyordu.

Başımı sallayarak rahatladım. Bir tür zehir ya da pıhtılaşma sorunu olduğunu düşünüyordum ama altı yaşındaydı ve bu doğumda mevcut olmalıydı.

"Bırakmalısın." İçini çekti ve uzanıp burnunun kenarını ovuşturdu. "Bu vakayı kafamda yüzlerce kez gözden geçirdim. Onu her gördüğümde böğürtlen kokması dışında göze çarpan bir şey yok, böğürtlen çiftlikleri olduğunu düşünürsek bu alışılmadık bir durum değil. Görmem gereken başka hastalar var. Gel hadi."

Döndü ve koridorda kaçtı, beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Hastalarını dolaşıp kontrol ettikten ya da yaralarını iyileştirdikten sonra

Yay Adamları toplantısı için kaleye geri döndük.

Yay Adamlar, elf kralının yürürken ses çıkarmamaları ve ok atarken ölümcül olmalarıyla bilinen sadık seçkin ordusuydu. Toplantı, şehrin savunmasının kısa bir özeti ve kuvvetlerindeki en iyi dört komutanla tanıştırılmamla geçti.

Cahal, Ares, Tanin ve Arok.

Önce tüm yemeklerin tadına baktığım öğle yemeği için ara verdik ve ardından üç toplantıya daha katıldık. Vergi toplantısı, arazi inceleme toplantısı ve maden konseyi. Bu toplantılar şimdiye kadar oturmak zorunda kaldığım en sıkıcı şeylerdi. Neredeyse bulaşık yıkıyor olmayı dileyecektim. Maden konseyi toplantısının son dakikalarında krala baktığımda uyukladığını gördüm ve bileğimle onu hafifçe tekmeleyerek uyandırdım.

"Tamam, sanırım durumu anladım. Teşekkür ederim," dedi Kral Raife maden konseyine ve ayağa kalktı.

Yaratıcıya şükürler olsun!

Ben de ayağa kalktım. Onlara nazik bir şekilde, "İşgücü açığı konusunda irtibat halinde olacağız," dedim.

Kral ve ben ayrılırken başlarını derin bir şekilde eğdiler.

Kralın özel yemek salonuna giden koridorda yürürken karnım guruldadı ve gergin bir şekilde kızarmamı sağladı.

"Açlıktan ölüyorum," diye haykırdım.

Dudağı eğlenerek kıvrıldı. "İlk günün hakkında ne düşünüyorsun? Gerçekten."

Dürüst olmak gerekirse, sanki ona yalan söyleyebilirmişim gibi. İş hakkında ne düşündüğümü öğrenmek istemesi bence çok hoştu. "Hoşuma gidiyor. Beynimi aktif tutuyor. Vergi ve arazi işleri sıkıcı, ama hangi işin erteleme zamanları yoktur ki? Yemek tatma işi beni hâlâ korkutuyor. Sürekli hasta hissetmeyi bekliyorum-oh, bir de Corleena'yı ve onu nasıl iyileştirdiğini düşünmeden edemiyorum." Tüm bunları aceleyle söyledim, patronumla, tüm elf ırkının kralıyla konuştuğumu tamamen unutmuştum. Çok... cana yakın, alçakgönüllü ve etrafta olması kolay biriydi.

Boğazından tam olarak çözemediğim bir ses çıkardı. Bir *hmm* ya da *hrphm*.

"Konseyiniz de hiç eğlenceli değil," diye ekledim.

Bu onun kahkaha atmasına neden oldu ve vücudumdan aşağı bir sıcaklık süzüldü. Kralı güldürmüştüm. Ondan duymaktan hoşlandığım bir sestir bu.

"Eğlencenin onların iş tanımında olduğunu sanmıyorum," diye ekledi. "Ve Corleena'nın gitmesine izin vermelisin yoksa seni bütün gece ayakta tutacak. İyileşmenin ilk adımı kendini sağlıklı tutmaktır. Boş bir kabı dolduramazsınız."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum, ama ya-?"

"Ve sen bir şifacı değilsin," diye ekledi sertçe.

Yemek odasına girdiğimizde dilimi ısırıldım. Kubbeli çelik kapakları olan iki tabak yemek orada duruyordu.

"Belki de bir empat olduğum için bırakmam zor oluyordur?" Soğukkanlılıkla sordum.

Sertleşti. Bunun ne anlama geldiğini, kahvaltıdaki tüm etkileşimimizin neyle ilgili olduğunu bilmek istiyordum.

"Benim yemeğimi tattıktan sonra kendi yemeğini mutfakta yiyebilirsin," dedi aniden. "Bu gece yalnız kalmak istiyorum. Toplantılarla dolu bir günün ardından düşünmem gereken çok şey var."

Reddedilme duygusunu bastırdım ve başımı salladım. Sanki tokat yemiş gibiydim. Kralın ruh hali biraz değişkendi, bu kesindi.

"Evet, Lordum." Tabağının kapağını kaldırırken, tereyağlı ekmekle birlikte et ve patates yahnisine ve kıyılmış bademle süslenmiş yeşil fasulyeye bakarken ağızım sulandı. Bir dilim tatlı patatesli turtta bile vardı. Üç çataldan birini alarak güveçten bir parça et ve patates aldım ve ağızıma attım. İçimden bir zevk iniltisi yükseldi.

"Şefiniz cidden harika. Ona zam yapmalısınız" dedim. Beni dikkatle izledi. "Vermeli miyim?"

Bademli taze fasulyeyi ağızıma attım ve inledim, sonra çatalı bırakıp temiz bir tane aldım ve tatlı patatesli turtayı kestim.

Tatlı akçaağaç şurubu dilimin üzerine sıçrarken "Yaradan ruhuma merhamet et," diye mırıldandım.

Kralın gözleri o kadar derinden bana bakıyordu ki, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek biraz doğruldum.

"Peki ya rulo?" Boğazımı temizleyerek sordum.

Sertçe yutkundü ve başını salladı. Küçük bir parça kopardım ve çiğnedim, kraliyet protokolünü çiğnemekten korktuğum için sesimi çıkarmadım. Görgülü biriydim ama muhtemelen *asil* bir görgüye sahip değildim.

"Ben de senin kadar yemekten zevk almak isterdim," dedi hüznle ve midem bulandı.

Her yemeğin zehirli olmasından mı korkuyordu? Yaşamak için ne korkunç bir yol. "Lordum, Kraliçe Zaphira'nın bunu tekrar deneyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?" Bu ciddi bir soruydu. Kraliçenin tüm büyülü ırkları, özellikle de krallarını yok etmek istediğini biliyordum ama tekrar zehirlemek mi? Bu çok açık görünüyordu.

Gözleri kısıldı ve bana tam bir ahmakmışım gibi baktı. "Neden yeni bir tadımcıya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Dondum kaldım, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Diğeri evleniyor mu?" İtiraz ettim.

Bana boş boş baktı. "O benim asistanımdı. Eski tadımcım öldü. Taç giydiğimden beri yılda bir kez Kraliçe Zaphira beni öldürmeye çalışıyor. Ne zaman geleceğini asla bilemiyorum, bu yüzden beni her zaman aktif bir endişe durumunda tutuyor, ki eminim niyeti de budur. Her zaman tatsız, kokusuz bir zehir, tadımcım ölene kadar fark edemiyorum."

Saf dehşet beni sardı ve zorlukla yutkunarak ayaklarımın üzerinde sallandım. "Onları... onları iyileştiremiyor musun?"

İç çekti. "Zehir iyileştirmesi zor bir şeydir. Diğer kişinin iyileşmesine izin verecek kadarını kendime almalıyım ama kendimi hasta edecek kadarını değil. Kokusuz, tatsız bir zehirle bunu körü körüne yapmak imkânsız. Her ne kullanıyorsa burada yetiştirdiğimiz bir şey değil."

Ve bir anda bulaşık işine atanmak istedim. "Efendim, hemen yeni bir tat testçisi bulmamızı öneririm."

Kıkırdadı ve sonra üzgün göründü. "Tahmin edebileceğiniz gibi, işi pek isteyen yok ama aramaya devam edeceğim."

Zaphira yıllar önce onu hayatta tuttuktan sonra hâlâ aktif olarak zehirlemeye mi çalışıyordu? Bu cidden psikopatça bir davranıştı.

"İyi hissediyor musun? Oldukça açım," diye sordu. Cep saatimi kontrol ettim. İki dakika olmuştu ve yaklaşan kıyamet hissinin üzerime çökmesi dışında kendimi iyi hissediyordum.

"Ben iyiyim. Afiyet olsun efendim." Reverans yaparak tabağımı aldım ve onu yalnız bıraktım.

Kapıya ulaştığımda bana seslendi: "Kailani? Yalnız kaldığımızda bana Raife diyebilirsin."

Gülümsedim, bunu iyi bir şey olarak görmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim, belki de bir yıl bile yaşayamayacağım beş yıllık bir işe girmiş olduğumdu. Yarın ilk işim yeni tadımcılar için mülakat yapmak olacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇ

Zihnim doymak bilmeyen bir şeydi ve ona çözemeyeceği bir şey verdiğimde rahat durmuyordu.

Bütün gece uyuyamadığım için sabahın erken saatlerinde uyanık yatıyordum. Corleena'yı düşünerek dönüp durdum. *Böğürtlenler. Kan kusmayı.* Neden bunlar birbiriyle bağlantılı gibi geliyordu? Olmamalıydı, böğürtlen kan kusturmazdı. Yapsaydı, anne ve baba da yapardı.

Bugün erken kalkıp kütüphaneye gitmeye karar verdim. Belki oradaki bir şey bu bilmeceyi çözmeme yardımcı olabilirdi. Arkası açık pembe şifon bir elbise giydim, saçlarımı sırtımdan aşağı ördüm ve görünümü tamamlamak için pembe dudak boyası sürdüm. Yeni işimin bana verdiği statü hoşuma gidiyordu ve bu statüye uygun giyinmek önemli ve eğlenceliydi. Her gün terziden güzel bir renk ya da desende yeni bir elbise geliyor ve vücuduma bir eldiven gibi oturuyordu. Her küçük kızın rüyasıydı.

Sonraki bir saat boyunca, güneş doğmaya başlarken, kitapları inceledim. Saray kütüphanecisi henüz burada değildi ama eninde sonunda hızlı birer arkadaş olacağımızdan emindim. Okumak en sevdiğim eğlenceydi. Bitki bilimi, zehirler, bahçecilik, kanama bozuklukları gibi konulara daldım. Ancak istilacı türler adlı bölüme geldiğimde tüm vücudum kaskatı kesildi.

Corlia Mortifia veya "gece kilidi meyveleri" Archmere için istilacıdır ve sadece Nightfall'da yetişir. Bu meyveler Archmere böğürtlenlerine benzer görünür ve kokar ancak çocuklarda iç kanamaya ve yetişkinlerde hafif mide kramplarına neden olur.

O anda ruhum bedenimi terk etmiş gibiydi; bu gerçeğin şoku tüm benliğimde çınlıyordu. Ailesi onu zehirlemiyordu. O zehirliyordu.

Bunu kendisi yapıyor! Tarladaki böğürtlen olmayan meyveleri yiyor olmalı.

Başka bir şey düşünmeden okuma koltuğunda oturduğum yerden fırladım ve küçük kütüphaneyi koşarak geçtim, elimde kitap, gece kilidi meyveleriyle ilgili sayfaya kadar açıldı.

Bana söylediğinde kralın özel uyku odasının nerede olduğunu zar zor hatırlıyordum ama neyse ki bir haritam vardı. Haritayı çıkarıp devasa saray kat planına baktım ve özel kanadına doğru yöneldim. Odasının devasa çift kapısına geldiğimde, iki yanında birer Yay Adam olduğunu fark ettim. Ben yaklaşırken silahlarını kavıyorlardı, ki onlarla dünkü toplantıda tanıştığım düşünülürse bu çok saçmaydı. Kızıl saçlı ve sakallı olan dev Cahal ve hülyalı gözlere sahip koyu tenli Ares, kitabım onları bayıltacakmış gibi bana şüpheyle baktılar.

"Kralla konuşmam gerek. Çok acil!" Onlara söyledim ve kapıyı çalmak için ileri atıldım. Beni durdurmak için kollarını uzattılar ve sonra yolumu kesmek için birbirlerine kenetlendiler.

"Rahatsız edilmemeli," dedi Cahal.

"Bu ölüm kalım meselesi!" Çığlık attım. "Eğer bu kapıyı çalmama izin vermezseniz, küçük bir kız ölebilir ve o zaman ben-"

Kapı kırılarak açıldı ve adamlar başlarını eğerek yoldan çekildiler. Gözlerim tuniksiz kralın gergin kaslarına takıldı. Saçları tamamen dökülmüş, omuzlarına dağılmıştı ve pantolonu kalçalarının yarısına kadar sarkmış, zar zor bağlanmıştı.

Güzel olan her şeyin kutsal yaratıcısı.

Teni gergin kaslarının üzerine dökülüyordu; düzgün, yontulmuş vücudunda bir gram bile yağ yoktu.

Arkasındaki odada biri hareket etti ve sarı saçlı bir kadının onun arkasından geçip tuvalete girdiğini görünce irkildim. Tamamen giyinikti ve ağlıyor gibi görünüyordu, ki bu garipti.

Oh. Oh.

Kral rahatsız edilmemeli. Şimdi nedenini biliyordum. Az önce onun bir kadınla yatmasını böldüğümü fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"Kailani, ne oldu?" Sesi huysuz ve uykudan dolayı kalındı... ya da az önce rahatsız ettiğim bariz sevişmeden dolayı uyarılmıştı.

Maker, öldür beni şimdi.

Söyleyecek söz bulamıyordum, onun yerine kitabı ona uzattım, sayfalar gece kilidi meyvelerine kadar açıldı. Okudukça gözlerinin açılmasını izledim. Boğazında bir hırıltı gümbürdedi ve sonra Yay Adamlarından birine baktı. "Cahal, atları eyerle. Briar Ridge'e gidiyoruz."

Tek bir kelime daha etmeden, başındaki Yay Adam koridorda bir aygır gibi havalandı.

Sonra Raife bana baktı, görünüşe göre ilk kez. Bakışları pembe elbisemin üzerinde gezindi ve sonra tekrar yukarı baktı, gözleri kamaştı.

"Ata mı biniyorsun?" Başımı salladım, hâlâ konuşamıyordum. Bir şey söylersem anlamsız olmasından ya da daha kötüsü ona ne kadar harika göründüğünü söylemekten korkuyordum.

Çıplak.

"Benimle ahırda buluş," diyerek kitabı bana geri verdi ve ardından kapıyı yüzüme kapatarak göğüs kaslarının üzerimdeki etkisini kırdı.

Şimdi kapıyı koruyan tek Yay Adam'a yan gözle bakarken göğsüm kabarıyordu. Ares. Yüzümün kızardığını bilse bile, bu konuda hiçbir şey söylemedi. Gerçek bir profesyonel.

Az önce tanık olduğum şeyle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak haritama baktım ve ardından kaleden çıkıp ahırlara doğru koştum. Kralın zaten orada olduğunu görünce şaşırdım. Odasına giden ikinci bir çıkışı ya da bir yeraltı tüneli falan olmalı.

Orta büyüklükte beyaz dişi bir at eyerlenmiş ve beni bekliyordu. Nightfall'da çoğunlukla motorlu atsız arabalarımız vardı, bu da atlara olan ihtiyacı ortadan kaldırıyordu ama ben yine de spor olsun diye ata binmeyi öğrenmiştim. Bacağımı üzengiye bağlayarak kendimi kısrağın üzerine çıkardım ve elbisemi havalandırarak yan oturdum.

"Bu meyvelerden daha fazla yemeden oraya varmalıyız," dedi Raife ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Sabahın erken saatlerinde küçük bir çiftlik köyü olan Briar Ridge'e doğru hızlı ve sert bir şekilde yol aldık. Bu kadar uzun süre at sürmeye alışık değildim. Oraya vardığımızda kırım uyuşmuş ve bacaklarım morarmıştı. Atlarımızı küçük mavi bir çiftliğe doğru çektiğimizde güneş bulutların üzerinden yeni yeni görünüyordu.

sazdan çatılı bir çiftlik evi. Güneş, göz alabildiğine uzanan böğürtlen tarlalarının üzerine ışık saçıyordu.

Beyaz saçları arkasından dökülen anneyi hemen tanıdım. Açık bir alanda keçi sağıyordu ve bizi yeni fark etmiş olmalıydı. Yaptığı işi bırakıp ayağa kalktı ve misafirleri olduğunu fark edince kovanı yere bıraktı. Ellerini önlüğüne silerek bizi karşılamaya koştu.

"Lordum." Derin bir reverans yaptı. "Her şey... yolunda mı?"

Elflerin kralının neden burada olduğunu merak ettiğine şüphe yoktu. Attan indik ve çiftlik evinin ön kapısı açıldı. Corleena'nın babası da bizi karşılamak için dışarı çıktı.

"Kralım. Bir ziyaret beklediğimizi bilmiyorduk," dedi baba ve dizlerinin üzerine çökerek başını mümkün olan en derin şekilde eğdi. Elf krallığında gerçek bir alçakgönüllülük ve saygı göstergesiydi bu. Nightfall'da kraliçenin en büyük saygısını kazanmak için yere tamamen düz bir şekilde uzanılırdı.

Kral doğrudan konunun özüne girdi. "Asistanım Corleena'yı bu kadar hasta eden şeyi bulmuş olabilir."

Anne kaskatı kesildi, önlüğünü kavradı ve bana baktı. "Ne oldu?"

"Nerede o?" Onu son gördüğümünden bu yana geçen on iki saat içinde meyvelerden yememiş olması için dua ederek sordum.

"Tarlada, muhtemelen dut yiyor-"

Bir roket gibi havalandım, böğürtlen tarlalarına doğru koşmak için zarif elbisemi kaldırdım. "Corleena!" Panik içinde onun adını haykırdım.

"Corleena!" Kralın sesi arkamdan geldi. Annesi ve babasının ne olduğundan haberi yoktu ama onlar da panik içinde onun adını haykırmaya başladılar. Bunun ciddi bir durum olduğunu açıkça anlamışlardı.

Yoğun böğürtlen sıralarının arasına girdim ve kalbim hızla çarparak yavaşladım. Ya bu tarlada kanlar içinde bayılmışsa? Ya çok geç kaldıysak?

"Buradayım!" diye seslendi küçük bir ses solumdan.

Dönüp o sesi takip ettim, elinde bir avuç siyah böğürtlenle ona rastladım, bir tanesini ağzına götürmüştü.

Beni gördüğünde şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve ben de uzanıp elindeki meyveyi hafifçe tokatladım.

"Onları yeme!" Ona söyledim.

Gözleri yaşlarla doldu ve onu korkuttuğum için anında kendimi kötü hissettim.

"Neler oluyor?" Annesi, kral ve babası koşarak arkamdan geldiler ve durdular.

Kitabı pelerininim cebinden çıkardım ve açtım, anneye uzattım, gece kilidi meyveleriyle ilgili sayfaya yaydım.

"Bunlardan bulduğunu ve gerçek böğürtlen yerine onları yediğini düşünüyoruz," dedim.

Corleena ailesine doğru koştu, annesinin yanına yapıştı. Annesinin gözlerinin açılmasını izledim. Babası karısının omzunun üzerinden okudu, ağzı şok içinde açılmıştı. Kitaptan dönüp etrafımızdaki çalılara baktı. Onları incelemeye başladı, sonra birkaçını koparıp inceledi. Başka bir çalıya geçti, bir yaprak ve bir meyve koparıp burnuna götürdü.

Onları elinden bırakırken gözleri kocaman açılmıştı. "Bunlar böğürtlen değil." Sağındaki çalıyı işaret etti. "Bunlar." Sonra sol tarafını işaret etti. Başını iki yana salladı. "Ailem beş kuşaktır bu böğürtlenleri yetiştiriyor... Bunu nasıl bilmediğimi anlamıyorum."

Kral başını salladı. "Çok yakından bakmayı düşünmediniz, bu anlaşılabilir bir şey. Henüz hasat yapmadınız mı? Şurup yapmaya başladınız mı?"

Çiftçi başını salladı. "Toplama mevsimi yeni başladı, o yüzden pek yok. Yaratıcıya şükürler olsun. Sadece birkaç yerli."

Kral, "Kim olduklarına dair bir listeye ihtiyacım var, böylece personelimi onları kontrol edebilir ve uyarabilir," dedi.

İkisi de başını salladı. "Elbette." Karısı ağlamak üzereydi ve küçük Corleena'ya sıkıca tutunmaya devam etti.

Baba birdenbire kederli göründü. "Tarlalar... güvende olmak için onları yakıp yeniden başlamamız gerekecek."

Kalbim karnıma düştü. Evleri mütevazı, giysileri yıpranmıştı; bütün bir gelir sezonunu kolayca kaçırıp yeniden başlayabilecek türden insanlara benzemiyorlardı.

Kral başını eğdi. "Bunun Nightfall kraliçesi tarafından ekilen istilacı bir tür olduğuna inanmak için sebeplerim var. Bu nedenle, bununla ilgilenmek benim sorumluluğum. Bu sezonun meyveleri için size ödeme yapacağım ve gelecek yıl tarlaları yakıp yeni bir alan ekmenin maliyetini karşılayacağım."

Anne göğsünü sıktı, gözyaşları yanaklarından süzüldü ama çiftçi başını salladı. "Kralım, bunu kabul edemem. Corleena'nın hayatını kurtarmak için yaptıklarınızdan sonra olmaz. Bu çok fazla."

Karısı kafasının arkasına hafifçe vurdu ve ben sırtışıma gizlemek zorunda kaldım.

"Kocam gururlu bir adamdır," diye açıkladı karısı. "Teklifinizi alçakgönüllülükle kabul ediyoruz lordum ve gelecek sezon artık neye bakacağımızı bildiğimiz için daha dikkatli olacağız. Bu haberi diğer çiftçilere de yayacağız."

Raife başını salladı. "Pekâlâ. Kale haznedarım sizinle temasa geçecek." Sonra Corleena'nın hizasına kadar eğildi. "Bayan Corleena, dün gece ya da bugün o meyvelerden yediniz mi?"

Başını salladı. "Sadece bir tane."

Raife uzandı ve elini onun omzuna koydu. Avucundan mor bir parıltı yayıldı ve bir an için bileğindeki damardan vücuduna doğru bir karanlığın yayıldığını gördüm. Onu bıraktı ve hafifçe irkildi.

Anne uzanıp Corleena'ya sıkıca sarıldı ve başını salladı. "Bilmiyorduk. Nasıl bilemezdik?"

Kalbim bu aile için çarpıyor. Bu kadar uzun süre böğürtlen yetiştirmek ve aranızda bir sahtekâr olduğunu fark etmemek. Şimdi bile çiftçinin işaret ettiği iki farklı çalığa bakıyor ve aradaki farkı zar zor görebiliyordum. Sahte olanın yapraklarının uçları biraz daha yuvarlak, meyveleri biraz daha dolgun görünüyordu ama aralarındaki farkı anlamak neredeyse imkânsızdı.

Kral doğruldu. "Peki o zaman, sanırım şimdi iyi olacaksın."

Karısı ve çiftçinin krala ve bana bol bol teşekkür ettiği beş dakikanın ardından nihayet atlarımıza bindik.

Ağrıyan kaslarım sert eyere gömülürken yüzümü buruşturdum. Raife fark etti. "Acıyor mu?"

Kızardım. "Ata binmeye alışık değilim."

Bana sosyal olarak uygun olandan daha uzun süre baktı ve ben de boğazımı temizledim.

"Onun hayatını kurtardın, Kailani. Ben pes edip sana onun davasını kafandan atmanı söyledikten sonra bile. Gerçekten gurur duymalısın..."

Sanki hava etrafımızda dolanıyordu. Bunu elle tutulur bir güç olarak hissedebiliyordum. "Gurur duyuyorum," diye ekledi.

Gururluydu. Benimle gurur mu duyuyordu?

Söylemesi aptalca bir şeydi, bir öğretmenin öğrencisine ya da bir babanın çocuğuna söylediği bir şeydi ama yine de içimde bir şeylerin kilidini açtı. Kalbimi ısıttı ve beni biraz boğdu. Bunu onun hayatını kurtarmak olarak düşünmemiştim ama onu böğürtlen yerken yakalamıştık ve bu yüzden... Sanırım kurtarmıştım.

"Bu herkesin yapabileceği bir şey. Eğer bir hayat kurtarma şansınız varsa, onu kurtarmalısınız."

Yakışıklı gülümsemesini sergileyerek kıkırdadı. "Her zaman o kadar kolay olmuyor." Alnıma bakıyordu ve üzerinde bir böcek ya da başka bir şey olup olmadığını merak ettim. "Zihnin çok güzel çalışıyor, bu yüzden iyileşti," dedi.

Az önce zihnime *güzel* mi dedi? Çünkü bu içime sıcak şeyler yapıyordu.

"Şifalı mağaraları hiç duydun mu?" diye sordu.

"Hayır."

Atını tekmeleyip yola koyuldu, Cahal da peşinden gitti, bir süre sonra da ben, kışım sert eyere çarptıkça irkildim.

Tek bir kelime bile konuşulmadı. Tanımadığım bir yöne doğru bir saat kadar yol aldık ve kral atını büyük bir dağın eteklerine çektiğinde, sırtımı dinlendirmek için ayağa kalkmaya hazırdım. Cahal atını bağladı ve bir mağaranın ağzına giderek içeride kayboldu.

Krala tek kaşımı kaldırdım ve o da atından inip bana baktı. "Gel bakalım."

Birbirimizi tanıdığımız üç gün içinde bu kadar gayri resmi olmamız hoşuma gitmişti. Önümüzdeki beş yıl boyunca her cümlede *Evet, Lordum, Hayır, Ekselansları* demek yorucu olacaktı.

Tam yaşlı bir elf kadını mağaralardan çıkarken atımdan indim ve üzerine bir havlu sardım.

Bahsettiği şifa mağaralarında mıydık?

Yaşlı kadın kralı gördü ve mağara girişinden uzaklaşan taş patikaya doğru koşmaya başlamadan önce derin bir selam verdi. Kadının arkasından baktım ve hemen ötesinde bir köy olduğunu fark ettim.

Cahal dışarı çıktı ve ona başını salladı. "Artık her şey açık, lordum," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Sen içeri girebilmek için o tatlı yaşlı kadını dışarı mı attın?"

Raife bana muzip bir sırıtış attı. "Yaşlı bir suikastçi olabilir." Omzuna şakacı bir tokat atmak için hamle yaptım ama sonra vazgeçtim.

"Köy, şifa havuzlarının kullanımından faydalaniyor. Her gittiğimde yüklü bir bağış bırakıyorum." Raife mağaranın girişindeki küçük taş kaseyi işaret etti. İçinde bakır ve gümüş paralar, hatta birkaç şişe bal vardı. Kral içine bir deste gümüş para koydu ve sonra açıklıktan içeri adım attı.

Sertçe yutkundum ve ne yaptığını görmek için Cahal'a baktım. Kapının yanında bir nöbetçi gibi duruyordu, yayına bir ok yerleştirmişti.

"İçeri girmem gerekiyor mu?" Cahal'a fısıldadım.

"Kailani," diye seslendi kral ve ben de ne bulacağımdan emin olmadan karanlığa doğru ilerledim.

Karanlıkta birkaç metre tökezledikten sonra bir köşeyi döndüğümde, ileride kralın bedenini ortaya çıkaran parlak bir ışık fark ettim. Gözden kayboldu ve sonra açık bir mağaraya girdim.

Gizli vahaya girdikten sonra, "Kutsal Yaratıcı," diye soluk soluğa kaldım.

Mağaranın üstü aslında dışarıya açıktı, bu yüzden güneş ışığı turkuaz sıvının üzerine vuruyordu. Bir su akıntısı dağ kayasının kenarlarından aşağı süzülerek aşağıdaki havuzu dolduruyordu.

"Bu inanılmaz." Sol tarafımda bir su sıçraması oldu ve irkilerek döndüğümde kralın başını sudan çıkardığını gördüm. Tunığı yoktu ama pantolonu üzerindeydi; su kristal berraklığındaydı ve çıplak ayak parmaklarını bile görebiliyordum. Yavaşça suya basarken kocaman bir iç çekti.

"İyileşebildiğim tek yer," diye mırıldandı. Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Vücudumu bir aşağı bir yukarı süzdü. Bunu her yaptığında yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyordu - ki bunu sık sık fark ediyordum. "İçeri gel."

Kızardım. Üzerimde güzel ve pahalı bir ipek elbise vardı. Bununla suya girmemin imkânı yoktu ve sadece iç çamaşırlarımı giymek de uygunsuz olurdu. İç çamaşırlarım beyazdı ve ıslandığında tamamen görünüyordu.

"Tunigimi giyebilirsin," dedi ve sonra bana sırtını dönmek için döndü. "Güven bana. Bu havuzlara daldıktan sonra eve dönerken hiç acı hissetmeyeceksin."

Ağrıyan kıcımlı iyileştirir mi? Şimdi merak ediyordum ve bu beni harekete geçirdi. Elbisemin arkasını çözerek içinden çıktım ve yakındaki kayanın üzerine katladım. Hâlâ dönüp dönmediğinden emin olmak için başımı kaldırdım ve koyu renk tuniğine doğru ilerledim, küçük sütyenimi ve krem rengi şortumu örtmek için başımın üzerinden geçirdim.

"Tamam," dedim ve ayaklarımı suya daldırıp kenarına oturdum. Küçük bir karıncalanma bacaklarıma doğru ilerledi ve iç çektim. "Vay canına." Sanki vücudumun normalde bütün gün kendi derimi ve kemiklerimi taşımaktan dolayı hissettiği ağırlık gitmişti. Sadece... hiçbir şey hissetmiyordum.

"Sonuna kadar gir." Bacaklarım kenarda sallanırken birden önümde

durdu ve dudağımı çiğnedim.

"Ben... yüzmeyi hiç öğrenmedim ve derin görünüyor."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi uzanarak ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve beni önündeki suya bıraktı. "Seni yakaladım."

Tuttum seni.

Bu üç kelime bana bir şeyler yaptı. Ruhuma işlediler ve yeni patronum hakkında ne hissettiğim konusunda kafam gerçekten karışmaya başlamıştı. Sertçe yutkundum, bir yandan suya basmaya çalışırken bir yandan da suyun sağladığı mutlak ve derin rahatlamayı deneyimlemeye çalışıyordum. Elleri koltuk altlarımdan çıkıp bileklerime gitti ve ayaklarım biraz çılgınca tekmeler atarken beni suyun üstünde tuttu.

"Merak etme. Boğulmana izin vermeyeceğim," dedi bana.

Ona, o mavi gözlere, uzun sarı saçlarına, tuniksiz vücuduna bu kadar yakinken, onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını hemen merak ettim. Ayrıca bu sabah sözünü kestiğimde kiminle yattığını da merak ettim. Belki de şatonun yarısını yatağa atarken, onun için çalıştığım önümüzdeki beş yıl boyunca benimle gelişigüzel yatmayı uman bir seri baştan çıkarıcıydı! Hem de evliyen!

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu gözlerini kısarak.

Oh Maker, bana düşüncelerimi okuyamadığını söyle.

"Neden seni iyileştirebilecek tek şeyin havuzlar olduğunu söylediğini merak ediyorum," diye yalan söyledim.

Bu yalan karşısında gözleri daha da kısıldı ama umurumda değildi. Bir kadının kendi düşüncelerine hakkı vardı!

"Ben bu diyardaki en büyük şifacıyım. Benim gücümle boy ölçüşebilecek kimse yok. Elf şifası böyle işler. Sizin iyileştirme gücünüzden daha düşük biri sizi iyileştiremez. Bu yüzden en zor vakalara ben getirilirim ve daha küçük vakalar, hala asalara ihtiyaç duyan daha az yetenekli şifacılara bırakılır."

İyileştirici değnekleri görmüş ve neden kullanmadığını merak etmiştim. İhtiyacı olmadığını tahmin ettim.

Kaşlarımı çattım, artık bu havuz ne kadar derin olursa olsun dibe düşmeyeceğimi bildiğim için suya daha yavaş giriyordum.

"Yani hasta olsaydınız? Bir saray şifacısı sana yardım edemez mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu nedenle bir saray şifacım bile yok. Çalışanlarım hastalanırsa onları ben iyileştiririm."

İçimden bir şok geçti. "Bunu bilmiyordum. Bu iyi biliniyor mu?"

Bana merakla baktı. "Hayır, muhtemelen bunu sana söylememeliydim." Bu biraz canımı yaktı ama ne demek istediğini anladım.

"Sırtın nasıl?" diye sordu. "Hâlâ ağrıyor mu?"

Öyle değildi. Doğruyu söylemek gerekirse kendimi harika hissediyordum. "Hayır, ama iyileştirebilirdin," dedim ona.

Sırıttı. "Bana izin verir miydin?"

Hayır. Hayır, yapmazdım. İyi olduğumu söyledim ve sonra acı çekerdim. Bunu biliyor muydu? Birlikte çok az zaman geçirdik ve şimdiden nasıl çalıştığımı biliyor muydu? Bu yüzden mi buraya gelmişti? Benim için mi? Elbette hayır, kesinlikle kendisi için de. "O kadar da acımadı," diye yalan söyledim ve sonra pişman oldum.

söyle.

Başını iki yana salladı. "İki yalan. Saymaya başlayayım mı? Önümüzdeki beş yıl boyunca epeyce biriktirebiliriz."

İçimi çektim. "Bazen yalanlar iyidir. Daha önce ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Bu onun ilgisini çekti; bir kaşı kalktı ve dudakları kıvrıldı. "Oh, kesinlikle öyle."

Tamam, gerçeği istiyordu, alabilirdi.

"Bu sabah yattığın kadını ve bunu birçok kadına sık sık yapıp yapmadığını merak ediyordum," dedim cesurca. "Eğer evlenecek ve bunu yapmaya devam edecek olsaydın."

Adem elması sallanıyordu. "Haklısın, bazı yalanlar amacına hizmet eder," dedi sadece.

Bana cevap vermeyecekti ve bu sorun değildi, buna hakkı yoktu. Boğazını temizlediğinde konuşmak için ağzımı açtım.

"Evliyken asla başka biriyle yatmam. Dara anlaştığım bir arkadaşım," dedi açıkça.

Yatak anlaşması mı? Birdenbire anlaşma yapmak için ona benzeyen bir erkek arkadaş istedim.

Vardı, *vardı* dedi.

"Vardı mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

İç çekti. "Artık bir eş arıyorum, bu yüzden Dara bu sabah odama gelip beni uyandırdığında ona anlaşmanın bittiğini söyledim."

Kıskançlık içimde o kadar güçlü bir şekilde alevlendi ki şok oldum. Onu seks için mi uyandırmıştı? Bu, onun odasına girebildiği ve bunu düzenli olarak yaptığı anlamına geliyordu. Ağlamasının nedeni de bu olmalıydı. Bir yalanın kokusunu alabilmeyi ne kadar isterdim!

"Özel hayatım hakkında beni daha fazla sorguya çekmek ister misiniz?" diye sordu sertçe.

Oops. Elflerin kralıyla konuştuğumu unutmuşum. Bunu sık sık yapardım. Çok normal görünüyordu.

"Peki," diye konuyu değiştirmeye çalıştım, "ailenin en iyi şifacısı hep sen miydin?" Daha güvenli bir konuya geçmeyi umuyordum ama bakışlarında bir fırtına koptuğunu gördüğümde yanlış yaptığımı hemen anladım.

Hades! Neden ölü ailesinden bahsettim ki? Aklıma gelen ilk şey buydu ve ona daha fazla seks sorusu sormamaya çalışıyordum.

"Değildim," dedi usulca, bir anıya hapsolmuş gibi uzaklara, mağara duvarına bakarak. "Kız kardeşim Trini öyleydi, sonra babam, sonra da ben."

Kraliyet ailesi en güçlü iyileştirici kan bağına sahipti. Bu sayede kraliyet ailesine dahil oldular.

Acı ve keder bana o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi. Yemek odasının zeminini kaplayan ve ağızlarından beyaz köpükler çıkan cesetlerin görüntüsü zihnimde canlandı ve inledim. Elf kralı, kraliçe, Raife'nin kardeşleri, hepsi ay ışığı renginde saçları ve süslü kıyafetleriyle. Zarif bir yemek salonunu doldurmuşlardı, genç Raife çılgılık atıp her birine mor iyileştirici büyü patlamaları fırlatırken boğazlarını tutuyorlardı. Ama yeterli değildi, yeterince güçlü değildi ve sayıları çok fazlaydı. Karanlık onu ele geçirirken akıl sağlığının kaybolduğunu hissettim ve şimdi de beni ele geçirdi.

İyileştirme havuzunda, kralın elleri benden koptu ve hemen batmaya başladım, su kulaklarıma kadar geliyor ve sonra yüzümü kaplıyordu. Ayaklarımı çılgınca tekmeledim ama başım suya battıkça nefesimi tutmak zorunda kaldım. Tam boğulacağımı düşündüğüm anda kral suyun altına daldı ve beni belimden kavrayarak yukarı doğru çekti.

Suya girdim ve öksürerek nefes nefese kaldım.

"Hades!" diye küfretti. "Düşünemedim. Çok özür dilerim," dedi, sırtıma vururken bedenimi kendine bastırdı ve ben nefes almak için çırpındım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, beni kendisine yapıştırırken kalbim boğazımda düğümleniyordu. Bizi ayıran ince bir kumaş parçasıyla göğüslerim onun göğsüne bastırılmıştı ve bunu aynı anda fark etmiş gibiydik. Beni kendisinden uzaklaştırdı, bir kol mesafesinde tuttu ama gitmeme izin vermedi.

Yüzü paniklemiş görünüyordu ve hayal kırıklığının içime sızdığını hissettim. "Bana güvendin ve... neredeyse seni boğuyordum. Özür dilerim, seni rahat bırakmaya çalışıyordum çünkü benim duygularımı hissettiğini biliyordum."

Bizi kaya mağarasının kenarına doğru sürüklerken ona tekrar "Sorun yok," dedim. Oraya ulaştığımda ondan ayrıldım ve can havliyle kenara tutunarak kendimi yukarı çektim. Sırt üstü uzandım, yıpranmış sinirlerim yatışırken nefes nefese kaldım.

Tek bir zarif hareketle kendini dışarı çekti ve ayağa kalkmaya çalıştı ama bileğini kavrayarak onu bana bakmaya zorladım.

Gözleri benimkilere ulaştığında çelik grisiydi ve yarıklara kadar incelmışlerdi. "Bana ne olduğunu söyle." Sesim titriyordu.

Açıklamama gerek yoktu. O biliyordu. Sadece dokunarak onun hissettiklerini hissettim. Zihnimde bir anlığına ailesinin öldüğünü *gördüm*. Bu normal değildi.

İçini çekti, elimi onunkinden çekti ve yanıma oturdu. Doğrudum, yüzümü ona döndüm ve tüm gerçeği anlatana kadar ona bakmaya karar verdim.

Bana ne kadarını söyleyeceğini merak ediyormuş gibi beni izledi.

"Bu benim için Corleena'ya yardım etmek gibi bir şey olacak," diye uyardım. "Her şeyi öğrenene kadar rahat etmeyeceğim. Empatilerle ilgili hiçbir kitap kütüphanede dokunulmadan kalmayacak."

Dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirdi ve midem bir takla attı. "Kütüphanemdeki tüm kitapları okumakla mı tehdit ediyorsun?" Kendini salladı. "Korkuyorum."

Ona kaşlarımı çattım ve gülümsemesi bozuldu.

"Empatlar *son derece* nadirdir," dedi. "Aslında o kadar nadirdir ki, herhangi bir zamanda sadece birkaçının yaşadığına inanılır. Dünyanın çok fazlasını kaldıramayacağı büyümlü bir güç gibi."

Tüylerim diken diken oldu. "Madem bu kadar nadirler, sen nereden biliyorsun?"

Tüm vücudu içe doğru çöktü ve cevabın acı verici olacağını biliyordum. "Çünkü benim annem de öyleydi."

Nefesim ciğerlerimden çalındı. Aramızda birkaç santim mesafe olmasına ve birbirimize dokunmamamıza rağmen acıyı buradan hissediyordum. Onu en çok o severdi. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama seviyordu. Onun için her *şeydi*, koruyucusu ve besleyicisiydi, ilham kaynağıydı. Keder her şeyi tüketiyordu, kalbimi fiziksel bir darbe gibi kesiyordu. Gözümden bir damla yaş süzüldü ve yanağıma döküldü; benden uzaklaşmak için hamle yaptı ama onu durdurmak için uzandım. "Bırak ben alayım. Bir an için bile olsa, acıyı almama izin ver," dedim ona.

O zaman bana öyle şaşkın bir kırılganlıkla baktı ki buna hazırlıklı değildim. Sanki onu almam için bana yalvarıyor ama beni incitmek istemiyordu. Fazla düşünmeden eğildim ve onu kollarımın arasına alıp sarıldım.

O anda içime dayanılmaz bir hüznün sızdı ama ondan kaçan rahatlama iç çekişi her şeye değdi. Boğazımdan kopmak isteyen hıçkırıkları ısırarak bastırmak zorunda kaldım.

Yani. Çok. Suçluluk. Hayatta kaldığı için kendini çok suçlu hissediyordu; günün her saniyesi için kemiriyordu. Yalnız yaşamaktansa onlarla birlikte ölmeyi tercih ederdi. Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı akıyor, feryatlarımı içimde tutmaya çalışmaktan boğazım acıyordu. Çılgılık atmak istedim, göğsümü yumruklamak istedim, birini öldürmek istedim. Öfkeyle doluydum.

Hayat adil değildi. Ölmek istiyordum. Altı yaşındaki çocukların zehirlendiği böyle karanlık bir dünyada insan nasıl yaşamaya devam edebilirdi?

Bu umutsuz düşünceler içindeyken kral benden uzaklaştı ve boğazını temizledi. "Geri dönmeliyiz. Bir sürü toplantım var." Ayağa kalktı, botlarını aldı ve mağaradan çıktı, hüznünü de yanına alarak beni duygusal bir kasırganın içinde bıraktı.

Az önce ne oldu öyle?

Islak tuniğini çıkarıp elbisemin içine girdiğimde aklıma bir düşünce geldi.

Düşündüğümünden çok daha fazla kırılmış.

KÜÇÜK EMPATİK DEĞİŞİMİMİZDEN SONRA, kral bana tamamen kapandı. O günkü toplantılarımızda bana neredeyse hiç bakmadı. Yemeğini tattıktan sonra yalnız yemek istedi ve şimdi ilk akşam yemeği randevusunu başlatmaya hazırlanıyordu.

Evet, şifa havuzlarında onunla yatmayı düşünürken, aynı zamanda ona bir eş bulmasında yardımcı olmam gerektiğini unuttuğumu itiraf etmekten utanıyordum.

Muhteşem yemeğinin tadına baktıktan sonra mutfaktan çıkıp yalnız yemek için odama döndüm.

Garsonlardan biri, "Bayan Kailani, sizi çağırıyorlar," diye seslendi. Ben.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve yemek salonuna girdim. Kral beni mi çağırırdı? Yemeğin tadına bakmadığımı için mi endişelenmişti?

İçeri girdiğimde bakışlarım hemen kızıl saçlı ve aşırı gösterişli göğüs dekolteli kadına gitti. Onu annesinin getirdiği fotoğraftan tanıdım. Yüksek sesle konuşuyordu ve sinir bozucu kahkahasını duymamak için kendimi zor tuttum.

Bonnie.

"Efendim, bir sorun mu var?" Raife'ye sordum ve iyi bir önlem için derin bir reverans yaptım.

Sinirli görünüyordu, gözlerini devirmekten başka bir şey yapmıyordu. "Bayan Harthrop da yemeğinin tadına bakmak istiyor."

Dondum kaldım, kaşlarım havaya kalktı.

Bonnie başını salladı. "Ne de olsa ben kralın hayatındaki önemli bir kişiyim ve belki de yakında *en* önemli kişi olacağım. Nightfall kraliçesinin beni zehirlemesini de istemem."

Tabağını bana doğru itti ve ben de onun kendini aşırı önemsemesine duyduğum şaşkınlığı ve tiksintiyi gizlemeye çalıştım.

"Bunu istemeyiz," dedim kuru bir sesle.

Boş tabaklardan birine uzanıp temiz bir çatal aldım. Yemeği bozmamak için elimden geleni yapmak yerine, etli ve peynirli böreğin ortasına sapladım ve kocaman bir ısırık aldım. Ağzıma attığımda inledim. "Bu harika."

Bonnie kaşlarını çatarak benden Raife'ye baktı. Kral'a baktığımda onun da gösterime karşı gülümsemesini zorlukla bastırdığını gördüm.

"Rulo da," dedim ona. "Kraliçenin zehirlerini pişirmeyi sevdiğini duydum."

içer

i." Gözleri büyüdü ve başını sallayarak ruloyu bana doğru kaydırıldı.

İkiye böldüm, büyük bir ısırık aldım ve gevrekliğinin tadını çıkardım.

"Tereyağı?" diye sordu, tabağından küçük bir küp tereyağı alarak.

Hepsini aldım, diğer lokmamın içine karıştırdım ve mideye indirdim.

o. "Su lütfen," dedim ona. "Kraliçenin zehri tatsızdır."

Bonnie titreyen eliyle bana suyu uzattı ve ben de yarısını içtim. tek seferde.

Onu yere bıraktıktan sonra, korkmuş kızın beni izlediği ve karnımı tutmamı beklediği bir dakikaya katlandım. Yarı cazip gelmişti,

ama asla krala bunu yapmazdı. Şaka için bile olsa.

Saatim temiz olduğumu gösterdikten sonra uzandım ve kolunu okşadım. "Yemekler güvende, leydim."

Neredeyse sandalyeye yığılacaktı, sonra Raife'ye baktı. "Bunu her yemekte nasıl yapıyorsun bilmiyorum! Çok korkutucu."

Tabağına baktım. Bir kedi tarafından parçalanmış gibi görünüyordu ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"İyi geceler." Elbisemin kenarlarını kavradım ve tekrar reverans yaptım.

Çelik gri-mavi gözler mutfak kapısına kadar beni izledi.

Sadece bir saat sonra banyo yapmak üzereydim ki kapımın altından bir not düştü.

Bonnie bir hayırcı.

-Raife

Nedense onu hemen reddettiği için kendimi mutlu hissettim. Sinir bozucuydu. Kim bu kahkahayla sonsuza kadar yaşayabilir ki!?

Uykuya dalmaya çalışırken aklımdan tek bir görüntü çıkmıyordu. Yerde ağızları köpürerek yatan ölü insanlar, Raife'nin ailesi. Sadece bunu düşünmek ve buna eşlik eden suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Bir insan kendisini tüketmeden önce bu suçluluk duygusuyla ne kadar yaşayabilirdi?

Uyuyana kadar uzun bir süre geçti.

OceanofPDF.com

DÖRT

Sonraki üç gün toplantılar, revirde iyileşmeler ve Raife'nin en iyi beşiyle özel randevularla doluydu. Her gece kapımın altından bir not düşüyordu.

Hepsi aynı şeyi söylüyordu. Kızın adı ve "*Hayır*" kelimesi. Bu gece son kızdı, son geceydi.

Lottie Sherwood.

Konseyl toplantıdan yeni ayrılmıştı. Kralın dört randevudan sonra nişanı ilan etmemesinden duydukları endişe açıkça ortadaydı.

Ayağa kalkıp kralın son randevusundan önceki akşam yemeğinin tadına bakmak için ayrılmak üzereydim ki başını büyük bir gürültüyle masanın üzerine bıraktı.

Sırıttım. Kral ve ben dost olmuştuk, kişiliğini bana giderek daha fazla gösteriyordu. Şifa mağaralarında olanlardan ve orada paylaştığımız derin duygusal aktarımdan bahsetmiyorduk ama benim yanımda daha rahattı.

"Randevu için heyecanlı bir adam gibi görünüyorsun," diye şaka yaptım. "Sanırım Lottie Sherwood aradığım kişi."

Bana bakmak için başını kaldırdı, alnında masanın girinti yaptığı yerde kırmızı bir iz vardı. "Hayatımın geri kalanını birlikte sadece bir saat geçirdiğim kadınlardan herhangi biriyle geçirmeyi düşündüğümde, zamansız bir ölümle karşılaşmak istiyorum."

Kıs kıs güldüm ve sonra bunu örtbas etmek için boğazımı temizledim. "Lordum, *o kadar* da kötü olamazlar."

Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Hiçbir fikrin yok. Bu gece gel ve gör. Benim kabul edemeyeceğim, *senin* de kabul edemeyeceğin bir kusuru olacak."

Tek kaşımı kaldırdım. "Randevuna gelmemi mi istiyorsun?"

Omuz silktili. "Onlar *gerçek* randevular değil. Gertie babasını getirdi. Bu resmi, havalı bir şey. Benim asistanımı getirmem sorun olmaz."

Bir eş bulmak için kralın randevusuna katılmak mı? Bu garip hissettirdi, ama aynı zamanda ilgimi de çekmişti, bu yüzden Hades'te hiçbir şekilde buna hayır demiyordum.

"Orada olacağım," dedim ve ayağa kalktım.

Başını salladı ve gözleri siyah dantelli kırmızı ipek elbisemin üzerinde gezindi. "Belki biraz daha şık giyinmelisin. Onu kışkırtmak istemem." Göz kırptı.

İltifatı karşısında tüm vücudum ısındı. Bu bir iltifattı, değil mi? Sinirli bir şekilde güldüm. "Elbette lordum."

Hafif bir reverans yaptıktan sonra odadan çıktım ve uyuduğum odaya yöneldim. *Giyin*. Bu çok güzel giyindiğim anlamına mı geliyordu, yoksa sadece ona gününü gösterebileceğim anlamına mı? Tüm elbiselerim saray onayıyla dikilmişti; kralın temsilcisi olarak bu şekilde giyinmem söylenmişti...

Bana güzel mi diyordu? Aklım o kadar karışmıştı ki kapımın önünden geçip geri dönmek zorunda kaldım.

Yirmi dakika sonra, kollarımı dirseklerime kadar örten dramatik kollu lacivert ipek bir elbise giydim. İçimdeki moda aşığı bu kıyafetin çok sıkıcı olmasına izin veremezdi, bu yüzden onları limon yeşili yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirdim. Kraliyetin bana sağladığı kıyafet ödeneği temelde her gün yeni bir elbiseye izin veriyordu. Sürekli terziye gidip yeni kumaşlara bakıyordum. Haftanın en sevdiğim kısmıydı.

Mutfağa adım attıktan sonra beni yeni bir şef karşıladı.

Kaşlarımlı çattım. "Brulier nerede?"

"Annesi hastalandı. Onu ziyaret etmek için Winding Meadow'a gitti. Gelecek hafta dönecek. Tadımcı sen misin?" Beni dikkatle bir aşağı bir yukarı süzdü.

Başımı salladım ve önüme birbirinin aynısı iki tabak yemek koydu. Müstakbel eşlerin yemeklerini de tatmaya başlamıştım. Başka kimse öne çıkıp iş için başvurmadığına göre buna alışabilirdim. Kralın dediği gibi, kimse hayatında on iki aylık bir saat istemiyordu. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Büyük et parçasını didikleyerek köşesinden küçük bir dilim kestim ve yedim. Ardından bir taze fasulye ve yarım kaşık kadar da bir çeşit sos aldım. Bu kadınla tanışmak ve kralın randevularından birine katılmak için sabırsızlanarak bir sonraki tabağa da aynısını yaptım. Saatim zamanı gösterdiğinde

Son lokmamın üzerinden tam bir dakika geçtiğini fark edince iki tabağı çift kapılı kapıdan geçirdim ve dudaklarıma bir gülümseme yaydım.

"İyi akşamlar," diyerek önümdeki güzel kadını selamladım ve ardından krala reverans yaptım. Lottie beyaz dantel süslemeli şeftali rengi bir balo elbisesi giymişti; parlak sarı saçları bukleler halinde bağlanmış ve yanlardan örülmüştü. Nefes kesiciydi. Nedense anında kıskandığımı hissettim.

Tabağı önce onun, sonra da kralın önüne koyarak koltuğuma doğru ilerledim ve bir tabak yemeğin çoktan beni beklediğini gördüm.

"Bu benim kişisel asistanım Kailani," dedi Lottie'ye. "Onun da bize katılmasının iyi olacağını düşündüm. Onunla çok zaman geçiriyorum, bu yüzden senin de onu tanımanı isterim."

Yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimi belirdi ama o bunu ısıltılı bir gülümsemeye dönüştürdü. "Elbette. Merhaba, Kailani."

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Lottie. Satranç oynamayı sevdiğini duydum?" Boğazımda kuru bir gıdıklanma oluştuğu için suyumdan bir yudum aldım.

Başını salladı ve çatalı etine batırdı. Kral dudaklarına bir yeşil fasulye kaldırdı.

"Zihinsel uyarımdan keyif alıyorum," dedi.

Mideme bir kramp girdi ve bir anda içime korku doldu. Boğazım kurudu. Kramplar.

Kral tam taze fasulyenin ucunu ısırarak üzereydi ki ben o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalye geriye düştü. Öne doğru uzanarak elindeki çatalı aldım ve yere fırlattım. Sonra onun ve Lottie'nin tabaklarına uzandım ve ikisini de yere fırlattım.

"Ne oluyor be!?" Lottie bağırdı ve ben acı içinde iki büklüm oldum. Boğazım yanıyordu, midem jiletleri çiğniyormuş gibi hissediyordum ve ölmek üzere olduğumu biliyordum. Lottie o anda farkına varmış gibiydi, ayağa kalktı ve odadan kaçarken "Zehir!" diye bağırdı.

Krala baktım ve yüzünde o kadar büyük bir korku ve acı vardı ki kalbim onun için parçalandı.

"Hayır," diye nefes aldı ve beni kollarına almak için öne atıldı. O zaman hissettim, ondan bana doğru kanıyordu. Ailesinin ölümünü izlemenin tüm travması ona geri dönüyordu. Ölen ben olduğum halde onun için endişelenmem ne tuhaftı.

"Sorun yok." Uzandım ve gözünden süzülen bir damla yaşı sildim.

Sanki gözyaşının kendi kendine oluşmasına şaşırmış gibi hızla gözlerini kırptırdı ve sonra başını salladı. Bir elini karnıma koyarak çenesini sıktı. "O *kaltak* benden bir tane daha alamayacak," diye ilan etti.

Bir anda midemdeki kramp ve boğazımdaki yanma göbeğimden vücudumdan çekilip çıkarılmış gibiydi. Kralın yüzü kıpkırmızı oldu; öğürmeye başladı ve sonra geriye doğru düştü.

"Raife!" Çığlık attım, doğruldum ve kendimi onun üstüne attım. Yüzü nefes alamıyormuş gibi morarmıştı ve o zaman söylediklerini hatırladım. Kraliçe Zaphira tarafından zehirlenen önceki insanları neden hiç kurtarmadığını. Eğer zehir tatsız ve kokusuzsa, insandan ne kadar zehir alacağını bilmek çok zordu. Muhtemelen yarısını alması gerekiyordu, ama hepsini almıştı - aptal benden zehrin her zerresini almıştı.

"Bunu neden yaptın!?" Göğsüne vururken gözlerimden panik içinde yaşlar süzüldü. "Geri ver onu. Onu bana geri ver," diye yalvardım, sanki zehri vücuduma geri çekebilecekmişim gibi terli avuçlarını kavradım.

Göğsüm sıkıştı, midem yanmaya başladı; yaklaşan kıyamet düşünceleri beni ele geçirdi. Bunların benim değil, onun düşünceleri olduğunu biliyordum ve onun da heyecanla dolup taşıtığını hissettiğimde şaşırmadım.

Ölmek istiyor. Belki aktif olarak değil ama acının sona ermesini, kraliçe tarafından her gün zehirlenmeyi beklemeyi. Tüm bunları geride bırakıp cennetteki ailesine katılacağı için çok heyecanlıydı.

İçgüdüsel bir şey devreye girdi ve onun üzerine oturdum, bacaklarım beline dolandı ve göğüs kompresyonu yapmaya başladım. Elf iyileştirmesinin süslü ve büyülü bir şekli olmayabilirdi ama insan dünyasında işe yarıyordu. Eğer yüzü morarmışsa, bu nefes alamadığı anlamına geliyordu, ben de onun yerine nefes alacaktım. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım çünkü gitmesine izin vermeye hazır değildim.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım, parmaklarımla burnunu sıktım ve nefesimi verdim. Sanki omurgama yıldırım düşmüş gibiydi; sırtımdan bir elektrik yükü geçti ve ağzına verdiğim nefes... mordu. Tüm çabalarım rağmen dudaklarının arasından küçük parçalar sızdı. Nefes nefese kaldım, mor nefesin bir kısmını ağzıma geri aldım ve işte o zaman öksürdü, mavi renk yüzünü terk etti, şiddetli bir kırmızıya ve sonra şeftaliye dönüştü.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı, ben tepesinde otururken göğsü kabarmış, tamamen şaşkın bir şekilde aşağıya bakıyordu.

"Seni aptal adam!" Göğsüne vurarak çılgılık attım. "Öldüğünü sanıyordum!"

Elimi kavradı, havada yakaladı ve bakışlarını yavaşça üzerime çevirdi. "Öyleydim ve eğer üzerimden kalkmazsan sanırım vücudum sana şu anda ne kadar canlı hissettiğimi göstermek üzere." Kasıklarına ve kasıklarının üzerinde duran bacaklarıma baktı ve ben de kızarak kendimi onun üzerinden yere attım.

Doğrulup kollarını dizlerinin üzerine koydu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Sen... bunu yapmamalıydın. Ben buna değmem."

Onun hayatı benimkinden çok daha önemliydi.

Bana uzun bir yan bakış attı, konuşmak için ağzını açtı ve ardından mutfak kapıları açıldı. Gelen Bayan Tirth'ti. "Şef kaçtı. Lottie zehir olduğunu mu söyledi? Herkes iyi mi?" Çılgınca benden krala doğru baktı.

Raife yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. "Nereye kaçtı?" diye hırladı.

Bayan Tirth zorlukla yutkundu. "Bahçeler, lordum. Dakikalar önce-"

Raife yemekhaneden çıkıp mutfaklara doğru ilerledi, görünüşe göre az önce ikimizi de öldürmeye çalışan şefi kovalayacaktı.

İşte tam o anda zihinsel bir çöküş yaşadım. Az önce olanları düşünürken hıçkırıklar göğsümü parçaladı.

"Ah canım." Bayan Tirth yanıma çömeldi ve ayağa kalkmama yardım etti. "Seni iyileştirdi mi?" Hâlâ nasıl hayatta olduğuma şaşırılmış görünüyordu.

Başımı salladım.

Sonra onu tekrar iyileştirdim... Sanırım, demek istedim ama diyemedim. O mor nefes her neyse, çok ürkütücüydü ve bunu doğru düzgün algılayamayacak kadar sarsılmıştım.

"Saçına ne oldu?" Uzandı ve saç tellerimi parmakladı.

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım, sonra kahverengi saçlarımin yatağında kalın bir beyaz çizgi olduğunu gördüm.

Bu benim için çok fazlaydı. Başımı salladım ve tekrar gözyaşlarına boğuldum.

"Oh, sus, sevgilim. Her şey yolunda." Beni kucakladı ve bu bana tatlı teyzemi hatırlattı. Onu ve o güçlü kucaklamalarını ne kadar özlemiştim. Şu anda ne yaptığını ve benim için endişelenip endişelenmediğini merak ediyordum.

Az önce ölüme ne kadar yaklaştığımı bilseydi, kendini tamamen kaybederdi.

Bayan Tirth beni odama kadar geçirdi ve elbisemi çıkarıp sıcak bir banyoya girdim. Daha sonra kısa mavi saten bir gecelik giydim ve kafamı dağıtmak için pencere kenarında bir şeyler okumaya karar verdim. Bilimi ve matematiği severdim ama böyle zamanlarda sadece bir aşk romanı işimi görürdü. Neyse ki kralın kütüphanesinde çok sayıda vardı, sanırım kız kardeşlerinden ya da hatta annesinden.

Gözüme kestirdiğim kitap J. Hall'a aitti. Melek adı verilen düşmüş kanatlı bir varlık ve onun ruh eşi sevgilisi hakkındaydı. Kapağındaki kabartmalı altın tüyü okşadım ve sonra kapımda küçük bir rap sesi duyunca irkildim.

Kitabı yere bıraktım ve tam beyaz not kapının altından geçerken ileri atıldım.

Açarken nefesimi tuttum.

Diğerlerinden daha uzundu ve okumak için kanepeye geri getirdim.

UMARIM İYİSİNDİR. *Dinleniyorsan seni uyandırmak istemedim.*

Beni kurtardığın için teşekkürler.

Lottie bir Hayırcı. Bayan Tirth'e sürekli zehirlenme korkusuyla yaşayamayacağını söyledi.

Yarın çizim tahtasına geri mi döneceğiz? Yaşlılar sabah ilk iş bir toplantı istiyor.

-Raife

KELİMELERİ ÇARPITTIM, *umarım iyisindir*. Milyon yıl geçse de borçlarımı ödemek için bir kralın hizmetine gireceğimi düşünmemiştim ve onun iyi bir adam olmasını da beklemiyordum. Krallar pislikti, senden üstünmüş gibi davranan ve fikrini söylemene asla izin vermeyen zengin piçlerdi. Raife öyle değildi. Ona bir eş bulmak benim görevimdi ve *lanet* olsun ki bulacaktım. Konseyin savaşını desteklemesinin ne kadar önemli olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum. Kraliçe onun peşini bırakmayacaktı, müstakbel karısının, çocuklarının. Eğer Raife ve ordusunun onu ortadan kaldırmak için gerçekten bir şansı varsa, o zaman ona yardım etmek istiyordum. Bu

Nightfall'u kısa bir süreliğine kaosa sürükledi ama sonra daha akli başında oğullarından biri yönetimi devraldı. Ailenin psikopatı olan en büyük oğlu birkaç ay önce Ejderha Kralı Drae Valdren tarafından öldürülmüştü. Şimdi geriye kalan tek şey, yöneticilere göre oldukça normal görünen altı oğluydu. Canavar annelerine hiç benzemiyorlardı.

Neredeyse hiç uyumadım. Onun yerine sayfalar dolusu fikir çizdim. Üzerlerini çizdikten sonra en akla yatkın üç tanesinde karar kıldım ve onları en güzel el yazısı ile yazdım.

- 1. Fae'lerin yaptığı gibi, soylu bir aileyle görücü usulü bir evlilik. Raife bir çeşit başlık parası öder ve kadın onu görmeden kabul eder.*
- 2. Archmere'deki tüm kadınların katılacağı büyük bir balo. Dans dolu bir gecenin ardından en güzelini seçecek ve ertesi gün evlenme teklif edecekti.*
- 3. Ve son olarak, tamamen umutsuz bir fikir, sahte bir evlilik. Bir arkadaş ya da eski bir sevgili, konseyi yerleştiğine ve varis sahibi olma yolunda ilerlediğine ikna etmek için bir maskaralığı kabul edecek ve böylece Savaş. Dara?*

ERTESİ SABAH, kolsuz bağcıklı korseli mavi kadife bir elbise giydim ve küçük evlilik fikirleri parşömenimi gururla tuttum.

Konseyle toplantıya beş dakika vardı ve söyleyeceklerini dinledikten sonra Raife'yle benim fikirlerim ve onun hangisini beğenebileceği konusunda beyin fırtınası yapmak için biraz zaman ayırdım.

Mutfağa uğradım. Bayan Tirth kaşlarını çatmış bir şekilde oradaydı, diğer personel de onun etrafında temizlik ve bulaşık yapıyordu. Herkes asık suratlı görünüyordu ve ruh hali düşüktü. "Bugün oruç tutmaya karar verdi," dedi.

Midem bulandı. Yemek yemekten çok korkuyordu. Dün gecedan sonra tekrar zehirlenmektense yemek yememeyi tercih ederdi. Onu suçlamadım.

Kaşlarımı çattım. "Kullanılan zehir hakkında bir şey biliyor muyuz?"

Başını iki yana salladı. "Kraliçenin özel karışımı. Tatsız, kokusuz ve şimdi etkisini göstermesi en az beş dakika sürüyor."

Bir elma aldım ve bir ısırık aldım, kahvaltıda sadece küçük bir meyve parçası yemeye karar verdim. Zehir bir elmanın içine enjekte edilmiş olamazdı, değil mi?

Bir lokmayı yuttuktan sonra, bunun bir elmanın içine enjekte edilip *edilemeyeceğini* merak ettim ve çöpe attım. "Şef Brulier ne zaman dönecek?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Annesi ölüyor. Yaşlılık, yapılabilecek bir şey yok." Güvendiğim tek şef oydu.

"Pekâlâ. O dönene kadar kralın ve benim tüm yemeklerimi *ben* pişireceğim," diye bilgilendirdim onu.

Mutfak personelinin yarısı o anda durdu ve bana döndü. Bayan Tirth kaşlarını çattı. "Yemek mi yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Teyzemi ve beni hayatta tuttu, ne kadar zor olabilir ki? İkinci bir emre kadar hepiniz izinlisiniz!" Yüksek sesle söyledim.

Bayan Tirth'ten bana doğru endişeyle bakarak donup kaldılar.

"Onu duydun," diye gürledi Raife'nin sesi arkamdan ve ben biraz sıçradım.

Üzerinde çalıştıkları şeyi bıraktılar ve gitmeye başladılar. Bayan Tirth bunun özel bir an olduğunu hissetti ve kendisi de dışarı çıkmayı tercih etti.

"Yemek yapabiliyor musun?" diye sordu.

Döndüm ve onu içime çektim. Yüksek yakalı gri ipek bir tunik giymişti ve saçları ensesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. Gözlerinin altında da fazla uyumadığını gösteren koyu renkli torbalar vardı.

"Bir kralın beğenisine uygun olmayabilir ama güveç ve basit gözlemeler yapabilirim. Bizi zehirlemeden besleyebilirim."

Uzandı ve parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Bulaşık yıkamaktan nefret ettiğini sanıyordum?"

Başımı salladım. "Evet. Onları ben yapmayacağım. Temizlik için her gece hizmetçileri çağırıyoruz."

Dudaklarında bir sırıtiş belirdi ve bakışları elbisemde gezindi. Bunu yaptığında vücudum ısındı ve bunun uyarılmadan kaynaklandığını, enjekte edilen elma zehrinden olmadığını umdum. Ona dün gece neler olduğunu, mor nefesle iyileşme olayının ne olduğunu, basit gri ipek bir tuniğin içinde neden bu kadar iyi görüldüğünü sormak istedim...

"İyi misin?" Uzandı ve parmağının arkasını boynumun dış kısmında, boğazımdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru gezdirdi.

Donup kaldım, dokunuşunun altında eridim.

Ne yaptığının farkına varmış gibi elini geri çekti. "Yani, boğazım hâlâ biraz acıyor," dedi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim... fiziksel olarak konuşuyorum." Başını salladı. "Peki ya duygusal olarak?"

"İçeride tam bir enkaz," diye onayladım, bu da onun kahkahalarla bağırmasına neden oldu.

Hades, bu sese bayıldım. Neşesi bulaşıcı olduğu için sırtımdan kendimi alamadım.

"O zaman ikimiz de varız," dedi ve çöpteki eksik ısırıklı elmama baktı.

Ensemin dibindeki beyaz saç tutamını parmakladım ve Raife ona dokunmak için uzandı.

"Dün gece geç saatlerde kütüphanedeydim ve travmatik bir olayın saçların beyazlamasına neden olabileceğini okudum" dedi.

"Olabilir mi?" Ben sordum.

Başını salladı, ben de saçımı topuz yaptım ve ikimizin de bakmasına gerek kalmayacak şekilde bir kenara sıkıştırdım.

"Konsey bekliyor," dedim ona. O mor nefesin ne olduğunu sormak istedim ama açıkçası cevabı kaldıramadım. Onu kurtarmış mıydım? Gerçekten olan bu muydu? Çünkü eğer öyleyse gerçekten korkmaya başlamıştım ve artık bunu düşünmek istemiyordum.

Başını salladı ve beni mutfaktan çıkarmak için elini sırtıma götürürken yolu göstermemi işaret etti. Geri döndüm ve küçük alana baktım. "Her mutfağın giriş ve çıkışına en güvendiğiniz iki Bow Men'i yerleştirin. Ben ve bulaşıkçı dışında kimse girip çıkmayacak. Başka *kimse girmeyecek*. Bayan Tirth bile. Burası artık benim mutfağım." Kadını sevmiştim ama şu anda kimseye güvenmiyordum.

Kaşlarını çattı, endişeli görünüyordu ama başını salladı.

Konsey ile yaptığım toplantı hazırlandığımdan daha yoğun geçti. Haig,

"Başka bir suikast girişimini duyduğuma üzüldüm," dedi. "Ama Bu, Nightfall kraliçesi tarafından yok edilmemek için bir eş alıp aile kurmanız gerektiğinin kanıtıdır."

Raife burun kemiğini ovuşturdu. "Üzerinde çalışıyorum."

"Öyle misin?" Aron sordu. "Çünkü anneler ikinci randevu için kızlardan hiçbirini geri çağırmadığını söylüyor."

Raife yalvarırcasına bana baktı ve ben de üzerinde fikirlerimin yazılı olduğu parşömen parçasını havaya kaldırdım. "Aslında beyler, onun kısa listesi burada. Bu toplantıdan sonra üzerinden geçeceğiz. Hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğiniz kadını seçmek küçük bir mesele değil. Hepiniz evlisiniz, bunu bilmelisiniz," dedim onlara, evlilik parmaklarındaki girdaplı elf yüzüklerine bakarak.

Raife'nin yalanın kokusunu aldığını biliyordum ama umursamazdı.

Konsey üyeleri yerlerinde kıpırdandı. "Hafta sonuna kadar bir teklif istiyoruz. Gelecek ay düşün, gelecek yıl da bir varis. Anladın mı evlat?" Haig şefkatli bir babanın sert sesiyle konuştu.

Raife içini çekti. "Anladım."

Vay be. Bu, aşık olmak, kırsal bölgeleri gezmek, çığlık atan bir bebeği işin içine katmadan önce birlikte büyümek için çok fazla zaman bırakmıyordu. Beni yanlış anlamayın, çocukları severdim; bebekler yeni bir hayat ve neşe gibi kokardı, ama aynı zamanda tüm gününüzü ve gecenizi alırlardı ve bir bebeğiniz olduktan sonra hayatınız asla eskisi gibi olmazdı. Onlardan birini doğurmadan önce kocamla en az beş yıl baş başa kalmak istedim.

Zavallı Raife.

Tüm hayatı bu konsey, bu krallık ve bu yaşam tarafından belirlenmişti.

Konsey bize iyi günler dileyerek odadan çıktı ve çıkarken kapıyı arkalarından kilitledi.

Raife bana döndü ve parşömene baktı. "Kısa bir liste, ha?"

Omuz silktim. "Yani, tamamen yalan değil, kısa bir fikir listesi." Ona uzattım.

Gözleri parşömenden bana ve tekrar parşömene kayarak okudu. Bakışları bana döndü ve alt dudağını çiğneyerek çenesini ovuşturdu. "Burada bir şeylerin peşinde olabilirsin, Lani."

Evcil hayvan ismi beni hazırlıksız yakaladı.

Lani. Teyzem ve yakın arkadaşlarım bana böyle seslenirdi.

"Hangisini beğendin?" Parmağını üçüncü, en umutsuz seçeneğin üzerinde görmek için öne doğru eğildim.

Sahte Evlilik.

"Yani... süslü balodan sonra bu son çare ve-"

"Süslü bir balo ya da büyük, uzun süren bir şey istemiyorum. Evlenmek, konseyin yakamdan düşmesini sağlamak ve ardından savaşım için fon almak istiyorum."

Gerçek aşk seçeneğini istemediği için kalbim biraz acıdı. Büyük baloyu planlamak eğlenceli olabilirdi.

Başımı salladım. "Pekâlâ. Böyle bir anlaşmayı kabul edecek güvenilir bir sırdaşın var mı? Belki... Dara?" Bunu söylemek beni öldürüyordu. Onun fahişesini neden kıskandığımı bilmiyordum ama kıskanıyordum.

Yanakları kızardı ve başını salladı. "O... eş olacak biri değil."

İçimde bir rahatlama hissettim ama bunu sakladım. "Peki, aklında kim var?"

Rahatsız edici derecede uzun bir süre bana baktı. Parşömeni yere bırakıp uzandı ve elimi tuttu. "Sen."

Tam bir şok geçirdim. "Ben mi?"

Başını salladı. "Zaten tüm günü birlikte geçiriyoruz, her yemeği, tüm bu toplantıları. Konsey bunu kesinlikle kabul eder ve sen de benim için en iyi arkadaş gibi oldun. Seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorum."

En iyisi. Dostum. Kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Bir şekilde bunun acısını hissetmesinden korkuyordum, bu yüzden elimi nazıkçe onunkinden çektim. "Ah," dedim ve ayağa kalkıp odayı adımlamaya başladım.

Neler oluyor?

"Volta atıyorsun," diye gözlemledi.

"Elf kralıyla sahte bir evlilik yapıyorum," diye kestirip attım.

Başını öne eğdi. "Elbette maaşınızı artıracam. Bunun inandırıcı olması gerekir. Nightfall kraliçesiyle savaşın ortasında konseyin bunu öğrenmesine ve sonra da fonumu almasına izin veremem."

Maaşımı arttırın. *Ücretli* bir pozisyon. *Ahh.* Kalbime sapladığı bıçak daha da derinleşti.

"Hiçbir şey söylemedin," dedi, sesine gerginlik sinmişti.

"Hâlâ işleniyor." Halıdaki çizgileri aşındırarak küçük odayı taradım.

Kralla sahte bir evlilik. Öpüşmek, yatağı paylaşmak falan gibi mi? "Bu evliliği... tamamlayacak mıyız?" Bunu söylerken kızardım.

Buna şaşırılmış görünüyordu. "Hayır. Bu sahte. Kapalı kapılar ardında neler döndüğünü kimsenin bilmesine gerek yok. Ama el ele tutuşmak ve ara sıra öpüşmek gerekebilir."

En iyisi. Dostum.

Onu öpmek, bana *en iyi arkadaşım* demeden önce düşündüğüm bir şeydi. Şimdi ise sadece ölmek istiyordum. Empati kurabildiğim için çok minnettardım.

o değil.

"Bunun için ücretimi arttırmak garip hissettiriyor. Ben fahie değilim," dedim sonunda ve yüzümü ona döndüm.

Sanki ona tokat atmıım gibi irkildi. "yle olduğunu sanmıyorum. Öyle dn. Ben sadece bu anlamayı sizin için cazip hale getirmeye çalışıyordum." "Ne kadar sreden bahsediyoruz?"

Bunu ciddi ciddi dniyor muydum?

"Kraliçeye karşı savaşı kazanmam ne kadar sürerse. Embergate kralını bana katılmaya ikna ettim bile. Bundan sonra Lucien Thorne ve Axil Moon üzerinde çalışacağım."

Vay canına, ejderha kralından haber almıştı ve şimdi de fae kralı ile kurt kralının peşine mi decekti? "Birleşik kraliçenin peşinden gitmeyi mi planlıyorsun?" akınlıkla sordum.

Başını salladı. "İe yaramasının tek yolu bu. Aksi takdirde ne yazık ki çok gl olur."

O haklıydı. Diğerlerini de için içine katmayı planladığını bildiğim için savaş çabaları konusunda kendime daha çok güveniyordum.

"Teyzemin iyileşmesini istiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. "Fazladan para istemiyorum ama teyzemi iade etmenizi ve onu iyiletirmenizi, burada bir eve yerletirmenizi istiyorum. Eğer Nightfall diyarına savaş getirecekseniz onun orada yaşamasını istemiyorum."

Ayağa kalktı. "Tamamdır. Onu iyileştirmeyi daha önce teklif etmediğim için özür dilerim." *Bitti mi?* Bu kadar mı? Başka ne isteyebilirdim diye merak ettim. "Konsey gelecek yıl bir ocuk beklediklerini söyledi." Kızardım.

Başını salladı. "Onlara denediğimizi söyleyeceğim. Sen yarı insansın, bu yüzden birkaç yıl için sulanabilirsin."

Kutsal Hades, buna gerçekten evet mi diyordum?

Raife masanın yanından geçip iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Kailani, on dört yaşındayken kraliçe beni bir aile olma ayrıcalığından mahrum bıraktığından beri intikam almaya yemin ettim. Annem, babam, Trini, Raelin, Dane, Akara, Gwen ve Sabe için adaleti sağlamaya."

İsimlerini duymak gözlerimin dolmasına neden oldu. İçindeki duyguların dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Bu fikir karşısında duyduğu heyecan, konseyi yatıştırmak için ie yarayabileceği düşüncesi, kraliçeye duyduğu öfke, beni koruması ve bana duyduğu hayranlık.

Ellerini çekti ve boğazını temizledi. "Bana bu iyiliği yap ve ben de senden hiçbir şeyi esirgemeyeyim. Yaşadığım sürece, ne istersen yerine getireceğim. Lütfen, Lani."

Vay be. Bana yalvarıyordu.

Yani evlenecek, kraliçeyi yenecek ve sonra boşanacak mıydık? Yirmili yaşlarımı geçirmenin daha kötü yolları olduğunu tahmin ediyordum.

"Tamam, Raife. Yapacağım. Senin için ve ailen için."

Sırıttı ve beni kaldırmak için öne atıldı. Ayağa kalkarken kolları bacaklarımın arkasına dolandı, beni havaya kaldırdı ve kendi etrafımda döndürdü. Saf sevinç onun içinden bedenime doğru akarken içimden kahkahalar fışkırdı. İşte tam bu an empat olmayı harika bir şey haline getirdi. Başka birinin neşesini hissetmek, sevincini paylaşmak çok güzeldi.

Sonra beni yere bıraktı ve heyecanla açık elini masaya vurdu. "Bir düşün planlamanın zamanı geldi. Ve sonra da bir savaş."

Yani, her kızaran gelinin duymak isteyeceği bir şey değildi ama o.

OceanofPDF.com

BEŞ

Hayatınızın şu anki konumuna nasıl geldiğini hiç merak ettiniz mi? Raife'nin konseyiyle yaptığı toplantının kapısının önünde dururken, benimkinin bu noktaya nasıl geldiğini merak ettim. Evlilik parmağımın etrafında kıvrılan girdap şeklindeki narin elf altınını parmakladım. Terziden yeni gelmiştim, ona sahte düğünümde giymek üzere sahte gelinliğimi nasıl tasarlayacağıma dair fikirler veriyordum. Haig, "O yarı insan, zayıf, bir yük!" diye bağırırken kulağımı kapıya dayamıştım.

Yüzümü buruşturdum.

Raife neredeyse *homurdanacaktı*, "Müstakbel karım, müstakbel kraliçen hakkında böyle konuşma."

"Lordum, ben sadece insan soyu baskın çıkarsa, sahip olduğunuz çocukların iyileştirme yeteneklerinin tehlikeye girebileceğini kastetmiştim-"

Raife, "O bir empat," diye açıkladı ve odada nefesler tutuldu.

Kalbim, *benim* gibi hissettiren şeyi ortaya çıkarmasıyla boğazımda düğümlendi.

Sır.

"Emin misiniz?" Haig şaşkınlığı sesinden belli olarak sordu.

"Zekama hakaret etme," dedi Raife.

"Kralın gerçekten de bir nişanlı aldığı bilgisine odaklanalım," diye araya girdi Foxworth. "Bu iyi bir haber. Düğün ne zaman?"

"Gelecek ay. Evlenmek için sabırsızlanıyoruz," diye ekledi Raife hızla.

Kraliçeyle bir savaş başlatmak için sabırsızlanıyordu, demek istediği buydu.

Odadan derin bir kıkırdama geldi. O konuşana kadar kim olduğunu anlayamadım. Greylin, "Tüm bu flörtleşmeler ve ona uzun bakışlar atmalar, aşık olduğunu biliyordum," diye ekledi.

Bunun doğru olmasını dileyerek kızardım.

Raife boğazını temizledi. "Ne diyebilirim ki, güzel ve akıllı ve... bir hayat arkadaşında isteyeceğiniz her şey var."

Oh, bir yalanın kokusunu alabilmeyi ne kadar isterdim!

"Yarın bir nişan partisi düzenlemeliyiz. Mahkeme karar verdiğinizizi öğrenince çok sevinecek. Belki artık annelerden gelen günlük sorular da sona erer," diye ekledi Haig hafif bir kızgınlıkla. Anneler Haig'i görüp Raife'nin ne zaman seçim yapacağını mı soruyorlardı? Şimdi bu konuda biraz kötü hissediyordum.

Yarın bir nişan partisi kulağa erken geliyordu ama Raife hemen kabul etti. "Organizatörüne her şeyi ayarlamasını söyleyeceğim."

Sandalyelerin geriye doğru kayma sesiyle koridorun derinliklerine atladım, ellerim notlarımı ve kralın günün geri kalanı için programını tutarken uzak duvardaydım. Kapı açıldığında beni ilk gören Haig oldu.

Gözleri parmağımdaki nişan yüzüğüne takılmadan önce beni şüpheyle taradı ve yüz hatları yumuşadı.

"Tebrikler, Kailani. Yaklaşan düğünleri dört gözle bekliyoruz."

Heyecanlı bir yeni gelin rolü oynayarak ona kocaman bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim, efendim."

Diğer konsey üyeleri dışarı çıktı, her biri beni tebrik etti ve sonra uzun koridordan geçerek kalenin henüz keşfetmediğim bir bölümüne gittiler.

Raife sonunda önümde durdu, derin V yakalı ve şeffaf kollu lavanta rengi elbisemi inceledi. "Foxworth ve Greylin bu konuda hemfikir," diye fısıldadı. "Ama Haig ve Aron'u ikna etmemiz gerekiyor."

Sertçe yutkundum. "İkna etmek mi?"

Raife rahatça başını salladı. "Biliyorsun, biz gerçekten aşığız."

Doğru.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden savurdum. "Övünmek gibi olmasın ama üst sınıftayken tiyatro dersinden en yüksek notları almıştım."

Raife sırtıttı, delicesine yakışıklı görünüyordu. "Ben de üst sınıflarda tiyatro dersi almıştım. En yüksek notları aldım."

"Oyun başlasın o zaman," diye meydan okudum ona.

Uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, yavaşça avucumu okşayarak ilerlediler, bu da göğsümün ve yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

"Şimdi öğle yemeği yiyelim mi sevgilim?" diye mırıldandı, kolayca oyunculuğa bıraktı ve midem düştü.

Sadece başımı salladım, sesimin çatlamasından korktuğum için konuşmadım. Burnunda siğiller olan bir trolle sahte evlilik yapmak mükemmel bir oyunculuk gerektirirdi. Raife Lightstone'a aşıkmişim gibi davranmak biraz fazla kolaydı.

Bize öğle yemeği hazırladıktan sonra Raife bulaşıkları yıkamayı teklif etti ve "güvenli" mutfağımıza başka birini sokmanın riskli olduğu konusunda ısrar etti.

Kaşlarımı çattım, tabakları lavaboya yerleştirdim. "Sen kralısın. Hayatında hiç bulaşık yıkadın mı?" diye sordum.

Omuz silkti, kirli tabağı kaldırdı ve fırçaya baktı. "Bu şatodaki en eğitilmiş adam benim, ne kadar zor olabilir ki?" Sabun kalıbını aldı ve küçük daireler çizerek tabağın üzerine sürdü ve yiyeceklerin sabuna karışmasına neden oldu. Ağzımı tutup gülmemi engellemeye çalıştım ama bir homurtu çıktı ve Raife bana ters ters baktı.

"Özür dilerim aşkım..." Takma isim alıştırması yaptım. Raife ve ben, rolleri fazla karıştırmamak için yalnızken bile nişanlı ve aşıkmişiz gibi davranmamız gerektiği konusunda anlaştık. "Sabun fırçanın üzerine gider, sonra fırça tabağın üzerine gider ve baloncuklar yapar."

Kaşlarını çattı. "Her şeyi yapmanın iki yolu vardır."

Başımı salladım. "Ama sabunu temiz ve kırıntısız tutmanın tek yolu bu."

Akan suyun içine uzanarak şakacı bir şekilde bana biraz fiske vurdu ve çılgılık atıp geriye doğru sendelememe neden oldu. "Her şeyi bilen biri gibi davrandığında çok seksi oluyorsun," dedi.

Göğsüm kabardı. Bu oyunculuğun ötesinde bir şeydi. Değil mi?

En iyi arkadaşım, bana en iyi arkadaşım derdi, diye hatırlattım kendime.

"Denerim." Başka ne yapacağımı bilemediğim için şirin bir şekilde omuz silktim. Raife Lightstone'un bana seksi dediğini duymak bütün kanın kafamdan başka bir yere akmasına neden olmuştu.

Raife bana baktı. "Bu son dakika nişan partisi senin için uygun mu? Sana soracak zamanım olmadığı için üzgünüm."

Çok düşünceliydi, beni kontrol ediyordu. Başımı salladım. "Evet ama ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Raife kıkırdadı; modayı ne kadar sevdiğimi biliyordu. "Neden günün geri kalanında izin alıp Samarah'ı görmeye gitmiyorsun ve tasarımını ve kumaşını seçmiyorsun?"

"Gerçekten mi?" Ciyak ciyak bağırdım.

Başını salladı ve ben de parmak uçlarıma basarak yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için öne atıldım.

Vücudunun benimkinin altında sertleştiğini hissettim ve sonra terziyi aramak için mutfaktan çıktım. Bir krallığı ya da en azından Raife Lightstone'u uçuracak bir elbiseye ihtiyacım vardı.

ERTESİ GÜN HIZLA GEÇTİ. Partiden bir saat öncesine kadar toplantılarımız ve şifalarımız vardı. Etkinlik, baş aşçının yokluğunda bunu yapma onuruna sahip olmaktan mutluluk duyan yerel bir şirket tarafından düzenlendi. Raife ve ben etkinlikte yemek yemenin çok riskli olduğu ve daha önce yememiz gerektiği konusunda hemfikiridik.

"Gidip hazırlanmam lazım," dedim.

Başını salladı ve bazı parşömenlere baktı. "Orada görüşürüz aşkım," dedi gayri ihtiyari.

Odada tabaklarımızı alan bir uşak vardı, bu yüzden bu gösterinin onun için olduğunu biliyordum, ama bana "aşkım" dediğini duymanın mideme garip şeyler yaptığını inkar edemezdim.

Odama döndüğümde Samarah'ın iki asistanının orada beni giydirmek için beklediğini gördüm.

Hepimiz içeri koşarken onlara "Oh, çok yaşayın," dedim.

Büyük, koyu mor elbiseyi başımın üzerine kaldırdıklarında hızla iç çamaşırlarıma kadar soyundum.

Korseli sırtı sıkmaya başladıklarında, karmaşık boncuk işçiliğine ve sanatına baktım. "Bütün gece dikiş dikmiş olmalısınız," diye mırıldandım hayranlıkla.

İçlerinden biri esnedi ve başını salladı. "Samarah şimdi uyuyor. Biz de hemen sonra geleceğiz."

Uzandım ve her ikisinin de elini tuttum. "Teşekkür ederim. Size gerçekten minnettarım."

İkisi de bana gülümsedi. "Elbette, Kailani. Bu büyük bir onur."

Elbiseyi giydirdikten sonra gümüş topuklu ayakkabılarımı giydim ve onlar saçımı örerken ben de oturdum.

Kapı çalındı ve hizmetçilerden biri açtı. "Kraldan bir hediye," dedi tanıdığım bir erkek sesi.

Raife'den bir hediye mi?

Omzumun üzerinden baktığımda kapıda Raife'nin güvenilir yay adamlarından birini gördüm. Yardımcısı hediyeği ondan aldı ve küçük paketi bana getirdi.

Soluk mavi ipekle sarılmıştı. Çözdüğümde ortaya güzel bir cam parfüm şişesi çıktı.

Bir not vardı.

Bunun senin üzerinde harika kokacağını düşündüm - Raife

Bu romantik jest karşısında kalbim göğsüme çarptı. Saçımı yapan kızlar omzumun üzerinden bakıp notu okumuş olmalı ki içlerinden biri iç çekti. "Bu çok tatlı."

Parfüm hediyesinin ve üzerimde koklama arzusunun gerçek mi yoksa yalanın bir parçası mı olduğundan emin olamadan gülümsedim.

Kızların işi bittiğinde gittiler ve ben de biri bileğime diğeri boynuma olmak üzere iki nefes koku sıktım. Derin derin içime çekerek gülümsedim. *Gerçekten de güzel kokuyordu.*

Kapı çalındı ve odanın içinde gezinerek kapıyı açtım.

Raife yüksek yakalı, koyu gri ipek bir tunikle karşımda duruyordu. Saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve ben birden konuşmayı unuttum.

"Vay canına," dedi beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Ben de sııttım. "Hediyeni aldım."

Bir adım öne çıkarak bileğimi burnuna doğru tuttum. Elimi sıkıca kavradı ve vücudundan sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde beni kendine çekti. Burnunu bileğime dayayarak içine çekti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Üzerinden güçlü duygular yayılıyordu ve bunların hiçbirisi normalde olduğu gibi keder ya da öfkeyle ilgili değildi. Bunların hepsi arzu ve tatmindir.

"Hazır mısınız lordum?" diye sordu bir Yay Adam koridorda ve ben transımdan çıktım.

Raife elimi bıraktı ve parmaklarını benimkilerin içine soktu, bunu yaparken yine avucumu okşadı. Bu onun yaptığından emin olmadığım ince bir imza hareketiydi.

bana çok zevk verdiğini biliyordum.

Koridorda el ele yürürken, bize bakmak için sıraya girmiş olan personele başımızla selam verdik.

"Tebrikler lordum," dedi içlerinden biri.

"Size uzun yıllar mutluluklar dilerim, Ekselansları," dedi bir diğeri.

Onlara teşekkür etti, gülümsedi ve biz büyük balo salonunun açık kapısına gelene kadar el salladı. İçeriden yüzlerce ses duyuluyordu ve ben birden gerildim, avuçlarım terden kayganlaştı.

Raife yan gözle bana baktı. "Bir zamanlar bir köle tüccarını yere seren kadın... korkuyor mu?" Uzanıp koluna hafifçe vurdum ve Yay Adamları'nın yanımızda gerilmesine neden oldum.

"Hayır. Ben sadece... gerginim."

Raife sırtıttı. "Aynı şey."

"Değil," diye itiraz ettim.

Biz daha fazla konuşmadan Raife beni odanın içine çekti. O anda yüz çiftten fazla göz üzerimizdeydi.

Maker bana yardım et. Kalabalıktan nefret ederdim. Sadece eve gidip iyi bir kitapla kıvrılmak istiyordum.

Raife sanki kaçma isteğimi sezmiş gibi beni yanına yaklaştırdı ve elini kaldırarak alkışlayan kalabalığa el salladı.

Herkes en güzel ipeklerini giymişti; canlı müzik çalıyordu ve iki büyük büfe masası duvarların kenarlarında sıralanmıştı. Gümüş ipek flamalar ve mor çiçeklerden oluşan süslemeler bile vardı. Şato personelinin bu kadar kısa sürede böylesine büyük bir etkinlik düzenleyebilmesine hayret ettim.

İnsanlar sıraya girip kral ve beni selamlamak için koşuşturdu. Yaklaşan düğün hakkında heyecanla konuştular ve bize mutluluk ve çok çocuk dilediler. Raife tüm konuşmaları ve gülümsemeleri bir şampiyon gibi idare etti. O bunun için doğmuştu. Ben ise utangaç bir şekilde gülümseyerek ve mümkün olduğunca az kelimeyle insanlara teşekkür ederek ona yaslandım.

Tüm bu süre boyunca Raife bizi yavaşça dans pistinin ortasına doğru götürdü ve oraya vardığımızda grup şarkının ortasında durdu ve tekrar başladı. Bu sefer daha yavaş bir melodiydi, çok romantik bir şeydi.

Kalabalık ipucunu aldı ve geri çekilerek etrafımızda geniş bir daire oluşturdu. Raife kalçalarımı sıktı ve sonra kulağıma doğru eğildi. "Dans et benimle," diye fısıldadı.

Vücudum onun dokunuşuyla eridi. Tek kelime etmeden kollarımı boynunun arkasına doladım ve gri-mavi gözlerine bakmak için geri çekildim.

Dans.

Çözemediğim bir yoğunlukla bana bakıyordu. İçinde kıpırdanan duyguları hissedebiliyordum. En baskın olanı... korkuydu. Neden korktuğunu sormak istedim ama şimdi zamanı değildi.

Sonra öne doğru eğildi ve boynuma doğru fısıldadı. "Bana bir söz ver, Lani," diye homurdandı.

"Her şey," dedim çabucak. Onun ellerinde bir kil gibiydim, onun yaptığını bile fark etmediğim bir büyü'nün etkisindeydim. Her şey bulanıklaşıyordu. Sahte ya da gerçek, bilmiyordum. Sadece sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

"Bana aşık olmayacağına söz ver," diye nefes aldı ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde sertleştim.

Sahteydi. Bunların hepsi *sahteydi*. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Beni bu konuda uyarıyordu.

Başımı salladım ve gözlerimin dolduğunu görmemesi için başımı omzuna yasladım.

Raife Lightstone ile zarar görmeden sahte bir evlilik yapabileceğimi düşünmek giderek daha az olası görünmeye başlamıştı.

Oh Maker, kendimi neyin içine sokmuştum?

ALTI

Ertesi sabah tuhaf bir ruh hali içinde uyandım. Raife'yle olan bu nişanlılık ilişkisine kendimi çok kaptırmıştım ve Raife'nin bana açıkça ona aşık olmamamı söylemesiyle her şey yerle bir olmuştu. Şimdi bu illüzyonu zihnimde ayrı tutmak için aktif bir çaba harcayacaktım. Raife benim işverenimdi. Raife bir iş anlaşmasıydı. Raife benim *sahte* kocam olacaktı.

Bunu aklımda tutarak, her zaman yaptığım gibi güne başladım. Bize kahvaltı hazırlıyor, toplantılarını yürütüyor ve sonra öğle yemeği için ara veriyordum.

Öğle yemeğinden sonra bulaşıkları yıkadı, bir zamanlar romantik olarak gördüğüm ama şimdi mutfağı zehirden uzak tutma görevi olarak gördüğüm bir hareket.

Raife tabağı fırçayla gelişigüzel silerken, "Bow Men kutlama için beni daha sonra içki içmeye götürecek," dedi. "Bunu yaptığımızda, eşler bir tür sosyal gece düzenliyor. Zanaat kulübü gibi bir şey. Gitmek ister misin?"

El sanatları mı? Yani bir kitap kulübünü tercih ederdim ama kız arkadaş edinmek de fena olmazdı, özellikle de kraliçe olmak üzereysen.

Elflerin kralıyla evlenmekle kalmayıp halkın kraliçesi olacağım gerçeği henüz içime tam olarak yerleşmemişti. Sahte bir kraliçe ama yine de bir kraliçe.

"Tabii, çok isterim," dedim ona.

Başını salladı. "Seni Cahal'ın karısının evine götüreceğim. Yemekten hemen sonra."

Ellerimi gergin bir şekilde birbirine kenetledim, bir sonraki konuyu açmaktan biraz çekiniyordum. "Teyzemi iyileştirmek için onu buraya nasıl getireceğinizi düşündünüz mü?"

Tabakları kurutma rafına yerleştirdi ve suyu kapattı. Bana dönerek ellerini bir havlunun üzerinde kuruladı. "Sana söz verdim, onu yakında buraya getirip iyileştireceğim ama bunu düğünden önce yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir ay mı? Nasıl olduğumu merak ederek bir ay daha beklemek zorunda mıydı? Muhtemelen zalim Fae kralına satıldığımı ve bütün gün zincire vurulduğumu düşünüyordu.

"Bunun nedeni, Nightfall bölgesinden yapılacak bir çıkarma işleminin küçük bir başarı olmamasıdır. Bir düzine yasanın çiğnenmesi, yüzlerce altının harcanması ve hayatların kaybedilmesi gerekecek. Konseyin onayını almam gerekecek ve korkarım siz kraliçe olana kadar evet demeyecekler."

Vay canına, kaybedilen hayatlar, yıkılan yasalar... Ondan bunu yapmasını istediğimde bunu gerçekten düşünmemiştim. Teyzemin bir ay daha nöbet ilacı kullanması gerekiyordu, bu da az kalıyordu ama başımı salladım. Bir ay daha iyi olacaktı. "Teşekkür ederim."

Günün geri kalanı kralın hayatındaki olağan işlerle geçti. Ben haşlanmış yumurta ve kızarmış et ile salatadan oluşan basit bir akşam yemeği hazırlarken o son üç saattir revirde iyileşmekle meşgld.

Süslü hamur işlerinin hiçbirini yapamıyordum ama Raife şikayet etmiyordu ve ben de her çiğneme ve yutmada hayatımdan endişe etmemenin tadını ıkartıyordum.

Akşam yemeği vakti gelip geçti ve kral hala revirden dönmemişti, bu yüzden paslanmaz elik kapaklı tabakları bir sepete koymaya ve onu neyin tuttuğuna bakmaya karar verdim. Revirin n resepsiyon bölümüne girdikten sonra beni tanıyan görevli şifacıya el salladım. "Saatlerdir ameliyatta. Dört yaşındaki ocuk düştü ve kazığa oturdu, kurtulacağından emin değilim," dedi hemşire.

Oh Maker.

Kulağa korkunç geliyordu ve ocuk vakalarının Raife'yi yetişkinlerden daha derinden etkilediğini biliyordum. Hepsi ona kurtaramadığı kardeşlerini hatırlatıyordu.

Yemek sepetini ona bırakıp benim için ona göz kulak olmasını isteyerek, kralı aramak üzere koridorda ilerledim.

Onu ameliyathanede, *her taraşı* kan içinde olan bir çocuğun cansız bedenine eğilmiş halde buldum. Camın arkasından izlediğim dehşet verici sahne karşısında boğazımdan bir nefes koptu.

"Durup dururken kan akıtamam!" Raife bir hemşireye ters ters baktı. İzleme odasında aileden kimse yoktu ve bunun nedenini biliyordum. Bu izleyemeyeceğim kadar travmatik bir durumdu. Muhtemelen bekleme odasıındaydılar ve Yaradan'ın çocuklarını koruması için dua ediyorlardı. Üzerime ani bir sakinlik çöktü ve kral ölürken hissettiğim o içgüdüsel dürtü şimdi de içimde kabardı. İzleme alanından hızlı adımlarla yürüyerek çift kapıdan geçip gerçek ameliyathaneye girdim.

Parlak ışıkların altında durup sahneye ilk elden baktığımda Raife'nin kafası bana doğru döndü.

"Dışarı!" diye kükredi.

Yanıındaki hemşire onun bu çıkışına şaşırılmış görünüyordu ama ben bunu görmezden gelerek sadece masadaki cansız küçük kıza baktım. Bir şekilde ruhunun bedenini terk etmek üzere olduğunu biliyordum; ölümün kapısındaıydı. Ne kadar korkmuş olsam da içimdeki bu içgüdüyü takip etmekten kendimi alamadım.

"Lani, hayır!" diye homurdandı kral, ben hızla odayı geçip çocuğa uzandığımda. Yüzünü kavrayarak kendime doğru çevirdim ve sonra öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırmaya hazırlandım.

"Yasaklıyorum!" Raife panik içinde bağırdı ve bana doğru hamle yaptı.

Korkusunun ne olduğunu bilmiyordum ama artık çok geçti. Dudaklarım çocuğunkilere dokundu ve nefesimi verdim. Bu kez burnunu sıkıp kapatmadım ya da dudaklarımı mühürlemek için sertçe bastırmadım, hatta dudaklarım onunkilere neredeyse hiç değmedi ama benden çıkan mor büyülü nefes ciğerlerine doldu ve yüzünü yıkadı. Hemşire de küçük kızla aynı anda soluk soluğa kaldı ve öksürüğe dönüştü.

Raife beni omuzlarımdan sıkıca tutup kopardı ve gözlerinde mutlak bir dehşetle saçlarıma baktı.

Ellerim titriyordu. Başka bir tutam beyaz saç daha olacak mıydı? Varsa ne anlama geliyordu? Raife'nin dediği gibi stres mi? Stresli hissetmiyordum.

Hemşire şok içinde bana bakarak, "O... kutsanmış," diye nefes aldı.

Kutsanmış mı? Bunu bilinen bir şeymiş gibi söyledi. Bir insan, bir isim.

"Anneciğim," diye ağladı küçük kız, sanki sadece o değilmiş gibi kolayca doğrulup

kanlar içindeydi ve dakikalar önce ölüyordu.

Kafa karışıklığı içime yerleşirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Onun hayatını mı kurtarmıştım? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Mor nefes neydi?

Raife öne doğru eğildi, alnını benimkine dayadı. "Seni kendi kalbinden kurtaramam," diye nefes aldı ve içime şaşkınlık dalgaları gönderdi.

Ne? Beni kendi kalbimden kurtaramaz mı? Bu da ne demek oluyor?

Geri adım attı. "Bayan Baka." Raife, korkmuş çocuğu teselli eden hemşireye döndü. "Müstakbel eşimin iyileştirici güçlerinin doğasını bir sır olarak saklayacağınıza dair yeminli bir itirafname imzalamanızı istiyorum. Kendisi bir sonraki kraliçe olacak ve bunun odadan çıkmaması onun güvenliği için son derece önemli."

Dehşet içime yerleşti. Belki de cehaletimle çocuğu iyileştirmek yapılacak en akıllıca şey değildi diye düşündüm. Böyle olacağını bildiğimden değil, ama bilseydim de değıştirmezdım.

Hemşire saçlarımdan krala ve tekrar kıza baktı ve telaşla başını salladı. "Elbette lordum."

Raife sinirlenmişti; çenesini sıkarak bana doğru bakışlar fırlatıyordu. Eğilip küçük kızın gözlerinin içine baktı. "Seni iyileştirdim. Aileni görmeye hazır mısın?"

Küçük kız gözlerindeki yaşları silerek başını salladı ve Raife elini onun elinin içine soktu. "Bayan Baka, lütfen küçük Oaklyn'i bekleme odasındaki ailesinin yanına götürebilir misiniz? Personelimden biri o parşömenleri daha sonra getirecek."

Hemşire başıyla onayladıktan sonra kıızı odadan çıkarırken sarsılmış görünüyordu. Kapılar kapandığında Raife boş olduğundan emin olmak istercesine izleme odasına baktı.

"Neden kızgınsın?" Sinirli bir şekilde elbisemin kumaşını çekiştirerek sordum.

Raife burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Sırtına bir hedef koydun, ihtiyacımız olmayan bir hedef."

Sertçe yutkundum. "Ne demek istiyorsun? Neydi o? Raife, az önce ne yaptığımı söyle bana. Bir şey saklıyorsun."

Bana doğru yürüdü, her iki omzuma birer elini koydu ve gözlerimin içine baktı. "Sen *kutsanmış* dedikleri kişisin. *Yaşam Nefesi*'ni uygulayabilir ve birini ölümün eşiğinden döndürebilir ya da başka türlü iyileştirilemeyecek şeylerden iyileştirebilirsin."

Bir tepki vermedim, sadece şok içinde ona göz kırptım. "Bu bir empati olayı mı? Annen de bunu yapabiliyor muydu?"

Birini ölümün eşiğinden döndürmek mi? Bu mümkün değildi.

Omuzlarımı serbest bıraktı. "Hayır, bu tamamen başka bir şey. O kadar nadir bir şey ki bir efsane. Bu konuda kitaplarımız bile yok, sadece hikâyeler var."

Şok ediciydi ama bunu bir lütuf olarak görmeden de edemiyordum, muhtemelen bu yüzden böyle adlandırılmıştı. "Birinin hayatını kurtarabilmek ne kadar güzel Raife. Bu kötü bir şey olamaz."

"Bu korkunç!" diye bağırdı, beni korkutarak. "Kutsanmışların, kendi hayatlarını verip ölmekten önce içlerinde sadece çok fazla Yaşam Nefesi vardır. Saçların her beyazladığında, bir tanesini vermiş olursun. Son tel de döndüğünde, *öleceksin*."

Geriye doğru tökezledim, saçlarımı yüzümün önünden çekerek onu görmeye çalıştım. Haklıydı, küçük kızı kurtardığımdan beri daha çok saçım beyazlamıştı. Raife'yi kurtardığım zamankinden çok daha fazla. Belki de ne kadar çok enerji kullanırsam o kadar çok saçım beyazlıyordu. Hayatımdan daha çok şey verdim.

"Ben on dört yaşındayken yanımda olsaydın... ailem hâlâ hayatta olurdu." Kızgındı, bunu hissedebiliyordum. Bu yeteneğe sahip olduğum için bana kızgındı.

"Etrafta olsaydım onları kurtarırdım, bunu biliyorsun," diye yalvardım.

Çenesi düştü. "Bunu biliyorum, ama eğer haber yayılırsa, peşinize düşerler. İnsanlar seni aile üyelerini, sevdiklerini iyileştirmeye zorlayacaktır. Nightfall kraliçesi ölümsüz olmak için seni kaçırabilir."

Ellerim titredi. "Ben... Ben onun için bunu yapmazdım!" Tersledim.

Raife başını salladı. "Teyzenin boğazına bıçak dayamış olsa bile mi? Ya da masum bir çocuğun?"

Midem bulandı. Ben... Ben teyzem ya da bir masum için her şeyi yaparım.

"Bana söylemeliydin," dedim sinirli bir şekilde.

"Emin değildim," diye mırıldandı. "Geçen sefer yarı bilinçliydim ve dediğim gibi, bunlar sadece çocukken duyduğum hikayelerdi. Tek tel saçının stresten olduğunu düşündüm." Uzanarak yeni beyaz saçımın tutamını parmakladı. "Şimdi öyle olmadığını görüyorum."

Hades. On dokuz yaşında kendi ölümlülüğümlle yüzleşmek beni biraz hasta hissettirdi. Yine de pişman olmadım.

"Küçük kızı kurtardığım için pişman değilim," dedim ve çenemi dik tuttum.

Raife avuçlarını birleştirdi ve ensesini kavradı. "Kaleye dön ve saçını boyat Lani. Bunun ortaya çıkmasına izin veremeyiz."

Kaşlarımı çattım. "Ama bu gece dışarı çıkacağımızı sanıyordum? Akşam yemeği getirdim."

.."

"İştahımı kaybettim, Kailani," diye tersledi, ellerini bıraktı ve odanın içinde yürüyordu. Duvardaki kancadan pelerinini çıkardı ve

bana doğru yürüdü ve pelerini omuzlarıma sardı. Sonra pelerini yukarı çekti ve öfkeyle saçlarımı içine sokmaya başladı.

Elini tutmak için uzandığımda şiddetli bir koruma hissedene kadar öfkesi karşısında afallamıştım. Taze bir avın başında duran kuduz bir hayvan gibiydi. Vahşi, dizginlenemeyen vahşi sahiplenme duygusu Raife'nin içinden fışkırıyor ve her tarafımı sarıyordu. Bu koruyuculuk benim güvenliğim içindi. Benim için öldürebilir, benim için ölebilir, beni güvende tutmak için her şeyi yapabilirdi.

Elini tuttum ve o da sakinleşti.

"İyi olacağım," dedim ona.

Elini benimkinden çekti. Tek söylediği "Her neyse," oldu ve sonra odadan çıktı.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasını engellemeye çalıştım ama başaramadım. Raife Lightstone'un biriyle ilgilenmek için ilginç bir yolu olduğu kesindi. Tüm bunlar benim için katlanılamayacak kadar kafa karıştırıcıydı. Başlığımı yukarıda tutarak odadan çıktım ve hazırladığım yemek sepetini bile almadan resepsiyonun önünden geçtim. Tek bildiğim hemşirenin onu zehirlediği idi. Artık hayatım buydu, her köşe başında korku içinde yaşıyordum, tüm bunlar Nightfall kraliçesi ve onun büyü diyarını yok etmeye yönelik psikotik vizyonu yüzünden oluyordu.

Midem homurdandı. Yaptığım tavuk ve haşlanmış yumurta şu anda kulağa oldukça iyi geliyordu.

Şu anda kraliçeyi kimin öldürmeyi daha çok istediğinden emin değildim, ben mi yoksa Raife mi?

Bayan Tirth'e erken beyazlayan saçlarımı kapatmak istediğimi söyledikten sonra koşup benim için kahverengi saç boyası satın aldı. Bütün geceyi saçımı boyayarak geçirdim, parlak gümüş telleri kapatmak için iki kez boyadım ve sonra açlıktan ölmek üzere olduğum için ikinci bir akşam yemeği hazırladım.

Uzun bir banyo yaptım, ardından geceliğimi giydim ve kitabıma gömüldüm. Karakter, ruhlar âlemini görebildiği yeni gerçekliğini kabullenmekte zorlanıyordu. Kulağa tanıdık geliyordu. Şu anda kendi gerçekliğimden bir tatile çıkmak isterdim.

Kapı çalındı. İpek elbisemin üzerine bir bornoz geçirdim. "Evet?" Tahtanın arasından söyledim.

"Ben Raife," diye seslendi diğer taraftan hafif boğuk bir ses.

Kapıyı yırtarak açtım ve uyuklu gözlerine ve kapı aralığında sallanışına baktığımda önceki kavgamızla ilgili tüm düşünceler unutuldu. Uzun sarı saçlarını ensesinde seksi, dağınık bir topuz yapmıştı ve bir elini kalçasına koymuştu.

"Sarhoşsun sen!" Suçlayıcı bir şekilde söyledim. Bunun beni neden mutlu ettiğini bilmiyordum ama ediyordu.

"Biraz ib-riniated olabilirim. İnebretatid." Kelimeyi söyleyemeyerek kaşlarını çattı ve ben de kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Ah, Raife, gecemi güzelleştirdin, teşekkür ederim." Gülümsedim, sonra aklıma bir fikir geldi. "Senin için biranın tadına kim baktı?"

"Mybowmen." Kelimeleri aceleyle bir araya getirdi ve sonra bana yaklaştı, hatta o kadar yaklaştı ki odama doğru geri adım atmak zorunda kaldım.

"Düşünüyordum." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Eğer sadece düğün günümüzde binlerce kişinin önünde öpüşeceksek, bu gerçek görünmeyecektir."

Midem dibe vurdu ve beklentiyle dudaklarımı yaladım. Revirdeki kızgın Raife gitmişti. Saçlarıma bile bakmadı ya da kutsanmış olmamla ilgili bir şey söylemedi.

"Aklında ne vardı?" diye sordum. Eğer bu gece küçük kızı kurtarmamı unutmak istiyorsa, benim için hiçbir sakıncası yoktu.

Tüm bu öpüşme muhabbeti onu anında biraz ayıltmışa benziyordu. Sallanmayı bıraktı, bakışları geceliğime kayarken gözleri daha uyanık görünüyordu. Bakışlarını takip ederek aşağıya baktım.

Ops. Pelerinim açılmıştı, bu yüzden kendimi tekrar kapattım.

"Doğal görünmesi için pratik yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Günde bir öpücük" dedi.

Şimdi sallanan bendim. Baş döndürücü bir telaş beni tüketti ve kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı.

Raife'yi öpmek mi? Sahte öpüşmemizi *gerçek* göstermek için *gerçek* bir öpücük gibi mi? Artık neyin ne olduğunu bilmiyordum ama dürüst olmak gerekirse, bu adamla tanıştığım ilk günden beri onu öpmeyi çok düşünmüştüm. Çoğu kadın onun sarhoş olmasını umursayabilirdi. Benim umurumda değildi. Beni öpme arzusunu ona açması için ne gerekiyorsa yapardım. Raife çoğu zaman kafasının içinde yaşıyordu. Arada bir kalbine inmesi gerekiyordu.

Rahatça omuz silktim. "Sanırım sorun olmaz. Özellikle de bu işte iyi değilsen. O zaman sana koçluk yapmam gerekecek."

Sözlerim amaçladığım etkiyi yarattı. Yüzünde önce şok ve öfke, sonra da soğukkanlı bir kararlılık belirdi. Bir an önünde duruyordu

ve sonra ileri atıldı. Bir eliyle belimi kavrayıp bedenimi kendine doğru çekti, diğer eliyle de çenemi kavradı. Başparmağıyla çenemi kendisinininkiyle aynı hizaya getirmeye çalıştı. Nefes aldığı anda, balkabağı likörünün kokusu üzerime sinmişti ve beklentiyle içime çektim.

Ama o hiçbir şey yapmadı. Sanki hevesimi içmiş gibi bana baktı.

Yap şunu! Çılgılık atmak istedim.

Sonra sırtı ve dizlerimin bağı çözöldü. Eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. O kadar narindi ki neredeyse gıdıklanıyordum. Vücudumdaki her şey aynı anda hem uyuştı hem de ısındı. Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, öldürmek için harekete geçti.

Dudaklarını aceleyle dudaklarıma bastırırken rahatlayarak inledim, dili dilimin üzerinde gezinirken ağzımı açtım. Parmakları sırtıma iyi hissettirecek şekilde battı ve pelvisimi onunkine daha sert bastırdım.

Dillerimiz eşgüdömlü bir dans yapıyordu ama yine de zar zor düşünebiliyordum.

Bu hayatımın en güzel öpücöğü.

O anda bundan önceki tüm öpücüklerin acınası olduğuna ve unutulması gerektiğine karar verdim. Onlar hakkındaki günlük yazılarımı yakmam gerekecekti çünkü bu öpücüğün eline su dökemezlerdi.

Raife'nin duyguları benimkilere karışmaya başladığında kendimi sersemlemiş ve hafifçe sarhoş olmuş hissettim. O da öpüşmeyi seviyordu, sevmekten de öte ama mutlu anlarının altında hep bir hüüzün vardı. Keşke acısını sadece bu anlarda değil, sonsuza dek alabilseydim.

Sonra nefes nefese benden uzaklaştı.

Sırttım. "Yarın tekrar pratik yapmak için sabırsızlanıyorum."

Bana verdiği yarım yamalak gülümseme midemin altüst olmasına neden oldu. "Ben de öyle, Lani, ben de öyle."

Arkasını dönüp gitti ve kapıyı kapattı, beni gerçekten nişanlımla çıkıp çıkmadığımı merak ederken bıraktı.

O gece bütün hafta uyuduğumdan daha iyi uyudum.

YEDİ

Ertesi sabah Raife'yi görmek için sabırsızlanıyordum. Dün geceki öpücüğü aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar gerçektir, ne anlama geliyordu. Biraz yumurta ve geyik eti kızarttıktan sonra yemek odasına girdim.

Raife orada bazı parşömenlerin ve haritaların üzerine eğilmişti.

"Günaydın." Gülümsedim, yemeği önüne koydum.

"Birkaç haftalığına şehirden ayrılmam gerekiyor," dedi başını kaldırmadan.

Be

n. Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Öyle mi?"

"Embergate Kralı'nın karısı h a m i l e . "Embergate Kralı'nın Nightfall kraliçesi, dikkatini ondan ve yeni karısından uzaklaştırmak için doğu sınırimızda bir çatışmaya girdi."

"Çok nazıksınız." Bunu neden yaptığını, kendi adamlarının hayatını neden riske attığını merak ettim.

Raife kızarmış yumurtanın bir kısmını ağzına attı ve çiğnedi. "O bir çocukluk arkadaşı ve kraliçeye karşı bir savaşta benim ittifakıma katılmayı kabul etti."

Başımı salladım, yavaşça yemeğimi yerken bir yandan da onun kurt gibi yemesini izledim. Hâlâ bana bakmamıştı. Güzel yeşil bir elbise giymiştim ve fark etmesini umuyordum.

"Oh, ve dün gece için özür dilerim. Sarhoştum ve neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi yemeğinden son ısırığı alırken.

Kalbi kırık terimini duymuştum ama şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Paylaştığımız muhteşem öpücük hakkındaki küstah yorumu karşısında göğsümün ortası gerçekten de çatladı.

"O kadar da sarhoş görünmüyordun," dedim çatalımı tabağa koyarken ve aniden iştahım kaçarken.

"Pekâlâ." Ayağa kalktı, hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu. "Yay Adamları'yla birlikte doğu duvarına gidiyorum. Önümüzdeki iki hafta boyunca toplantılarımı iptal et ve acil bir şey olursa benim için not al. Döndüğümde bana bilgi verebilirsin."

Fiziksel olarak büzülmemeye çalışarak başımı salladım. "Seni kim besleyecek? Senin için tadacak mı?"

Raife bir elini kemerinde asılı duran yayına dayadı ve sonunda bakışlarımla buluştu. Orada bir acı vardı. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum ama acı çekiyor gibi görünüyordu. "Ben usta bir avcıyım. Taze av yiyeceğim ya da Yay Adamları benim için tadacak."

İstenmediğimi hissetmemeye çalışarak zorlukla yutkundum. "Kendine dikkat et," diye mırıldanabildim sadece, artık ona da bakamıyordum. Kendimi atılmış bir çöp parçası gibi hissediyordum. O kadar da sarhoş değildi. Çakırkeyif olmanın baş döndürücülüğünü hissetmiştim. Ama o hatırlıyordu, o öpücüğü hatırladığını biliyordum.

Piç kurusu.

Solumda bir hareket oldu ama ben başımı tabağıma eğdim. Sıcak dudakları yanağıma değdi ve sonra gitti.

Gerçekten aşık olduğunuzdan emin olduğunuz ama sizi reddeden bir adam için sahte bir düğün planlamakla geçen İKİ HAFTA berbattı. Çiçekler, ipek halılar, pasta tadımı, hepsi unutulduğu varsayılan öpücüğün gölgesinde kalmıştı. Şef Brulier geri dönmüştü. Annesi maalesef vefat etmişti ve yas dönemi sona ermişti. Gerçekten inanılmaz olan vanilyalı lavantalı muhallebili bir pasta bulmuştuk ama ne kadar dilim yersem yiyeyim kendimi hala bok gibi hissediyordum.

O öpücük. Madem gitmeyi planlıyordu, o piç neden beni öyle öptü? Ve sahte bir şekilde öpücüğü ve her gün pratik yapma anlaşmasını unuttu...?

"Aargh!" Elimdeki baltayı ağaca fırlatırken çığlık attım. Artık günlük toplantılar planlanmadığı için ormana gidip bir şeyler fırlatmaya başlamıştım. Ruh halim için harikalar yaratıyordu.

Sol tarafımda bir dal kırıldı ve döndüm. Ne gördüğümü anlamam bir saniye sürdü.

"Sonbahar mı?" Nefes nefese kalmıştım, beynim Nightfall'daki komşumun neden Archmere'de olduğunu anlayamıyordum. Üstü başı çamur ve dallarla kaplıydı ve kokusunu buradan alabiliyordum. Yanık odun kokuyordu ve isle kaplıydı.

Beni gördüğü için rahatlamış görünüyordu. "Lani." Hızla ileri atıldı ve üzerindeki çamur ve islere rağmen onu kucaklamak için kendime çektim.

"Ne oldu? Neden buradasın?" Ona sordum.

Benden iki yaş büyüktü ve Nightfall Üniversitesi'nde makine mühendisi olmak için okuyordu. "Teyzen haftalardır senin için çok endişeleniyor. Buraya gelip nerede olduğunu araştırmayı teklif ettim. Sonra sınırı geçmeye çalışırken neredeyse öldürülüyordum. Görünüşe göre orada küçük bir savaş çıkmış ve ben de ortasında kalmışım."

Olamaz, Raife'nin çatışması. Çamur ve ateşin içinde sürüklenmiş gibi görünmesine şaşmamalı. Muhtemelen öyleydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Autumn'un insan olan kız kardeşi bir elfle evliydi. Bunu şimdiye kadar unutmuştum. Yeğenlerini ziyaret etmek için sık sık gizlice buraya gelirdi, bu yüzden buraları iyi biliyordu. Yakalanırsa kraliçe onu öldürürdü.

"Yani sen... yarı elf misin?" Bana daha yakından baktı, gözleri yuvarlak kulaklarına doğru gitti. "Borçluların seni köle olarak sattığını duydum ve sonra teyzen bana soyundan bahsetti. Kralın kendi soyundan birine karşı hoşgörülü davranacağını umuyormuş. Bütün mahalle senin için endişeleniyor, Lani."

Konuşmak için ağzımı açtığımda açık mavi kurdele detaylı krem rengi ipek elbiseme baktı, sonra bakışları evlilik parmağımdaki yüzüğe kaydı ve nefesi kesildi. "Ama sanırım iyiden de öte bir şeysin. Lani, neler oluyor?"

Geçmişimle yüzleşmeye hazır değildim ve Autumn sahip olduğum en iyi arkadaşına en yakın şeydi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek nefes verdim. "Yakalandım, elf kralına köle olarak satıldım ve sonra bir şekilde onun kişisel asistanı oldum ve şimdi nişanlıyız." Gergin bir kahkaha attım.

Ağzı açık kaldı. "Özür dilerim. Az önce *elf kralıyla* nişanlı olduğumu mu söyledin?"

Autumn'a güveniyordum ama benim hakkımda sorgulanırsa sır saklamak zorunda kalmasını istemiyordum, bu yüzden ona bunun sahte bir evlilik olduğunu söylememeye karar verdim. Bunu yaparsam ona kralın kraliçeyle olan savaşından bahsetmek zorunda kalacaktım ve bunu yapıp kralın planlarını tehlikeye atmak istemedim.

"Kutsal Hades, Kailani!" diye haykırdı sonunda, sırtarak. "Elflerin kraliçesi mi olacaksın?"

Sertçe yutkundum. "Evet."

Kulaktan kulağa sırtıyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Ona söylediğimde teyzen çıldıracak." Cebinden bir not çıkardı ve bana uzattı.

"O nasıl? Nöbet geçiriyor mu?" Yüzünde endişe belirtisi aradım ama başını salladı.

"O harika. İlaçlar işe yarıyor, nöbet geçirmiyor ve işine geri döndü."

Bu iyiydi ama ilaç yakında bitecekti, bu yüzden kralın düğünden hemen sonra onu oradan çıkarma sözünü yerine getirmesi gerekecekti.

"Hey, Autumn, Nightfall'a gizlice girmek için kullandığın gizli rotanın bir haritasını bana çizebilir misin? Teyzemi görmek istersem diye?"

Anında sinirlendi. "Arkadaşım Lani olarak mı soruyorsun, yoksa Archmere'in gelecekteki kraliçesi olarak mı?"

Hades. Autumn büyücülerden nefret eden sadık bir Nightfall insanı değildi ama halkına savaş getirmeye de hevesli olamazdı.

Gözlerimi devirdim. "Teyzemin güvende olduğundan emin olmak isteyen çocukluk arkadaşın Lani olarak soruyorum." Gerçek buydu.

Gülümsedi. "Belki bir akşam yemeğinde, hakkında çok şey duyduğum şu meşhur çikolatalı elf şarabıyla ikna olabilirim?" Saraya baktı, belli ki onu içeri davet etmemi istiyordu.

Kralın ya da konseyinin öğle yemeğinde bir insan arkadaşımı ağırlamam konusunda ne düşüneceğinden emin değildim. Diğer tüm ırkların yasaklandığı Nightfall'daki gibi değildi, ama insanlar burada ölümcül düşmanımızla olan ilişkileri nedeniyle hor görülüyordu.

"Harika, gidip bir piknik sepeti getireyim ve bahçede yiyelim! Sen burada bekle. Ben hemen döneceğim." Gül çalılarını ve battaniye için mükemmel bir yeşil çayırı işaret ettim.

Başını salladı ve bahçede beklemeye başladı. "Sana temiz kıyafetler de getireceğim," dedim ona.

Bana el salladı. "Zahmet etme. Kız kardeşimin evinde tonlarca var. Bir dahaki sefere oraya gidiyorum."

"Tamam o zaman. Hemen döneceğim."

Mutfağa koşup kat kat börekler, tütsülenmiş etler, haşlanmış yumurtalar, baharatlı domates reçeli ve taze meyveler aldım, hepsini hasır bir sepete doldurup arkadaşımın yanına koştum. Raife'nin çikolatalı elf şarabı şişelerinden birini de kaptım. Ondan yüzlerce vardı ve sadece misafirleri için açıyor gibiydi. Aslında burada geçirdiğim onca zaman boyunca bu meşhur şarabı hiç tatmamıştım ve bunu yapacağım için heyecanlıydım.

ÜÇ SAAT sonra sarhoştum ve en eski arkadaşım ile gece gökyüzünün altında kıkırdıyorduk.

Sonbahar sırttı. "Robbie Pantum'un egzersiz dersinde göğüslerime dokunmaya çalıştığı ve senin onun burnunu kırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

Histerik bir şekilde güldüm, üç kadeh şarabın bana verdiği baş döndürücü etkiyi hissediyordum. Sadece şimdiye kadar içtiğim en lezzetli şarap değildi, aynı zamanda *çok da güçlüydü*.

"Pisliğin tekiydi." Ben boş bardağımı kaldırdım ve Autumn da onunla tokuşturdu. Şişeyi bir saat önce bitirmiştik ve boş bardakları tokuşturmaya devam ediyorduk.

"Elf kralı rüya gibi mi? Nasıl aşık oldun? Bana ondan bahseder misin?" Autumn karnının üzerinde döndü ve yavru köpek gözleriyle bana baktı.

İçimi çektim. "Dudakları yastık gibi ve çok huysuzlanıyor."

Sonbahar kahkahalara boğuldu, bu da benim kıkırdamama neden oldu. Sonra tepemde bir gölge belirdi ve batmakta olan güneşi engelledi.

Başımı kaldırdığımda Raife Lightstone'un başını yana eğmiş tepemizde durduğunu, Sonbahar'a ve bana merakla baktığını gördüm.

Autumn gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bay Yastık Dudak?"

Başımı salladım, korku sarhoşluğumun bir kısmını uzaklaştırdı ama yeterli değildi. Bahçesinde bir kız arkadaşıyla içki içmeme kızarmıydı? Savaştan temelli mi dönmüştü? Yaralanmış mıydı? Ona huysuz dediğimi duymuş muydu? Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu.

"Tanıştığınızı sanmıyorum?" Kral Autumn'a baktı, benim bakışlarımın arkasındaki yarım düzine Yay Adamına düşmesi gibi onun bakışları da kısa uçuş kulaklarına düştü.

Çabucak doğruldum, hemen pişman oldum ve şarap tüm gücümle bana çarptığında sallandım. Yatarken sarhoş olmak neden bu kadar kolaydı? Neden

Yürümek zorunda kaldığınız anda zorluklar başlar.

"Aşkım, eve döndüğüne çok sevindim!" Ayağa kalktım ve düşmemek için duruşumu genişleterek sallandım.

Raife beni yakaladı, bir elini kalçalarımın iki yanına koyarak beni göğsüne doğru çekti. Öne doğru eğildim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Sonra Sonbahar'a baktım. "Bu benim sevgili çocukluk arkadaşım, Autumn. Kız kardeşi kasabada yaşıyor ve bir elfle evli."

Kralın altımda gevşediğini hissettim, sanki ona suikast planladığımdan şüphelenmiş gibiydi. "Merhaba Sonbahar, benim için bir zevk. Yay Adamlarımdan birinin size kız kardeşinize kadar eşlik etmesini ister misiniz?"

Sonbahar ayağa kalktı, biraz tökezledi ve Raife'yi selamlamadan önce kıs kıs güldü. "Emredersiniz efendim, Bay Yastık Dudak."

Gülmemek için yanaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Raife baş adamlarından birine, "Onu güvenli bir şekilde kız kardeşine götürün ve işiniz bittiğinde bana rapor verin," dedi.

"Emredersiniz kralım," dedi ve sonra geri kalanlar dağıldı.

Artık yalnız olduğumuz için Raife beni hâlâ kollarının arasında tutarak aşağıya baktı. Öne doğru eğilip dudaklarımı kokladı. "Çikolatalı elf şarabı mı?"

Başımı salladım. "Hiç yaşamadım." Şimdi bu kadar yakındayken beni bırakmasını istemiyordum. Onu özlemiştim; ne kadar özlediğimi fark etmem kollarında olduğum şu ana kadar sürdü. Parmaklarımı boynunda gezdirerek iç çektim. "Yaralı değilsin. Endişelendim."

Nefesi kesildi ve sonra bakışları piknik örtüsüne kaydı. "O da ne?" Sesi camı kesebilirdi.

Başımı çevirdim ve neden bahsettiğine baktım.

Autumn'un benim için çizdiği haritaya bakıyordu.

Ona baktım ve sııttım. "Sana bunun ne olduğunu söylemem karşılığında bir şey istiyorum."

Gözleri daha da şüpheci bakmaya başladı. "Ne gibi? Para gibi mi?"

Kıs kıs güldüm ve sonra sakinleşmek için mücadele ettim. Eğilerek dudaklarımı kulağına değdirdim. "Bir öpücük."

Tüm vücudu bir yılan gibi sımsıkı sarılmıştı. "Ne oldu, Kailani?" diye hırladı.

Ses tonundan bunun haince bir şey olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Haritadaki arazisini açıkça tanıyordu ve bana güvenmemesi canını acıtmıştı.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekilerek parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Buradan teyzemin Nightfall City'deki evine giden

kesin bir rota var. Gizli bir

Autumn'un yakalanmadan onlarca kez geçtiği bir rota. Bunu hem teyzemi kurtarmak hem de zamanı geldiğinde savaşınızı kazanmak için kullanabileceğimizi düşündüm."

Keskin nefes alışını yaşadığı şoku gösteriyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları benimkilerin üzerindeydi. Boğazımdan bir zevk iniltisi koptu ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Dillerimiz aç bir ihtiyaçla birbirini arıyor, önce yumuşakça sonra sertçe okşuyordu. Evimdeki o son öpücükten sonraki birkaç haftalık ayrılık cehennem gibiydi. Tek düşündüğüm buydu. Vücudumu onunkine bastırdım ve elini belime koydu, beni battaniyenin üzerine yatırırken arkaya doğru eğdi.

Ona izin verdim ve üzerime doğru alçalırken geriye doğru uzandım. Birinin bizi görüp uygunsuz olduğunu düşünmesini umursamak için yaklaşık iki saniyem vardı ve sonra umursamadığımı fark ettim. Nişanlısıyla öpüşen, yakında kraliçe olacak biriydim. Görülecek bir şey yoktu. Devam edin.

Raife'nin eli elbisemin altından kayarak önce ayak bileğime yaklaştı, sonra yavaşça kaval kemiğimden yukarı, dizimin üzerinden dış uyluğuma doğru ilerledi. Vahşi bir saniye boyunca tek düşünebildiğim en son ne zaman tıraş olduğumdu ve sonra kalçamı kavrayıp açık ağzıma doğru derin derin inledi. Sesi yuttum, elf şarabının baş döndürücü etkisinin birbirimizi tüketmeye dair şehvetli düşüncelerle birleştiğini hissettim.

Geri çekildi ve üzgün bir şekilde bana baktı. "Sarhoşsun," dedi neredeyse hayal kırıklığıyla.

Başımı salladım ve ayık görünmek için gözlerimi iyice açtım. "Kafam çok iyi."

Kıkırdadı ve parmağını göğsümde gezdirdi. "Elf şarabının insanlara ne yaptığını biliyor musun?"

Kimin umurunda, sadece beni al. Tam burada, ay ışığının altında, söylemek istedim.

"Ha?" Keskin çene çizgisini izledim, dilimi çenesi boyunca gezdirdiğimi hayal ettim.

o.

İçini çekti, elini elbisemin altından çekti ve sonra elbisemi kırıttı. kumaş düz aşağı. "Sarhoşken hafızalarını yok ediyor. Sen ve arkadaşın Autumn yarın bunların hiçbirini hatırlamayacaksınız."

Korku içime yerleşti. Bu muhteşem öpücüğü hatırlamamak mı? Bu bir suçtu. "Ben sadece yarı insanım," diye hatırlattım ona, Raife'nin yüzünü daha iyi görebilmek için bir gözümü kapatırken başım dönüyordu.

Gülümseyerek başını salladı. "Hadi seni yatağa götürelim."

Bir saniye önce sırtüstü yatıyordum ve bir saniye sonra kollarının arasına alınıyordum.

"Harita!" Battaniyeye bakmak için döndüm. "Cebimde," dedi bana.

Rahatladım, başımı göğsüne yasladım ve kalbinin *güm güm* sesini dinledim. Ona bu kadar yakın olduğum için ne hissettiğini anlayabiliyordum. *Hayranlık, korku, sadakat.*

"Neden korkuyorsun?" Elf şarabı beni altına çekmeye çalışırken uykulu bir şekilde sordum.

Şatonun koridorlarında gezinirken hiçbir şey söylemeden sinirlendi. Odama vardığında kapıyı açtı ve beni yatağıma yatırdı, ayakkabılarımı çıkardı ve battaniyemi üzerime örttü.

Kulağıma eğilerek fısıldadı, "Sen. Senden korkuyorum. Sen kendimi içinde kaybedebileceğim türden bir kadınsın."

Kaşlarımın alnımın ortasında birbirine dolandığını hissedebiliyordum. Her şey bulanıktı ve kelimelerim kafamın içinde karmakarışık. Bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Ayak sesleri geri çekildi ve sonra kapı kapandı.

En iyisi yarın kafam daha net olduğunda konuşalım.

ERTESİ SABAH uyandığımda kendimi attan düşmüş ve yüzüme yumruk yemiş gibi hissediyordum. Tek gözümü açtım, çünkü elbisemin içinde olduğumu gördüm ve inledim.

Dün gece neler olmuştu? Tek hatırladığım Autumn'la eğlenceli bir piknik yaptığım ve sonra da çok fazla elf şarabı içtiğim.

Ondan sonra her şey bulanıklaştı.

İç çekerek doğruldum ve hazırlanmaya başladım. Giyinip süslenecek havada olmadığım için saçlarımı açık ve dalgalı bırakmaya karar verdim ve makyaj yapmadım. Süslü bir elbiseyle de uğraşmadım. Kral zaten şehir dışındaydı; tüm toplantıları iptal edilecekti. Onun yerine dizime kadar uzanan, fırfırsız mavi bir güneş elbisesi giydim.

Melek romantizmi kitabımı kaptığım gibi Şef Brulier'nin ne yaptığına bakmak için mutfağa doğru ilerledim. Mutfaka girdiğimde, bana baktı

Saçım ve kıyafetim normalde giydiklerimin tam tersiydi ve bir kaşımı kaldırdım.

"Çok fazla elf şarabı içtim," diye mırıldandım.

Biraz gülümsedi. "Kahvaltı masada hazır bekliyor."

"Teşekkürler." Ona el salladım. O döndüğüne göre artık bütün yemekleri pişirmek zorunda olmamak güzeldi.

Kitabımı açıp okumaya başladım, kralın özel yemek salonunun kapısını iterek açtım ve Raife konuşmadan önce odanın yarısına kadar geldim.

"Günaydın, Kailani."

Dondum kaldım, yavaşça kitaptan başımı kaldırdım ve onu iki tabak yemeğin önünde otururken gördüm. Aralarına küçük bir vazo dolusu taze çiçek konmuştu.

"Dönmüşsün." Kitabı kapatıp masanın üzerine koydum, saçlarımı ellerimin arasına aldım ve görünüşümü tazelemek için örmeye başladım.

Yüzü düştü ve aniden atını vurmuşum gibi baktı. "Evet... Dün gece döndüm. Hatırlamıyor musun?"

Oh Maker. Onu sarhoşken falan mı görmüştüm? "Neyi hatırladın?" Midem bulanarak sordum.

Çenesi sıkıştı ve sanki etrafında bir duvar yükselmişti. "Bu haritayı bana mı veriyorsun?" dedi ve haritayı masanın üzerine koydu.

Haritaya baktım, Autumn'dan çizmesini istediğimi hatırlıyordum ama çizdiğini ya da haritayı krala verdiğimi hatırlamıyordum.

"Üzgünüm, bunu hatırlamıyorum."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Şey... muhtemelen en iyisi bu. Hey, soğumadan yemeğin tadına bakmalısın. Konsey ile düğün planlama toplantımız var."

Sertçe yutkundum, masaya doğru yürüdüm ve oturdum, sözsüz bir şekilde yemeği ağzıma attım. Bir şeyleri kaçırdığım hissinden kaçamıyordum. Onu haftalardır görmemiştim ve böyle mi karşılanmışım? Krala baktım, herhangi bir yerinde kanama ya da yara olmadığını gördüğüme sevindim.

"Yaralanmadığınızı gördüğüme sevindim," dedim ona.

Başını salladı. "Arkadaşın bu haritayı çizerek bize bir altın madeni verdi. Kraliçenin yağmur giderlerini kapatmadığını biliyor muydun? Sanırım arkadaşın kale duvarlarına bu şekilde girip çıkıyor."

Haritadaki bir kanal çizimini işaret etti. Öne doğru eğildim ama saç örgümü bağlamadığım için saçlarım çözöldü ve yüzünün önüne düştü.

"Özür dilerim." Bir omzumun üzerine sıkıştırdım.

Yakıcı mavi gözleriyle bana baktı. Tek söylediği "Saçlarının açık olmasını seviyorum," oldu ve ben zorlukla yutkundum.

"Zaman doldu mu? Açlıktan ölüyorum," dedi sonunda. Kraliçenin son zehri daha uzun sürdüğü için bir dakikalık bekleme süresini üçe çıkarmıştık.

Cep saatime baktım ve başımı salladım.

Aramızda farklı bir şeyler hissediyordum. Bunu açıklayamıyordum ama kendimi uzak hissediyordum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağına bastırdım ve o da sertleşti.

"Ben... seni özledim," dedim eline uzanarak. Beklentiyle ona bakmak için geri çektim. Onsuz geçen iki hafta zor olmuştu, özellikle de sarhoşken paylaştığımız o muhteşem öpücükten sonra. Onunla nerede durduğumdan emin değildim ve bu hoşuma gitmiyordu. Hem sıcak hem soğuk olmak istemiyordum.

Sanki beni duymamış gibi parşömenlerinden birine baktı ve elini benimkinden çekti. "Bazı savaş haritalarının üzerinden geçmem gerekiyor ve tüm masayı kaplayacak, o yüzden... mutfakta yemenin sakıncası var mı?"

Buz gibi reddi beni derinden yaraladı. Ayağa kalkıp tabağımı alırken ağlamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Dönerek mutfığa doğru ilerledim.

Ben uzaklaşırken "Kailani?" diye seslendi.

Döndüm. "Evet?" Sesimde umut vardı, gitmeden önce paylaştığımız öpücüğün sarhoş olsun ya da olmasın onun için bir anlamı olduğuna dair bir umut.

"Kitabını unutma." Kitabı masanın üzerinde bıraktığım yeri işaret etti.

Vay canına.

O öpücükten hoşlanan tek kişinin ben olduğum açıktı ya da belki de hatırlamadığı yalanı yalan *değildi*. Çünkü kesinlikle benden daha fazla öpücük isteyen bir adam gibi davranmıyordu. Bu sahte bir evlilikti ve bunu umursamayı ve başka türlü davranmayı bırakmam gerekiyordu.

Çift kapıyı hızla geçtim ve tabağımı tezgâha çarptım. Ben öfkeyle yemeğimi mideye indirirken Şef Brulier bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Raife Lightstone beni böyle reddettiği güne lanet ederci.

OceanofPDF.com

SEKİZ

Düğün günümüz geldi ve evliliğimizin önümüzdeki beş yılını Raife'nin beni mümkün olan her cinsel şekilde düşünmesini sağlayarak geçirmeye yemin ettim. Bu piç bunun için yalvaracaktı ve ben de onu reddedecektim. İki hafta önce bugüne kadar yaşadığım ezici reddedilmeyi hissetmesine izin verecektim.

Yakında kraliçe olacak olgun bir davranış mıydı?

Hayır. Umurumda mıydı? Hayır.

Eğer akıl oyunları oynamak isteseydi, kafasını bir tur attırırdım.

Her nasılsa Raife ve ben son iki haftadır birlikte neredeyse hiç vakit geçirmemiştik çünkü ben düğünü planlamakla meşguldüm, o ise revirde harıl harıl çalışıyor ve kraliçeyle yapacağı nihai savaşı planlıyordu. Sadece birkaç saat içinde Raife'nin karısı ve Archmere'in kraliçesi olacağıma inanamıyordum. İnsanlar bu büyük etkinliğe katılmak için diyarın dört bir yanından geliyordu. Sarayın bahçesine beyaz ipek çadırlar kurulmuş, kalenin her yeri çiçeklerle süslenmişti.

Sahte bir düğün için oldukça büyüleyiciydi.

Bir podyumun üzerinde durmuş, terzi elbisemi çekiştirip dururken düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde iç geçirdim. Makyaj görevlisi yanaklarıma yansıtıcı bir pırıltı sürdürdü ve ardından dudaklarıma pembe bir dudak boyası sürdürdü.

"Hanımefendi, çok güzel görünüyorsunuz," dedi makyaj görevlisi. "Heyecanlı mısınız?"

Ona baktım ve sahte bir gülümseme takındım. "Hayatımın en güzel günü," diye yalan söyledim.

Raife'nin beni kovmasını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Onun nesi vardı ki? Bir zamanlar benden hoşlandığı belliydi, değil mi? Bana güzel demişti, saçlarımin açıkken daha güzel görüldüğünü söylemişti, elbiselerime iltifat etmişti, hatta

Güvenliğim konusunda endişelendiğinde sinirleniyordu. Düğün saatim yaklaştıkça hayatımın önümüzdeki beş yılının nasıl geçeceğini düşündüm.

Bir saat daha geçti ve terzi, saç ve makyaj görevlileri nihayet ellerine masaj yaparak benden uzaklaştılar.

"Hazırsın," dediler hep bir ağızdan.

Beni bir boy aynasına götürdüklerinde kendimi çelikleştirdim.

Kendi yansımaımı gördüğümde nefesim kesildi. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Gözlerime her ne yaptıysa, makyaj onları patlatmış ve daha geniş göstermişti. Yanaklarımdaki ışıltı kalp şeklindeki yüzümü vurguluyordu ve dudaklarım dolgun ve öpülebilir görünüyordu.

Ama asıl baş döndürücü olan elbiseydi. Tasarımı ben çizmişim ama Samarah gerçekten hayata geçirmişti. Boyun çizgisi derin bir V'ydi, uygunsuz olacak kadar değil ama Raife'nin göğüs dekoltemin üst kısmının gölgesini fark etmesine yetecek kadar. Kolları beyaz dantelden dramatik bir şekilde yere kadar uzanıyordu ve elbise beyaz ipekten belimi sardıktan sonra kabararak arkamda bir metre kadar uzanıyordu. Makyaj görevlisi elinde küçük ışıltılı fırçasıyla öne atıldı ve fırçayı göğüs dekolteme sürerek bana göz kırptı.

Kahkahalara boğuldum, duygularıma yenik düştüğüm için birden gözlerim yaşardı.

Bunun sahte bir anlaşma olduğunu biliyordum ama yarım saniyeliğine teyzemin de burada olmasını diledim. Ebeveynsiz büyüdüğüm için teyzem sahip olduğum tek şeydi ve gerçek olmasa bile sahip olduğum tek düğün olabilirdi. Kral beni boşadıktan sonra hiçbir erkek beni istemeyecekti. Elbette, arkadaşlığımı paylaşabileceğim birini bulabilirdim ama eski kraliyet mensupları bir daha asla yasal olarak evlenemezdi. Sanki terk edildikten sonra hayatımızın geri kalanında yas tutmamız gerekiyormuş gibiydi. Koridorda yürüyüp resmen "evet" demek için tek şansım bu olabilir.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimin kenarını silerek.

Hepsi bana reverans yaptı, bu çok garipti ve sonra eşyalarını topladılar. Orada bir saat daha oturdum, okudum, terledim ve genel olarak çıldırdım, o sırada kapı çaldı.

Tirth Hanım'ın gelip beni düğünün yapılacağı balo salonuna götüreceğini düşündüm ama kapıyı geri çektiğimde Raife'yi görünce nefesim kesildi.

Dizlerine kadar sarkan siyah ipek bir tunik giymişti. Parlak gümüş bir iplikle tipik bir elf girdabı şeklinde işlenmişti. Saçları önde altı küçük örgü halinde örülmüştü ve sonra ensesinde kalın bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Onu hiç görmediğim kadar seksi görünüyordu ve nasıl konuşacağımı tamamen unutmuştum.

Sadece ona baktım ve onun bana bakışını izledim. İkimiz de konuşmadık. "Umm, merhaba." Sonunda kelimelerimi buldum. "İçeri gelmek ister misin?"

O neden buradaydı? Son iki haftadır neredeyse hiç konuşmamıştık. İlişkiyi bitirecek miydi? Kalbim göğsüme çarpıyordu.

Raife'nin bakışları yüzümden yavaşça vücuduma doğru inerken beni tamamen kontrol etti. "Bence yapmamalıyım. Kötü şans getirir, değil mi?" O da ne diyeceğini şaşırmış gibiydi.

Güldüm. "Beni *görmek* kötü şans getirir. Bunun için çok geç."

Ellerini birbirine sürttü, gözlerimin içine beni ürperten bir derinlikle baktı.

"Sadece sana teşekkür etmek istedim. Bunu yaptığın için. Senin için kolay olmadığını biliyorum... sen iyi bir arkadaşsın" dedi.

Göğsümden bir kesik geçti. Sanki "arkadaş" kelimesini her mırıldanışında kalbimi ameliyatla çıkarıyordu.

"İşte ben... harika bir *arkadaş*," diye mırıldandım. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi. O benim arkadaşlığımı överken ben o ipek tuniği yırtıp atmayı ve onunla yatmayı hayal ediyordum.

Sonra ileri atıldı, beni kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. Bana öylece sarıldı. Bu şimdiye kadar birinden gördüğüm en derin, en uzun sarılmaydı ve beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Onda ne tutkulu bir öpücük ne de baştan çıkarıcı duygular vardı; sadece saygı ve sadakat vardı ve kalbim biraz eridi. "Bunu asla unutmayacağım. Bana verdiğin şeyi. Ailem için bir adalet şansı," diye fısıldadı kulağıma.

İçimi çektim, onun kollarında olmaktan hem zevk alıyor hem de nefret ediyordum. Onun verebileceğinden çok daha fazlasını istiyordum. Bu beni üzüyordu ama Raife'nin ailesi için hak ettiği adaleti sağlamasına yardım etmenin bir onur olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurdum.

"Benim için zevkti Raife," dedim ve sonunda beni bıraktığında gülümsüyordu.

"Yakında görüşürüz o zaman." Beceriksizce el salladı ve odadan geri geri çıktı. Kapının önünde durduğunda beni tekrar aşağı yukarı süzdü. "Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin," dedi ve gitti.

Bunu neden yaptı? Bana bir saniye önce *arkadaş*, bir saniye sonra güzel mi dedi? Bunun bana nasıl bir işkence olduğunu bilmiyor muydu?

Kapıyı kapattım ve alnımı sert tahtaya dayadım.

Neden? Neden bu sahte evliliği kabul ettim? Talimatları takip etmekte berbattım. Belli ki ona aşık olmuştum.

Kapı hafifçe vuruldu ve yüzümü kapıdan uzaklaştırdım, beni öpmek için geri döneceği umuduyla kapıyı geriye doğru çektim. Bayan Tirth'i gördüğümde yüzüm düştü.

"Oh, merhaba."

Baş hizmetçi bir elini kalçasına koydu. "*Oh, merhaba?* Çok güzel görünüyorsun!"

Neden yüzün asık?"

Yutkundum ve sonra gergin bir kahkaha attım. "Sadece endişeliyim. Orada bir sürü insan olacak," dedim ona.

Başını salladı. "Ama kral bunu atlatmanız için yanınızda olacak. O bu tür büyük olaylara alışıktır." Uzandı ve ellerimi sıktı. "Ona yaslan. O artık senin hayat arkadaşın. Birbirinize ihtiyacınız olacak."

Bunu kabul ettiğim için nefret ediyordum. Sahte bir evlilik. Gerçek gibi hissetmeye başlamıştım. Çizgiler bulanıklaşıyordu ve insanlar incinecekti.

İnsanlar derken kendimi kastetmiştim.

Canım yanacaktı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Raife onunla evlensem de evlenmesem de kraliçenin peşine düşecekti. Konseyini yatıştırmak için başka birini bulacaktı ve sonra teyzem savaşıyla parçalanmış bir ülkede sıkışıp kalacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Raife'yi hayal kırıklığına uğratamazdım. Başta sahte evliliği önerdiğimde Raife'ye karşı bir görevim vardı. Onun asistanı olarak işimi ciddiye alıyordum ama bu rol için beni önereceğini hiç düşünmemiştim.

"Hazır mısınız?" Bayan Tirth kolunu bana doğru uzattı ve ben de başımı salladım.

Koridorlarda ilerlerken, kasvetli bir tınının iliklerime kadar işlediğini hissetmekten kendimi alamadım. Her yere damlayan çiçekler ve bahçede çalan büyülü arp müziği... Tam olarak istediğim gibi gelişmese de günün güzelliğinin tadını çıkarmaya çalıştım.

Ana salona giderken bahçe çıkışını geçtik ve ipek çadırların çoktan insanlarla dolu olduğunu fark ettim.

"Balo salonuna sığmayan taşkın kalabalık. Onları daha sonra, resepsiyondan önce karşılayacaksınız," dedi Bayan Tirth.

Başımı salladım. Artık bir *kraliçe* olacaktım. Görev rahatlıktan önce gelirdi.

Balo salonunun kapalı kapılarına ulaştığımızda karnım sıkıştı. Buraya kadarmış. Artık geri dönüş yoktu. Bunu yaparsam hayatımı sonsuza dek Raife'ye bağlamış olacaktım. Boşandıktan çok sonra bile kalbimde bir leke kalacaktı. Bir keresinde kralla sahte bir evlilik yapmam, gerçeğe dönüşen komik bir hikâye olacaktı.

"Tebrikler," dedi Meclis Üyesi Haig arkamdan ve ben düşüncelerimden sıyrılarak kaskatı kesildim.

Sertçe yutkundum ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ederim, efendim."

Konseyn geri kalanı arkamda sıralandı ve kalbim boğazıma fırladı.

İşte o an gelmişti. Bu an her şeyi değiştirecekti. Henüz kazanılmamış bir savaş, ele geçiremediğim bir kalp için üzüntü göğsüme doğru ilerlemeye çalıştı. Ama onu ittim ve Bayan Tirth'e başımı salladım.

Raife'nin bana ihtiyacı vardı ve her ne kadar benim onu önemseydiğim gibi o beni önemsemese de, şimdi onu terk edemezdim. Genç yaşta ailesi tarafından terk edilmişti, isteyerek değil ama yine de terk edilmişti. Şimdi bunu ona yapamazdım. Beni öldürse bile, kalbimde asla iyileşmeyecek yaralar bıraksa bile, Raife Lightstone'u terk etmezdim. Ona sonuna kadar sadık kaldım.

KAPILAR AÇILDI ve büyülü arp müziği başladı. Havadar bir ses tüm mekânı inletti ve ben de sesi takip ederek odanın köşesinde durmuş sözsüz bir ezgi söyleyen elf kadına ulaştım. İnsanların oluşturduğu koridorda yürürken sözlerinin olmaması şarkıyı daha da güzelleştiriyordu. Birkaç yüz tanıdım -eşleri ve çocuklarıyla üniformalı Yay Adamları, kale çalışanları ve Raife'yi evlendirmeyi düşündüğüm kızların aileleri.

Her şey dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişti. Çevremden Raife'nin koridorun sonunda durduğunu görebiliyordum. Bilerek bakışlarıyla karşılaşmadım; henüz buna hazır değildim. Gelenlere gülümseyerek, kız kardeşiyle birlikte kalabalığın içinde Sonbahar'ı tanıdım ve ona küçük bir el salladım. Ne olduğunu anlamadan sonuna gelmişim ve gerçek anım gelmişti.

Sen iyi bir arkadaşınsın.

Bu sözler aklımdan çıkmayacaktı ama yine de doğrudular. Başımı kaldırdım ve Raife'nin yüzündeki ifade, ondan yayılan duygular nefesimi kesti.

Sertçe yutkunup bana doğru uzanırken gözleri hafifçe kapalıydı. İki elimi de avuçlarının içine aldığında, karşı konulmaz bir hayranlık ve şehvet duygusuna kapıldım.

Raife Lightstone benim onunla yatmak istediğim kadar o da benimle yatmak istiyordu. Bunu daha önce saklıyordu ama şimdi saklayamazdı, tüm gözlerin üzerimde olduğu ve ne kadar güzel görüldüğümü düşündüğü şu anda olmazdı. Duygularının içime çok güçlü bir şekilde sızdığını hissedebiliyordum ve midem ısındı.

Bu her şeyi değiştirdi.

Sonuna kadar sadık bir arkadaş olma planım, onun bana karşı duygularını sakladığını ortaya çıkarma planına dönüştü. Ona bunu itiraf ettirecek, ne kadar korkarsa korksun bunu birlikte atlatabileceğimizi gösterecektim.

Müzik kesildi ve ben bakışlarını tutarken şehvet ve romantizm duyguları hızla korku ve pişmanlığa dönüştü. Yanağımı ısırdım, başkalarının hissettiklerini hissetme yeteneğine sahip olduğum için nefret ediyordum. Rahip birlikteliğimizi kutsamaya başladığında duyguları hızla paniğe dönüştü ve ben de uzanıp yüzünün yan tarafını okşadım.

"Bunu biz hallederiz. Birlikte," diye fısıldadım.

Sanki yangını suyla söndürmüş gibiydim. Anında rahatladı, fırtınalı duyguları kararlı bir eyleme dönüştü. Bir saatlik birliktelik kutsaması boyunca bakışlarından hiç ayrılmadım. Buradan kaçıp gitmek istemekle beni öpmek istemek arasında bocalamasını izledim ve aynı şeyi hissederek ellerini sıkıca tuttum.

Rahip sonunda dev çiçek çelengini ikimizin üzerine yerleştirip bizi birbirimize sardığında Raife'nin elleri benimkilerde gevşedi.

"Kral Lightstone, lütfen tüm bu tanıklara evlenme ve nişanlığınıza bakma niyetinizi açıkça beyan edin." Rahibin sesi sakın ve pürüzsüzdü, benim hissettiklerimden farklıydı.

Raife boğazını temizledi ve odaya girdiğimden beri ilk kez bakışlarını kırdı. "Ben, Raife Lightstone, Kailani Rose Dulane ile evlenmeye, ona bakmaya ve tüm zamanımı ve çabamı onu mutlu, sağlıklı ve müreffeh kılmaya adamaya niyetliyim."

Evlenen elf halkı arasında binlerce yıldır söylenen konserve bir cümle olsa da, yine de gözlerimin kenarları yaşardı.

Rahip bana baktı ve ben de kalabalığa baktım. "Ben, Kailani Rose Dulane, Kral Raife Lightstone ile evlenmeye, ona bakmaya ve tüm zamanımı ve çabamı onu mutlu, sağlıklı ve..." Durakladım. "Daha müreffeh mi?"

Kalabalık kahkahalara boğuldu ve Raife'nin dudağının kenarları bile kıvrıldı. Bu komik an için mutluydum, çünkü bundan sonra olacaklar midemi düğüm düğüm etmişti. Kalabalığın eğlenmesi için küçük, mütevazı bir öpücük mü yoksa kalbinden gelen samimi bir öpücük mü olacaktı?

Rahip kollarını kaldırdı. "Elf konseyinin onayını aldım mı?" diye sordu.

Konseyin yüksek arkalıklı sandalyelerde oturduğu tarafa baktım ve teker teker başlarını salladılar.

Rahip, "Yaradan bu birlikteliği çağlar boyunca kutsasın," dedi ve kalabalık çılgına döndü. "Kralım, kraliçenizi öpebilirsiniz."

Nefesimi tutarak onunla yüzleştirdim ve yüz hatlarındaki kararsızlığı izledim.

O zaman hissettim. Keder dalgaları onun enerjisine karıştı ve ikimizi de ıslattı. Bana aşık olmaktan korktuğu için kendini tutuyordu. Tüm ailesinin ölümünü izlemek ruhunda bir yara bırakmıştı, başka birini sevmesine izin vermeyecek bir yara.

Henüz.

Öne doğru eğilerek yüzümün iki yanını kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücük düşündüğüm kadar kısa değildi ama yine de acı verecek kadar kısıydı. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimden, bu bana sonradan düşünülmüş gibi geldi ve buna üzülmemek elde değildi.

Alkışlar ve tezahüratlar salonda çınlarken kalabalık buna aldırıyor gibiydi. Raife benden uzaklaştı ve sonra elini benimkinin içine soktu, avucumu okşadı ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı havaya kaldırdı.

Konseye kocaman bir gülümsemeyle baktı ve "*Bakın ben evliyim*" dedi. *Şimdi savaşımla onaylayacak mısın?*

Bu çifte bir olaydı: düğün ve taç giyme töreni. Rahip daha sonra bana kraliçe olarak taç giydirdi ki bu hâlâ aklımın almadığı bir şeydi. Tacı başıma koyduğunda ve Archmere'i koruyacağıma ve her ne pahasına olursa olsun zenginleştireceğime dair yemin ettiğimde, toplanan insanlar alkışladı ve çılgılık attı, öyle ki pencereler sallandı.

Kalabalığın arasından el sallayarak ve sahte gülümsemelerle yürürken kendimi biraz uyuşmuş hissediyordum. Tüm bu süre boyunca yanımdaki adamın bana

Yapabileceğinden emin olmadığım bir şey. Kalabalık üzerimize gelirken Raife'ye sarıldım ve onların coşkulu enerjisini üzerime çektim. Tüm bunaltıcı doğasına rağmen gece çok güzeldi. Bayan Tirth'in tadına baktığı harika bir yemek yedik - bir kraliçe kocası için yemek tadamayacağı için bu iş artık benim değildi; bu uygun değildi. Bizi övgü ve iyi dilek yağmuruna tutan elf kalabalığının arasında saatlerce dans edip yürüdük ve ne olduğunu anlamadan Raife'nin yatak odasına geri götürüldük.

İki yaylı adam kapının iki yanında nöbetçi gibi duruyordu. Raife onlara başıyla selam verdi ve beni içeri götürdü. Gece yarısına yakındı ve yorgundum ama Raife'yle yaşam düzenlemelerimiz hakkında konuşmayı tamamen unutmuştum. Konseyin herhangi bir sorundan haberdar olmaması için ilk yıl bir yatak odasını paylaşmayı ve savaş finanse edilip bittikten sonra ayrı yatmayı kısaca tartışmıştı. Şimdi bir odayı paylaşmakla karşı karşıya kaldığım için, içimde bir dizi duygunun akıp gittiğini hissettim.

Buraya en son baktığımda bir kadın koşar adımlarla ilerliyordu. Gözlerim sol taraftaki büyük sayvanlı yatağın üzerinde gezindi. Sağ tarafta dev bir kilim ve şömine, sıra sıra kitap rafları vardı. Şöminenin önünde büyük bir kanep ve okuma koltuğu vardı. Odanın hiç penceresi olmadığını fark ettim, bunun güvenlik için olduğunu varsaydım, ama bol miktarda ışık vardı, bu yüzden karanlık hissetmiyordu. Raife kapıyı kapatır kapatmaz uzak duvardaki dolaba doğru yürüdü ve içinden bir yastıkla battaniye çıkardı. Kanepeye getirdi ve yatağı yapmaya başladı.

Tamam... Bu soruyu cevapladım.

"Güzel bir gündü. Herkes mutlu görünüyordu," dedim hissettiğim gerginliği üzerimden atmaya çalışarak.

Başını salladı. "Konsey memnun görünüyor ve halk monarşinin gelecekteki soyu konusunda kendini güvende hissediyor."

Bu robotik bir tepkiydi, düşünün duygularına değil görevine odaklanmış bir tepkiydi. Anlamıştım. Bu onun için bir iş anlaşmasıydı ya da öyle başlamıştı. Yatağın üzerinde duran ve Bayan Tirth'in getirmiş olması gereken sabahlığıma baktım ve kızardım. Omzumun üzerinden bakınca tuvaletin kapısını gördüm ve sabahlığı aldım.

Korsemin arkasını bağlayan yirmi kadar fiyonk vardı ve hepsi de hizmetçilerim tarafından tek tek düğümlemişti.

onlara ulaşmak için. Raife'ye doğru yürüdüm ve boğazımı temizledim. Başını kaldırıp bana baktığında bakışlarında bir merak vardı.

"Beni bu elbiseye sokmak için yaklaşık üç kişi gerekti. Arkası için yardıma ihtiyacım var," dedim, yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini hissederek.

Başıyla onayladı ve ben de ona sırtımı vererek döndüm. Arkamda vücudunun sıcaklığını hissettiğimde gözlerim kapandı. Sağ omzuma sıcak bir elini koydu ve sonra korsemin fiyonklarını teker teker çekti. Her çözülüşte üstüm daha da gevşedi ve derin bir nefes aldım. Güzellik için acı çekmek tamamen özel durumlarda benimsediğim bir şeydi ve bu da onlardan biriydi. Kaburgalarımda çentikler olacağından emindim ama bu elbise sahip olduğum en güzel giysiydi, yani buna değerdı.

Raife'nin eli omzumdayken duygularını hissedebiliyordum. Onları saklamak için hiç çaba sarf etmiyordu. Şehvet, arzu, saygı ve korku. Her zaman korku.

Sırtımın yarısına kadar indiğinde kolları kaydı ve ben onları geri çekmek için hiçbir çaba sarf etmedim. Sağ elini kaldırdı ve tuttuğu kumaşın düşmesine izin verdi. Elbisemin önü aniden belimdeydi ve üstsüz bir şekilde kitaplığa bakıyordum. Gözlerim hâlâ kapalıydı, titrek bir nefes alırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Üstümü örtmeli ve tualete gitmeliyim. Kollarımı yukarı çekmek için çaba göstermeli ve beklenmedik çıplaklığım karşısında şok olmuş gibi davranmalıydım. Ama yapmadım. Çünkü Raife arkasını dönmek yerine bana daha da yaklaştı. Vücudu bir anda benimkiyle aynı hizadaydı ve sonra nefesi boynumdaydı. Beklentiyle bacaklarımda arasında bir sıcaklık oluştu. Acı dolu bir on saniye boyunca boynumun üzerinde öylece durup nefes aldı ve ben uzanıp saçlarını kavrayarak onu etimi öpmesi için aşağı çekmek istedim. Ama onu acele ettiremeyeceğimi biliyordum. İçinden geçen duygu karmaşasını kendisinin çözmesi gerekiyordu.

Altında yatan duygu korkuydu. Tam daha fazla dayanamadığım anda dudakları boynumu öptü ve başımı ona doğru eğerek inledim. Elleri göğüslerimi kavradı ve ben de başımı çevirerek ağzımı onunkine yaklaştırdım.

O gece sarhoşken yaptığımız öpüşme, şu anda bana verdiği öpücüğün yanında hiçbir şeydi. Bu öpücük aç, acılı ve tamamen tüketen bir öpücüktü. Açgözlü dillerimiz birbirini okşadı ve sonra aniden benden uzaklaştı. Yüzümü tamamen ona dönmem için beni çevirdiğinde inledim. Nefes nefese kalmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum.

O anda bakışları vahşiydi. Ve sonra bunu hissettim. Ondan gelen bir korku dalgası üzerime çöktü.

Ona yaklaştım, ona doğru uzandım.

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Başını salladı ve elini çırpınan kalbimin üzerine, tam çıplak göğüslerimin arasına koydu. "Sana aşık olmak. Seni kaybetmek. Senin içinde olmak. Senin içinde *olmamak*. Seninle ilgili her şey beni korkutuyor, Lani." Sözleri o kadar çığ, o kadar gerçek doluydu ki, onlara saygı duymaktan kendimi alamadım.

Yaklaştım, çenesinin iki yanını kavradım. "Seni sevmeme izin ver." Gözlerinin içine baktım, bu cümlemin ne anlama geldiğinden, gerçekten ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değildim. İçimden öylece dökülüverdi. Kendimi daha da yakınlaştırdım, parmaklarımı pantolonunun önünden aşağı kaydırđım. "Seninle ilgilenmeme izin ver." Boynunu öptüm. "Seni iyileştireyim."

Sertliğini kavradım ve dudaklarımı yanağına bastırdım, tekrar konuşmak üzereyken kolları belimi sıkıca sardı ve sonra havaya kaldırıldım. Elimi belinden çektim ve beni bir amaç uğruna yatağına doğru götürürken ona sarıldım.

Oraya vardığımızda beni yatağına üzerine fırlattı ve elbisemden sıyrılmama yardım etti. Başımda durarak beni, her şeyimi seyretti ve gözleri parladı. "Eğer bu evliliğı tamamlarsak, içinden çıkmak daha zor olacak."

Çıkmak istemiyorum, demek *istedim* ama ağzımı kapalı tuttum. "Meydan okumayı severim," dedim onun iyiliğı için. Çok çabuk ciddileşmek onu sadece korkuturdu.

Gözleri kapandı ve sonra kendini üstüme bırakarak Raife Lightstone tarafından yatağına atılmanın nasıl bir his olduğunu bana gösterdi. Her bir parçası hayal ettiğim kadar akıl alıcıydı.

Her biri. Tek. Bit.

DOKUZ

Düğünde Bow Men, Raife ve beni ertesi gün bir yelken yarışını izlemek üzere Archmere sahillerine davet etmişti. Evli Bow Men'ler eşlerini de getireceklerdi ve plajda oyunlar oynanacak, güneşlenilecekti. Kulağa eğlenceli geliyordu. Bu sabah Samarah'ya gittim ve bana Nightfall'da giydiğimiz gibi iki parçalı bir mayo diktirdim. Umarım Raife'ye kalp krizi geçirtmiştir. Dün gece düğün gecemizde yatağa girdiğimizden beri Raife yumuşamıştı. Kahvaltıda orasını burasını öpüyor, el ele tutuşuyor, tatlı şeyler söylüyordu. Yapacaklarından korkmadan duygularını hissetmesine izin veriyordu ve bu beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyordu. Tek istediğim buna gerçek bir şans vermemizdi. Olabileceği gibi olsun.

Yatak odamızın kapısı çalındı ve açtığımda Raife'yi burnunu bir tipografi kitabına sokmuş halde buldum.

"Hazır mısın?" diye sordu başını kaldırmadan. "Evet," diye açıkladım.

Sonra başını kaldırdı ve gözleri güneş elbisemin üzerinde gezindi. Normalde ağır süslemeli, yere kadar uzanan resmi elbiseler giyerdim ama bu bir plaj etkinliği ve güneşlenmek için saçma olurdu. Onun yerine dizimin çok üstüne gelen kısa, küçük bir güneş elbisesi giymiştim. En sevdiğim renk olan ince mor ipekliydi ve yakası dekolteme küçük bir bakış atacak şekilde aşağıya doğru iniyordu.

"Sen giyinirken ben bekleyebilirim," dedi şakayla karışık.

Gırtlaktan ve alaycı bir şekilde güldüm. "Oh, sevgilim, giyindim."

Gözleri göğüs dekoltemden çıplak bacaklarıma doğru kısıldı ve ondan gelen kıskançlığı hissetmek beni çok mutlu etti.

"Oops, neredeyse unutuyordum." Koşarak gardırobuma gittim ve geniş kenarlı beyaz şapkayı aldım. "Şimdi hazırım."

Raife derin bir nefes alıp verdi ve ben geçerken kapıyı açık tuttu. Ona süründüğümde beni kokladığına yemin edebilirim. "Beni öldürüyorsun," diye nefes aldı ve ben sadece sııttım.

Görev tamamlandı.

Okyanusa doğru aktif bir at arabası yolculuğuydu. Arabamızda altı kişi oturuyordu ve aralarında bir masa vardı. Raife ve ben karşılıklı oturduk ve iki çift daha vardı. Raife'nin en iyi Bow Men'leri Ares ve Cahal onunla kart oyunu oynarken, ben de eşleri Baylie ve Naia'nın yanına oturmuş modadan bahsediyordum.

"Zanaat gecesine gelemediğin için çok üzıldük," dedi Baylie. "Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur?"

Raife'ye baktım. Onlara hasta olduğumu söyledi ve onlar da inandılar mı? Raife bu topraklardaki en büyük şifacıydı. Onun beni iyileştireceğini düşünmezler miydi?

"Çok daha iyi, teşekkürler," dedim ona.

Araba yolculuğumuz boyunca Baylie'nin örgü ören konuşkan kıvıl saçlı, Naia'nın ise dikiş dikmeyi seven daha sessiz bir sarışın olduğunu öğrendim. Her ikisi de son derece misafirperverdi ve elbiselerinin eteklerinin de kısa olduğunu görünce rahatladım. Kraliçe olmak hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hem seksi hem de uygun giyinmek benim hedefimdi.

"Bu yakaya bayıldım." Naia, Samarah'dan eklemesini istediğim boncukları işaret etti. Parıldıyor ve dikkat çekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Düğünden, pastanın ne kadar harika olduğundan ve diğer hafif konulardan bahsettik. Sonuçta sahile vardığımızda kendimi oldukça rahatlamış hissediyordum. Araba durdu ve önce çocuklar indi, sonra da her birimize birer el uzattılar. Raife'nin elini tuttuğumda inmeye başladım ve sandaletimin ucu arabanın basamağının kenarına takıldı. Bir an yeni kocam kralla plaj randevusu için kraliyet arabasından zarif bir şekilde inerken, bir an sonra çırpınıyordum. Yüzüstü düşmeye hazır bir halde öne doğru yuvarlanırken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Raife kendini yeniden konumlandırdı, kalçalarını sıkıca kavradı ve beni parşömenden yapılmışım gibi yukarı kaldırdı.

Beni tekrar önüne yatırdığında uzandım ve kendimi sabitlemek için omuzlarını tuttum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Ne kadar aşağılayıcı. Sadece Yay Adamlar ve eşleri değil, sahilin yarısı da bana bakıyordu. İnsanlar yeni kraliçeyle ilk kez tanışıyor ve ben bir arabadan bile doğru düzgün inemiyordum. Ölmek istedim.

"Seni utandırdıysam özür dilerim," diye fısıldadım Raife'ye.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını kulağıma değene kadar boynumda gezdirdi. "Beni asla utandıramazsın, Lani," dedi ve midem bulandı.

Bununla birlikte elini benimkinin içine soktu, başparmağıyla avucumu okşadı ve bana sahile kadar eşlik etti.

Kurulan bazı pazar tezgâhlarının önünden geçtik ve ürünlere göz attım. Bazı zanaatkârlar deniz kabuklarından yapılmış el işleri satıyordu ve bazı çadırlar da yiyecek tezgâhlarıydı. Her şey bana babamı hatırlattı. Günlüklerinde tam da burası hakkında, mallarını sattığı yer hakkında yazmıştı. Bugün hayatta olsaydı, göstermelik bile olsa kızının halkının kraliçesi olduğunu bilmekten gurur duyar mıydı? Gurur duyacağını düşünmek hoşuma giderdi.

Raife bana bu etkinlikte yemek yemeyeceğimizi, çünkü riskin çok büyük olduğunu söylemişti. Ayrıca, verilen hediyelerin daha sonra incelenmek üzere bir Yay Adamı ya da eşlerinden biri tarafından alınması gerekiyordu. Görünüşe göre nesnelerin üzerine boyanarak tek dokunuşla sizi öldürebilecek sıvı zehirler vardı. Bir suikast planına karşı sürekli tetikte olmaya alışabileceğimden emin değildim ama bu benim yeni hayatımdı, bu yüzden alışmaya çalışıyordum.

Elf kemani çalan bir üçlü ve onlarla birlikte unutulmaz güzellikte bir şarkıcı vardı. İnce, pamuklu, ayak bileğine kadar uzanan bir plaj elbisesi giymişti, yanlardan örülmüş siyah saçları beline kadar sarkıyordu. Güneşli havada hüzünlü bir aşk şarkısı söyledi ve tüylerim diken diken oldu.

"Ah, Raife. Kış Balosu'nda şarkı söylemeli," dedim. Artık kraliçe olduğuma göre daha uzun süre Raife'nin yemeklerini tatmam ya da asistanlığını yapmam uygun olmazdı. Her zaman hayalini kurduğum hekim olmama yardımcı olacak doğru öğretmeni bulana kadar tüm saray etkinliklerini planlayacağım söylenmişti. İyileştirmenin elf bilimi kadar insan bilimi yönlerini de bilmeleri gerekiyordu. Raife benim için birini bulacağını ama bu arada birkaç ay sonra Kış Balosu'ndan başlayarak şık partiler düzenleyeceğini söyledi.

Raife onu zehirleme tehdidini ölçüp biçer gibi kadına baktı.

"Lütfen," diye yalvardım koluna asılarak.

Naia sırtıttı. "Majesteleri, karınıza istediğini verseniz iyi olur. Hayat bu şekilde daha kolay."

Cahal güldü ve bir kolunu kadının etrafında salladı. "Bu doğru lordum."

Raife bana baktı ve ben de alt dudağımı patlatarak kaşlarımı çattım.

"Peki," diye kıkırdadı ve ben de mutlulukla ciyakladım.

Mona and the Brigade adında olduğunu öğrendiğimiz şarkıcı ve grubuyla konuştuktan sonra, iki ay sonraki Kraliyet Kış Balosu için rezervasyon yaptırdık. Mona davet edildiği için şaşkın ve onurlu görünüyordu.

Daha sonra, plajın kordonla çevrili özel bir alanına girdik ve burada bir tür açık kabin vardı. Kumların üzerinde uzanmak için birkaç sandalye ve havlu vardı.

"Hadi güneşlenelim. Kış gelmeden bronzlaşmam lazım," dedi Baylie ve elbisesini çıkarmaya başladı. Poposunun üzerinde firfırları olan parlak sarı renkli tek parça sevimli bir takım giymişti. Ardından Naia elbisesini çıkardı ve önden mütevazı görünen ancak arka kısmı tamamen eksik olan soluk pembe bir takım ortaya çıkardı.

Sundress elbisemi başımdan yukarı doğru çekerek çıkarmaya başladım ve Raife ile göz göze geldik. Sonunda iki parçalı siyah takım elbisemi ortaya çıkardığımda Raife'nin delirdiğinden mi yoksa aşık olduğundan mı emin olamadım. Gözleri kapalıydı, çenesi sıkılmıştı.

"Oh, Kailani takım elbisen çok şık! Bu tarz bir tasarımı daha önce hiç görmemiştim," dedi Naia.

"Ortadaki parça eksik," dedi Raife kuru bir sesle ve Naia'nın ona gözlerini devirmesine neden oldu. Arkadaşlarının ona hassas duyguları olan bir kral gibi davranmamasına bayıldım.

Naia herkese, "Eve gidip benimkini ikiye böleceğim," diye duyurdu.

Baylie gülümseyerek, "Şu haline bak, şimdiden trendleri belirleyen bir kraliçe olmuşsun," dedi.

Sırtıttım, iltifatları beni neşelendirmişti ama o gri-mavi bakışları üzerimden atamıyordum. Raife mayomun tekrar tek parça haline gelmesini istercesine bakıyordu. Buz gibi bakışlarına aldırmadan gülümseyerek yanından geçtim ve Baylie ile Naia'nın yanındaki havluya yerleştim. Adamlar yanımıza sandalyeler çektiler ve dirseklerimize dayanarak suya bakarken ayaklarımı ılık kuma gömdüm. Raife yanıma oturdu ve

Kızlarla oturup farklı tekneler hakkında konuşurken bakışlarının bacaklarımın üzerinde gezindiğini neredeyse fiziksel olarak hissediyordum.

Yarış için sıraya girmiş yüzden fazla tekne olmalıydı. Bazıları küçük yelkenlilerdi; yüz adam alabilecekmış gibi görünen dev bir mavna vardı; ve birkaç tane de daha büyük kürekli tekne.

"Bir gün bir tekne olsun istiyorum," diye açıkladım. "Tüm diyarı keşfe çıkın ve Embergate'teki Grim Hollow'da durun. Harika zanaatkar el sanatları olduğunu duydum."

Baylie güldü. "Kraliçe Kailani, artık kralla evlendiğinize göre tüm bu teknelerin sahibi sizsiniz."

Öfkelendim ve başımı kaldırıp Raife'ye baktım. Hâlâ bacaklarıma bakıyordu. "Bu teknelerin hepsi senin mi?"

Başını salladı. "Bizimkiler. Çoğunun."

Bizimkini. Bunu sevdim.

"Ama yüz tane olmalı! Onları ne için kullanıyorsunuz?" diye sordum.

"Çoğu savaş için, bazılarını krallığı beslemek için balıkçılara kirliyorum ve bir

Çok az sayıda ticaret gemisi özel vatandaşlara aittir" dedi.

Elinde altın bir boynuz tutan uzun boylu bir elf çadırın kenarına geldi ve Raife'ye baktı. Kral başını salladı, el salladı ve gülümseyerek sahil boyunca duran insanlara baktı.

"Yarış başlasın!" diye bağırdı elf ve boruyu dudaklarına götürdü. Uzun, derin bir nota çaldı ve her biri suya doğru hızla ilerleyen teknelerin oluşturduğu mükemmel sıra birbirinden ayrıldı.

Orta büyüklükte bir yelkenlinin formasyondan ayrıldığını ve bize doğru geldiğini fark ettim.

"Birileri dümen tutamıyor." Naia güldü.

Gülümsedim, dümenle uğraşırken telaşlanan zavallı yelkenli kaptanına baktım. Kulaklarının üzerine kadar çekilmiş yün örgü bir şapka takıyordu - güneşli ve sıcak hava düşünülüğünde bu tuhaftı.

"Ahh, senin savaş teknen benimkini yeniyor!" Cahal krala dedi ki.

Raife sırtıttı, şimdi daha yakından bakmak için ayağa kalkmıştı. Hanımlar da ayağa kalkıp takım elbiselerinin üzerine sundresslerini attılar, ben de aynısını yaptım. Hepimiz daha iyi görebilmek için suya on adım kadar yaklaştık. Daha önce hiç tekne yarışı görmemiştim ve doğrusunu söylemek gerekirse biraz heyecanlıydım. Ama dümen tutamayan aptal yelkenli sonunda yana dönüp yarışa nasıl katılacağını bulmuştu, yani şimdi görüşümüzü engelliyordu.

"Özür dilerim lordum!" diye bağırdı kaptan, sadece elli adım uzaktayken.

Biraz daha yaklaşırsa kuma saplanacaktı.

Raife uzandı ve sinirli bir şekilde el salladı. Hepimiz yan dönüp yarışı kaçırmamak için sıkışmış yelkenlinin etrafına bakmaya çalışıyorduk ki çevresel görüşümde bir şey hareket etti. Dikkatimi çeken şeyi takip etmek için neredeyse demirlemiş teknenin olduğu yöne doğru döndüm ve bir saniye sonra sahil çığlıklarıyla doldu.

Tekneden beş okçu fırladı ve oklarını fırlattı. Mermiler vızıldayarak yanımdan geçti ve ete batarken çıkardıkları ıslak sesle irkildim.

Cahal kendini Raife'nin üzerine atarak onu yere düşürdü ve hepimiz bir yığın halinde yere düşerken içgüdüsel olarak Naia'yı yakaladım. Yanımdaki kuma daha fazla ok saplandı ve Naia kan donduran bir çığlık attı.

Birdenbire bizi güneşten korumak için kurulan çadır, Raife'nin görev başındaki yaylı adamları tarafından devrildi ve bizi okçu katillerden korumak için yan yatırılarak üzerimize fırlatıldı.

"Öldürün onları!" Raife yanımda çığlık attı ve Yay Adamlar koşmaya başladı.

Neler oluyordu? Her şey zihnimin algılayamayacağı kadar hızlıydı.

Naia altımda inledi ve şimdi çadır bizi örttüğü için kendimi Naia'dan sıyırdım ve ona baktım. Üzerine garip bir açıyla yan düşmüştüm ve onu tam olarak örtememiştim. Orada, uyluğunun en iç kısmına bir ok saplanmıştı.

"İyi misin?" Raife aniden yüzerek görüş alanıma girdi ve bana doğru uzandı. Parmaklarında kan vardı ve vücudunu geniş gözlerle taradım, korkunç sahne karşısında şoka girdiğimi hissettim.

"Vurulmuşsun." Karnına baktım ve o da bakışlarımı takip etti. Yüzünde beliren korkuyu o an anladım.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. "*Sen* iyi misin, Lani?"

"Naia!" Cahal karısı için çığlık attı ve kralın yanında olduğu yerden karısının yattığı yere doğru koşmaya başladı.

Raife'ye başımı salladım, karnından çıkan oka bakıyordum. İyileşmesi gerekiyordu ama acı bir şekilde fark ettiğim gibi, birkaç saat uzaklıktaki şifa mağarasındaki sular dışında kimse kralı iyileştiremezdi.

Raife, Naia'nın yanında diz çöktü ve Cahal ilk kez kralına bakar gibi oldu.

"Lordum, bir şifacıya ihtiyacınız var!" Yay Adam karısı ve kraliyete olan görevi arasında kalmış görünüyordu.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Raife ve Naia'nın elbisesinin eteğini yakaladı. "Bunu yukarı çekeceğim ve yarayı inceleyeceğim, tamam mı?" diye sordu.

Başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Elbisesini yukarı çektiğinde hepimiz irkildik. Ok o kadar derine gömülmüştü ki, kalçasının arka tarafını işaret ediyor gibi görünüyordu.

Raife Cahal'a baktı. "Ona ısırabileceği bir şey ver."

Kocası deri kemerini çıkarıp karısının ağzına soktuğunda Naia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir şeyin yok, aşkım. Sadece bahçeyi düşün. Lavantaların çiçek açıyor," diye kulağına mırıldandı.

"Bahçemin canı cehenneme, Cahal-ahhhhhh!" diye bağırdı derinin içinden, kral oku ikiye ayırıp bacağına arkasına uzanarak arka ucundan çekip çıkarırken. Okun ucu çıktıktan sonra Raife onu burnuna götürüp kokladı.

"Tespit edilebilir bir zehir yok," dedi rahatlayarak.

Bacağındaki delikten kan fişkırdı ve kral ellerini bacağına üzerine koydu. Parmaklarından mor ışık yayları döküldü ve bacağına etrafını sardı. Kızın iniltisi anında boğazında düğümlendi ve rahatlayarak iç çekti.

Raife ellerini geri çektiğinde artık kanayan bir delik değil, açık pembe, buruşuk bir yara izi vardı.

Cahal başını karısının boynuna yaslayarak, "Teşekkür ederim lordum," diye nefes aldı.

Raife hiçbir şey söylemedi, Naia'nın üzerinde geziniyordu.

"Raife?" Yüzüne bakabilmek için omzunu biraz çektim ve mor dudaklarını gördüğümde kalbim durdu.

"Zehir," dedi.

Ok zehirliydi. Ve şimdi sadece onun zehrini alıp yarasını iyileştirmekle kalmamış, aynı zamanda içindeki ok da zehirlenmişti. Kraliçenin daha önce bizi öldürmeye çalıştığı o iğrenç kokusuz şeyden iki kat daha fazla.

"Hayır." Raife tam geriye doğru düşerken Cahal kralı yakalamak için hamle yaptı.

Naia inleyerek kralın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve gözyaşlarına boğuldu. Bailey ve Ares yara almamıştı ve kral soluk soluğa kalırken devrilmiş çadırın kenarında sırtları çadıra dönük bir şekilde şok içinde duruyorlardı.

Hayır. Bir daha olmaz. Bu şekilde olmaz.

Bir rüzgâr çıktı ve çadır üstümüzden uçarak kralın vahim sağlık durumunu tüm sahile gösterdi. İnsanlar nefes nefese kaldı, gözyaşlarına boğuldu ve hatta bazıları dua etmek için dizlerinin üzerine çöktü.

Görünüşe göre Yay Adamlar okçuların icabına bakmışlardı, çünkü artık bize ok düşmüyordu, ama izleyen bir kalabalık olsa bile bunun beni caydırmasına izin veremezdim.

Beni öldürse bile onu kurtarmalıyım. Dünya onunla birlikte daha iyi bir yerdi ve kullanmamam gereken bir iyileştirme yeteneğini düşünemezdim.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek oku onun yaptığı gibi fırlattım, etrafımdaki herkesten gelen bir duygu dalgası üzerime çöktü-Naia'nın kralın onun yüzünden öleceğine dair duyduğu dehşet ve suçluluk; Cahal'ın Raife'yi koruyamadığı için duyduğu pişmanlık; Ares ve Bailey'nin kralın ölümünü görebilecekleri ve bunu durdurmak için çaresiz oldukları korkusu; krallarını gerçekten seven ve şimdi onsuz kalmaktan korkan seyirciler.

Raife'nin tuniğinde kan birikirken ve yüzü morarırken ona baktım.

"Hayır," diye fısıldadı, ne yapmak üzere olduğumu biliyordu. "Bu... son... olabilir..." nefesi tamamen kesilmeden önce söyleyebildiği tek şey buydu.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağına değdirdim. "O zaman sevdiğim adamı kurtarmak için buna değerdi."

Geri çektiğimde gözleri irileşmişti ama o anda hissettim, böyle bir şeyi itiraf ettiğim için duyduğu tam ve mutlak sevinci.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım ve nefesimi vererek kalan iyileştirici enerjimi çağırdım.

Mor nefes yüzüne hücum etti ve etrafımdaki insanlar teker teker soluk soluğa kaldı.

"O kutsanmış."

"Bu Yaşam Nefesi mi?"

"Onun saçı!"

Raife'ye baktım, yüzündeki mavi solmaya başlamıştı ama hâlâ nefes almıyordu. Bir nefes yetmeyince bir nefes daha aldım ve tüm uzuvlarımda bir güçsüzlük hissettim. Sonunda Raife'nin yüzüne renk geldi ama hâlâ nefes almamış ve konuşmamıştı, tekrar nefes vermeye hazırlandım, üçüncü bir nefes, tüm gücümle, o sırada Raife'nin eli uzandı ve ağzıma kenetlendi.

Toplu bir rahatlama iç çekiş i sahili doldururken ve kalabalık hıçkır a hıçkır a ağlayıp sevinç ç ığlıkları atarken nefes nefese kaldı. Raife'ye gülümsedim ve sonra tam üstüne yığıldığımda her şey karardı.

OceanofPDF.com

ON

Kendime geldiğimde, nerede olduğumu anlamaya çalışarak hızla gözlerimi kııptım. Hatırladığım son şey sahilde kralın hayatını kurtardığımıdı.

Parmaklarım altımdaki yüzeye dokundu. Artık kumun üzerinde değildik.

Başımı kaldırdım, puslu görüşüm nihayet etrafımı düzgün bir şekilde algılayabildiğim için netleşti. Bir yatakta yatıyordum; pencere açıktı ve dışarıda kuş cıvıltıları vardı. Duvarlar güzel bir çiçekli duvar parşömeniyle sıvanmıştı ve parke zeminler zengin bir kahverengiydi. Güzel bir odaydı ama aşına olduğum bir oda değildi.

"Uyanmışsın!" Revirden tanıdığım bir şifacı öne atıldı.

Magda.

Raife'nin en güvendiği şifacıydı, beyaz şifalı önlüğünü giymişti. İki parmağını nabzıma götürdü. "Güçlü kalp atışı." Sonra bir şifa çubuğunu üzerime tuttu ve vücudumda aşağı yukarı gezdirdi. "Harika okumalar. Nasıl hissediyorsun?" Gülümseyerek bana baktı, bakışları eskisinden daha beyaz olduğunu tahmin ettiğim saçlarımın üzerinde hızla gezindi.

Başımı salladım. "İyiyim. Naia iyi mi? Kral?"

Yüzü biraz asıldı ama gülümseyerek kendini toparladı. "Sahil saldırısındaki herkes hayatta ve iyi durumda ve suikastçılar yakalandı ve adalete teslim edildi."

Bakışları tekrar saçlarıma kaydı ve parmaklarımı saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Bir ayna görebilir miyim lütfen?" Doğrudum ve çekmecerlere doğru koştu, bir saniye sonra elinde bir el aynasıyla geri döndü.

Yüzüme doğru çektim ve nefes nefese kaldım. Saçlarımın *tamamı* beyazdı. Öndeki kahverengi bir çizgi hariç hepsi.

Magda uzandı ve kolumu kavradı. "Kral için yaptıklarına... hepimiz gerçekten minnettarız."

Elime baktım ve sonra kaşlarımı çattım. "Evlilik yüzüğüm nerede?" Girdaplı sarı altının kayıp olduğunu hemen fark ettim. Şifonyere baktım ama üstünde saç fırçasından başka bir şey yoktu.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Magda, yüzüğüm nerede?" Zorlayıcı olmak istememiştim ama ses tonum buz gibi çıkmıştı.

Nefes verdi, omuzları düştü ve bakışlarımı karşılayamıyormuş gibi benden uzaklaşıp birkaç santim sağıma baktı. "Kral herkese onu kurtarıırken öldüğünü söyleyecek. Kişisel şifacınız ve hizmetçiniz olma şerefi bana verildi-"

"Az önce ne dedin sen!?" Aynayı yatağın üzerine bıraktım ve yorganı bacaklarımın üzerinden attım. "Öldü mü? Raife nerede?"

İnce bir sabahlık giydiğimi görmek için vücuduma baktığımda ellerim titriyordu. Bu kıyafetle saraydan çıkamazdım ama şu anda umurumda bile değildi.

"Leydim, sizi bilgilendirmekle görevlendirildim-"

"Bana *kraliçe* olarak hitap edeceksin. Şimdi KOCAM NEREDE?" Kükredim, çılgılığım yerini hıçkırığa bırakırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Neden bana *hanımefendi* diyordu? Benden ayrıldı mı? Ben o piçin hayatını kurtardım ve o beni terk etti, insanlara öldüğümü mü söyledi? Onu öldürürdüm. Oh Hades, bunun için o piçi kendim öldürürdüm.

Magda telaşlanmış görünüyordu ve beni sakinleştirmek için ellerini uzattı. "O saraya geri döndü. Sen burada güvendesin. Sana zarar vermeyeceğime dair yemin ettim. Sizi güvende tutmanın tek yolu bu, kraliçem."

Şok sistemimi parçaladı. *Saraya geri* mi dönmüştü? "Neredeyim ben?"

Sinirle yerinden kıpırdandı. "Güzel ve güvenli bir kulübede, her şey ki-"

Öfkeyle ileri atıldım ve Magda'yı omuzlarından kavradım. "Saçmalamayı kes ve bana neler olduğunu anlat."

Sertçe yutkundü. "Kral, Archmere'in en çok avlanan kadınıyla artık evlenemeyeceğini, bunun senin için güvenli olmayacağını söyledi. Tüm krallık senden bahsediyor, krallarını geri getirip getiremeyeceğini merak ediyor.

ölü aile üyeleri. Birkaç günlük cesetleri kaleye getiriyorlar ve sizden onları hayata döndürmenizi istiyorlar."

O zaman söndüm; mücadele beni tamamen terk etti.

O haklıydı. Raife, insanlar yeteneğimi öğrenirse peşime düşeceklerini söylemişti.

"Neredeyim ben?" Sesim bu kez daha kısık ve zayıftı.

Magda yumuşadı. "Briar Ridge Ormanı'nın kenarında bir yerde. Kral borcunuzu affetti ve burada sonsuza kadar mümkün olan her türlü konfor içinde kalacaksınız. Her hafta yemek verilecek, evin ve arazinin parası ödenecek.

."

"Sonsuza kadar mı?" Melankolimden sıyrıldım ve odadan çıkmak için onun yanından geçtim. Bir koridora çıktım ve sağa dönerek yumuşak beyaz ve krem rengi mobilyalarla döşenmiş bir oturma odasına girdim. Pencere duvarı sık bir ormanın içinde olduğumu gösteriyordu. Ön kapıya doğru yürüdüm, ardına kadar açtım ve dışarı adım attım. Çıplak ayaklarım nemli yosunlara değdi ve tam bir dönüş yaptım.

Göz alabildiğine uzanan sık ağaçlar. Ev yok, köy yok, sadece kilometrelerce uzakta bir dağ.

"Ben bir tutsağım," diye nefes

aldım. "Güvendesin," dedi

Magda.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Hiçliğin ortasındayım! Kapana kısıldım.

Bunu bana nasıl yapabildi?"

Dudakları büzüldü ve içeri girmemi işaret etti. "Sevdiklerimizi güvende tutmak için çok şey yapacağız."

Aşk mı? Bu *aşk* değildi. Bunu bana kendisi bile söylemedi.

Kutsal Hades. Kral beni terk etti ve sonra da tutsağı yaptı.

En çılgın kabuslarımda bile onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

BEŞ GÜN. Magda ile ormanda yaşadığım beş gün delirmem için yeterli oldu. Çok az yaşadığım bir ilişkinin ve beni hiç sevmediği belli olan sevdiğim bir adamın kaybının yasını tutuyordum. Magda'dan başka konuşacak kimsem olmadığı için kendimi ormanda kapana kısılmış gibi hissediyordum. O kadar da kötü değildi, hoş biriydi. *Fazla hoş*. Sadece gülümsüyor ve sürekli güzel şeyler söylüyordu. İçinde hiç ateş yoktu.

Ben: "Buradan nefret ediyorum!" O:

"Üzgünüm, canım."

Ben: "Kralla konuşmak istiyorum."

O: "Konuşamazsın, canım."

Ben: "Buradan gidiyorum, Raife'nin canı cehenneme!"

O: "Nerede olduğumuzu bilmiyorsun, ormanda öleceksin. Sen uzan, ben de saçını öreyim, sonra da yaban mersinli kek yaparım."

Hoş bir tutsaktı ama yine de bir tutsaktı.

Bugün yeni gerçekliğim yerleşmeye başladı. Kral krallığa öldüğümü söyleyecekti, bu da teyzemin ilaçları azaldığı için hâlâ Nightfall'da mahsur kaldığı anlamına geliyordu. Raife beni köpeklerle atmış ve bir sorunmuşum gibi saklamıştı. Boş versene. Hayatımın geri kalanında bu kulübede yaşamayacaktım.

"Magda, acaba köle sahibim son sevgiyatımızda benim için saç boyası gönderdi mi?" Ona sordum.

Raife'ye köle sahibim dememden hoşlanmıyordu ama o artık öyleydi.

Haftada iki kez, güvenilir bir Yay Adam at sırtında taze meyve ve sebze getirirdi. Dün Cahal'dı. Magda'ya yiyecekleri uzatırken bakışlarıma karşılık vermedi. Raife'yle konuşabilmem için beni kaleye götürmesini istediğimde, atını mahmuzlayıp gitti.

Piçler. Hepsi.

Magda içini çekti. "Saç boyasını ne yapacaksın canım?"

Çünkü kaçmak ve tanınmamak istiyorum. Etrafta bir kutsanma söylentisi dolaşırken saçlarımın tamamen beyaz olması ve bir tutam kahverengi olması ideal değildi.

"Bu görüntüyü sevmiyorum. Kendim gibi görünmek istiyorum," dedim beyaz saçlarımın uçlarından tutarak.

Dudaklarını büzdü. "Bu seni mutlu eder miydi?"

Ona yaklaştığımda benim gerçekten mutlu olmamı istediğini hissedebiliyordum. Bana ve kralın hayatını kurtardıktan sonra beni burada bırakmasına acıyordu. Şifacım olma görevini çok ciddiye alıyordu.

"Olurdu," diye bilgilendirdim onu. Yarı yarıya doğruydı. Saçımın nasıl görüldüğü umurunda değildi ama buradan kurtulmaya bir adım daha yaklaşmak beni mutlu edecekti.

"Tamam, hemen döneceğim o zaman." Mutfaktan bir sepet ve bir bıçak almak için hareket etti ve ben kaşlarımı çattım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kral saç boyası göndermedi ama muska kökü koyu kırmızımsı bir kahverengidir ve burada bulabileceğimiz eski rengine en yakın olanıdır. Onu kaynatıp boyayı kendim yapabilirim. Annem bana nasıl yapılacağını öğretti, böylece onun grilerini gizleyebiliyorduk." Göz kırptı.

Kalbim sıkışmıştı. Onu burada bırakmak zor olacaktı. Onun için endişelendiğimden değil - iyi olacaktı, nerede olduğumuzu biliyordu ve üç günde bir ziyarete gelen bir Bow Man'i vardı - ama kaçıp gitmemi bir ihanet ve başarısızlık olarak algılayacaktı.

Sonraki birkaç saat boyunca Magda kökü kaynattı ve benim için yoğunlaştırılmış kızıl kahverengi bir saç boyası yaptı. Sonra ben oturup suçluluk duygusu içinde kıvrılırken o saçlarıma nazikçe uyguladı. İşi bittiğinde aynaya baktım ve içtenlikle gülümsedim. Gerçekten iyi görünüyordu, doğduğum renkten daha kızıl ve koyu kahverengi ama iyiydi. Saçımın hala kahverengi olan kısmı, üzerine boya sürüldüğü için şimdi çok daha koyuydu ve aynaya daha yakından baktığımda kirpiklerimin sağ yarısının da beyaza döndüğünü gördüm. Umarım kimse fark etmezdi, çünkü boyanın gözlerime bulaşmasını istemiyordum.

Ona gülümsedim. "Bayıldım. Teşekkür ederim."

Mutluluğumdan memnun görünüyordu ve işini temizlerken ısıklık çaldı. Sonra gece rutinimize döndük; ben Raife'nin gönderdiği yüzlerce kitaptan birini okuyordum, o da ateşin başında örgü örüyordu.

Gece çayımızın son fincanını yapmak için kalktığımda, neredeyse kediotu kökünü onunkine koymaktan vazgeçiyordum.

Raife'ye onu sevdiğimi söyleyip hayatını kurtardığım ve onun da bana borcunu beni ormana kapatarak ödediği gerçeğini bir türlü atlatamıyordum. Buradan gitmem *gerekiyordu*.

Magda'nın çayına büyük bir tutam toz kediotu kökü damlattım, ekstra şeker ekledim ve ona getirdim. Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Tatlı," dedi bana.

Gergin bir kahkaha attım ve sade çayımı yudumladım.

Yirmi dakika sonra esnemeye başlamıştı. "Tamam canım. Hadi seni yatağa götürelim."

Başımı salladım, ayağa kalktım. "Önce tuvalete gideyim. Karnım ağrıyor," dedim ve koridordan tuvalete doğru yürüyüp kendimi içeri kilitledim.

Burada tutsak olduğuma dair herhangi bir şüphe varsa bile, Magda her gece yatak odamın kapısını kilitlediğinde siliniyordu. Buradan ayrılmama izin verilmiyordu ve bu düşünce beni dehşete düşürüyordu. İşini yaptığını biliyordum, kırık bir kralın emrindeydi ama ben kafese tıkmak için yaratılmamıştım.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Magda'nın kapıya geldiğini duyana kadar beş dakika boyunca tuvalette oturdum. "Geç oldu," dedi, sesi uykulu geliyordu.

Sifonu çektim ve sesimi acı içinde çıkardım. "Ohh, karnıma kramp girdi. Sanırım yediğimiz yumurtalardan oldu. Biraz zaman alacak. Neden biraz kanepeye uzanmıyorsun?"

Sessizlik. Ve sonra, "Tamam, canım."

Sonraki yirmi dakika boyunca tuvalette volta attım, dışarı çıkıp onu kontrol etmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Eğer onunla dövüşmek zorunda kalırsam onu kolayca alt edebileceğimi biliyordum ama ondan hoşlanıyordum ve işin o noktaya gelmesini istemiyordum. Ayrıca krala çabucak haber ulaştıracak bir kuzgunu olduğunu da biliyordum ve o beni aramaya başlamadan önce bir avantaj elde etmek istiyordum. *Tabii başlarsa*. Benden kurtulmak istiyor olabilirdi ve bu onu, beni korumak için düşündüğü her türlü suçluluk duygusundan kurtaracaktı.

Otuz dakikalık bir sessizlikten sonra uzandım ve kapının kilidini açtım, kolu terli avucumun içinde yavaşça çevirdim.

Lütfen uyuyor ol, diye dua ettim koridoru geçip oturma odasına bakarken. Orada, örgü sandalyesine yığılmış, hafifçe horlayan esirimi gördüm.

Titrek bir nefes aldım ve sessizce odama girdim, hızla seyahat kıyafetlerimi giydim, sonra yatağın altına uzanıp bir haftadır biriktirdiğim yastık kılıfını çıkardım: kurutulmuş meyveler ve etler; elimden geldiğince çizdiğim bir diyar haritası; fazladan bir takım kıyafet ve bir et bıçağı; bir matara ve bir battaniye. Son olarak da okuduğum melek romanı vardı. Kral onu kaleden göndermişti. Böyle nazik bir şey yapması beni kızdırmıştı. Beni terk etti, hapsetti ama en sevdiğim kitabı mı gönderdi?

Aptal.

Çuvalı omzuma atarak olabildiğince hafif adımlarla arka kapıya, Magda'nın duyamayacağı kadar uzakta olan koridora doğru yürüdüm. Titreyen parmaklarımla kilide uzandım ve çevirdim. Kapıyı açtığımda hafifçe gıcırdadı ve kalbim boğazıma fırladı.

Şşşt, sakin ol, dedim kendime dehşet içime hücum ederken. Gece havasına doğru kayarak kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattım ve ardından kovalanıyormuşum gibi ormana doğru koşmaya başladım.

Etrafta Yay Adamlar, kuzgunlar ya da başka bir şey var mıydı bilmiyordum. Sadece öğle vakti verandada oturmak dışında dışarı çıkmaya teşvik edilmediğimi biliyordum. Ay gökyüzünde yükseliyordu ama nereye gittiğim hakkında bana hiçbir şey söylemiyordu. Doğu ve batı yönlerini bulmak için güneşin doğmasını beklemem gerekecekti. Akşam karanlığı doğudaydı ve eğer kral teyzemi terk edecekse onu kendim kurtarmak niyetindeydim.

Ne yöne gittiğimi bilmeden çok uzaklaşmak istemiyordum ama Magda uyanıp gittiğimi haber verirse diye kulübeye çok yakın olmak da istemiyordum. Küçük bir tomruk köyü bulana kadar tek yönde dört saat yürüdüm. Kapının dışında devasa bir kütük yığını vardı. Sinsi hayvanlardan uzak durmak için üzerlerine tırmandım ve sonra yorgunluktan hemen uyuyakaldım.

Sabahın erken saatlerinde erkeklerin bağırışları ve yüzüme vuran güneş ışığının sıcaklığı beni uyandırdı.

"Yukarıda bir kadın var!" diye bağırdı içlerinden biri Eski Elfçe.

Dimdik oturdum, battaniyemi bir top haline getirip yastık kılıfımın içine soktum. Gözleri kan çanağına dönmüş adamlara bakarak kıbarca gülümsedim ve el salladım.

Elf adamlar bana şaşkınlıkla baktılar. "Hanımefendi, burada ne işiniz var?" O da Eski Elfçe konuşuyordu ve aynı dilde nasıl cevap vereceğimi bildiğim için Yaratıcı'ya şükrettim.

Boğazımı temizledim. "Teyzemi görmeye gidiyordum. Biraz kayboldum. Tam olarak neredeyim?" Elf adamlardan biri, ellili yaşlarında nazik gözlü yaşlı bir adam, elini uzatıp bana yardım etmek için kütüklerin üzerine çıkarken sordum.

"Southport'tasınız, bayan. Teyzeniz nerede yaşıyor?" Kulaklarımı saçlarımla kapatarak elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Elfler melez insanlara karşı falan değillerdi ama diyar benim öldüğümü ya da kaybolduğumu düşünürse, kraliçe, sözde ölüleri geri getirebilen bir insan-elf melezi, başım belaya girerdi.

Bazı kütük elflerinin bir kraliyet düğününe gitme ihtimali zayıftı, bu yüzden şans konusunda kendimi iyi hissediyordum.

"Buckshot Vadisi," diye yalan söyledim. Buckshot, Nightfall'a sınırı olan ve hâlâ Archmere diyarında bulunan en yakın şehirdi.

Adam alçak sesle ıslık çaldı. "Buckshot'a at sırtında bir günlük mesafedesin. Yürüyecek miydin?" Yere yatmama yardım ederken kafası karışmış görünüyordu.

At sırtında bir günlük yolculuk, muhtemelen üç günlük yürüyüş demektir. Şanslıysam iki. O piç Raife beni Nightfall sınırından olabildiğince uzağa koymuştu.

"Param bitti, yoksa bir at kiralardım," dedim ve omuz silktim.

Elbisem güzeldi ama sarayda çalışırken giydiklerim kadar güzel değildi, bu yüzden zengin görünmüyordum.

Başını salladı, bana acıyarak baktı. Uzun, kahverengi, örgülü saçları olan daha genç, kıvrak bir elfe baktı. Genç adam bir omzunun üzerinde dev bir balta tutuyordu.

"Söylesene, kardeşin Reeves yarın Buckshot'a gitmiyor mu? Şu yeni balta kafalarını almaya?"

Genç adam başını salladı. "Ona eşlik edip etmeyeceğini sorabilirim."

İçimde bir rahatlama hissettim. Nightfall sınırından bir günlük at yolculuğu idealdi. Bu adam ürkütücü falan olmadığı sürece, bunda bir sorun görmüyordum.

"Çok minnettar olurum," diye onları bilgilendirdim.

Genç adam başını şirin ağaç kasabasının artık açık olan kapılarına doğru eğdi. "Mavi kapıyı çalın. Kardeşimin karısı sizi besleyecek ve gece için içeri alacak," dedi.

Bir gece daha kalmak istemedim ama muhtemelen yanlış yöne doğru iki üç gün yürümek de kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve yastık kılıfımı omuzlayarak kasabaya doğru yürüdüm.

Açık kapılardan geçerken, kasabada Archmere kalesinin modern dokunuşlarının olmadığını fark ettim ve yine de onu daha da çok sevdim. Elf evlerinin tüm mimari detaylarına sahipti - kemerli kapılar, altın kakmalar, kıvrılan sarmaşıklar - ama burada elektrik yerine hala gazyağı lambaları ve ateşler kullanılıyor gibiydi. Sanki zamanda geri gitmiş gibiydim. Küçük çocuklar kasabanın merkezindeki büyük bir kuyunun etrafında koşup kovalamaca oynarken gülüyorlardı ve birkaç köpek sabah güneşinin altında tembellik ediyordu. Endişeliydim

"Mavi kapıyı" bulamayacaktım ama kasabadaki küçük sıra evlere baktığımda gülümsedim. En fazla on beş tanesi daire şeklinde bir araya toplanmıştı ve her birinin farklı renkte bir kapısı vardı. Mor, kırmızı, turuncu, yeşil, altın, siyah, beyaz ve bakışlarım mavi olana takıldığında gülümsedim. Ön tarafta genç bir elf kadını süpürgeyle bir halıyı dövüyordu.

Bana el sallayan birkaç kişinin yanından geçtim ve dostça gülümsedik. Gidip teyzemi kurtarmak zorunda olmasaydım, bu köye yerleşir ve sonsuza dek orada yaşırdım.

"Merhaba?" Onu Eski Elfçe selamladım, onun da bu dili konuşacağını varsayarak.

Döndü, şaşırmış görünüyordu.

"Merhaba." "Siz Reeves'in karısı mısınız?" diye sordum.

Elini parlak sarı önlüğüne sildi ve yumruk yaptı. "Evet, ben Flora."

Geleneksel elf selamlaşmasını hiç yapmamıştım ama babamın günlüğünde okumuştum. Kral bile yapmazmış. Eski modaydı ve modası geçiyordu ama onun beni kaba bulmasını istemediğim için elimi yumruk yaptım ve kollarımızı tokuşturduk.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim başımı saygıyla eğerek. "Ben Ka-Kala." Çabucak bir isim uydurdum.

"İyi tanıştık." Gülümsedi.

Vay canına, burası eski elf yöntemlerinin ve ideallerinin bir zaman kapsülü gibiydi. Babam burayı çok severdi. Bu düşünce bile göğsümde bir hüznün titremesine neden oldu. Onu ve annemi çok özliyordum, bu da bana teyzemi ve nöbetlerini hatırlatıyordu.

"Reeves'in kardeşi kocanızın beni Buckshot Vadisi'ne götürebileceğini söyledi. Hasta teyzemi görmem gerekiyor ve dün gece kayboldum."

Kaşlarını çattı. "Gece mi seyahat ediyorsun? Yalnız mı?"

Saçmalık.

"Normalde hayır ama kız kardeşim Magda ağır bir şekilde hamile ve benimle gelemedi. Kocasını burada kalıp çalışmak zorunda. Akşama kadar kamp kurarım diye düşünmüştüm ama sonra... kayboldum." Vay canına, yalan söylemekte neredeyse çok iyiydim.

Bakışlarında merhamet titreşiyordu. "Elbette Reeves seni Buckshot'a götürebilir. İçeri gelin. Sizi tanıştırayım. Biraz kahvaltı artığımız ve istersen çayımız var. Gece de kalabilirsiniz."

Rahatladım, sıcak bir yemek ve güzel bir yatak için sabırsızlanıyordum. "Çok teşekkür ederim."

Süpürgeyi evinin tuğla duvarına dayadı ve halıyı kollarının arasına aldı. Kapıyı iterek açtı ve evin içine seslendi, "Reeves! Bir misafirimiz var, hayatım."

Onunla böyle tatlı ve saygılı konuşması bana Raife'yi düşündürdü. Onu sevdiğimi söylerken ciddiymdim. Ona aşık olmuştum. Bu benim için sahte bir ilişki değildi. Ona sevgilim demek ve eve böyle gelmek istiyordum ve bize ne olduğu, beni ne kadar çabuk bir kenara attığı beni öldürüyordu.

Arka odadan bir adam çıktı ve mutfığa girdi. Kardeşinden daha iriydi, sadece daha uzun değil, aynı zamanda daha genişti ve yakışıklıydı.

"Merhaba," diyerek beni başıyla selamladı.

"Bu Kala. Kaybolmuş ve Buckshot'a ulaşmaya çalışıyormuş," dedi karısı ona.

Bana bakıyordu, gözleri saçlarımdan yüzüme doğru inerek beni rahatsız eden bir bakış attı.

"Yarın Buckshot'a gidiyorum. Seni götürebilirim," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim," dedim, beni inceleme şeklinden yine endişelenmiştim.

O zaman bütün kuru çiçekleri fark ettim. Mutfağın her yerinde demetler halinde baş aşağı asılı duruyorlardı. "Güzel çiçekler. Senin bahçenden mi?"

İkisi de rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. "Biz... geçen ay ailemizde bir ölüm oldu. Çiçekler yas için" dedi Flora.

Onlar hakkında bir şey söylediğime anında pişman oldum. "Çok özür dilerim." Ellerimi gergin bir şekilde elbiseme sürttüm.

"Aç mısın?" Flora konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu ve ben de başımı salladım.

Reeves masada benim için bir sandalye çekti ve oturmamı işaret etti. Oturdum ve o da karşıma oturdu, *hâlâ* bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Beni tanıdı mı? Tanıyamazdı. Burası çok küçük bir kasabaydı.

"Tanıdık geliyorsun. Çıkaramıyorum," dedi sonunda ve midem bulandı.

Flora omzunun üzerinden bize baktı, kocasının beni nereden tanıyor olabileceğini bilmek istiyordu.

"Belki geçen haftaki festivalde?" Flora önerdi.

Başını salladı, bakışları tekrar saçlarıma gitti. "Kız kardeşin var mı?"

Neredeyse hayır diyecektim ama sonra gizli hikâyemi hatırladım. "Evet," dedim rahatlayarak.

Biraz rahatladı. "Geçen hafta sonu yelken yarışmasında mıydı? Kral saldırıya uğradığında mı?"

Tüm vücudum dondu ve o da bunu fark ederek sertleşti.

Flora ocakta bir şeyler ısıttığı yerden döndü. "Sen de mi oradaydın? Reeves'i çok korkuttu. Ve sonra kraliçemizin kutsanmış olduğunu öğrenmek! Köy bütün hafta bunu konuştu. Umarım bilinçsizliğinden kurtulur."

Hayır, hayır, hayır.

Gitmem gerekiyordu. Yalnız seyahat edebileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Raife herkese böyle mi söyledi? Günlerce baygın kaldığımı mı?

"Ben orada değildim. Kız kardeşim de yoktu," dedim çabucak. Çok çabuk.

Flora fark etmemiş gibiydi ama Reeves avına saldırmak üzere olan bir puma gibi beni izliyordu.

"Kraliçenin onu o şekilde ölümden geri getirdiğini görmek inanılmazdı," dedi Reeves, gözlerini benden ayırmadan, hatta gözlerini kırpmadan. "Şuradaki küçük bir parça dışında saçları bembeyaz oldu." Saçımın daha koyu kırmızımsı kahverengi kısmına uzandı ve ben de ayağa fırlayıp kapıya doğru koştum.

O anda her şey o kadar hızlı gelişti ki, zar zor takip edebildim. Neredeyse kapıya varmıştım ki Reeves sırtıma çarparak beni yere düşürdü. Flora çığlık attı ve sonra üzerimden yuvarlanarak beni kollarımdan tutup kaldırdı.

"Reeves, ne yapıyorsun sen?!" Flora kocasına bağırdı.

Onunla yüzleştiğimde tehditkâr bir hırıltı görmeyi bekliyordum, ama o... ağlıyordu -tam yağlı, sıcak gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ölüleri geri getirebilir misin? Bu doğru mu?"

Flora'nın elinde bir tabak vardı ve benim şerefime kocasının kafasına vuracakmış gibi görünüyordu. Kocasının halini görüp bana söylediklerini anladığında tabağı indirdi ve gözlerinde umutla bana baktı. "Bu o mu?"

Başını salladı. "Saçını boyatmış ama bu o. Ben de oradaydım. Onu ölümden geri getirdiğini gördüm."

"Yapabilir misin?" Flora sordu. "Sana ödeme yapabiliriz, çok değil ama küçük kızımızı geri getirebilersen sahip olduğumuz her şey senindir. Onu geçen ay arka tarafa gömdük. Çiçek hastalığı onu aldı."

Flora'nın alt dudağı titredi ve ben başımı şiddetle salladım. "Hayır, anlamıyorsunuz. Onu ölümden geri getirmediğim ve hiçbir şey yapamam."

yoksa öleceğim."

Flora'nın ağzı şokla açıldı ama Reeves'in parmakları omuzlarımı sıktı. "Yalan söylüyor! Onun krala hayat verdiğini gördüm!" diye bağırdı ve gözyaşları akmayı kesti. Şimdi tehdit oradaydı.

Korku içime çöktü. Bu insanlar bana ne yapacaktı? Gerçekten ölüyü geri getirebileceğimi mi düşünüyorlardı? Bir aylık çürüyen bir bedeni mi? Yaratıcı bizi yarattı ve öldüğümüzde tekrar ona katıldık. Geri gelmedik.

Değil mi?

Flora gözlerimdeki bocalamayı görmüş olmalı. Çiçekleri işaret etti. "Köy bana çiçek getirdi ama neden onların da ölümünü izlemek isteyeyim ki? Küçük kızımı geri istiyorum. En azından deneyebilir misin?"

Reeves peşimi bırakmıyordu ve ben de bu zavallı çifte gerçekten yardım etme arzumla yaşama isteğim arasında sıkışıp kalmıştım. Raife ölmek istediğini söylemişti ama ben istemiyordum. Sadece ihtiyacı olan insanlara karşı bir enayiydim.

"Flora, Reeves, ikinize de karşı dürüst olacağım," dedim ve Reeves'in tutuşu sanki onlara yardım edeceğimi hissetmiş gibi biraz gevşedi. "Bu hediyeği daha bir ay kadar önce aldım ve şimdiden çoğunu kullandım. Verdiğim her Yaşam Nefesi ile kendi hayatımın bir kısmını kaybediyorum. Saçımı beyaza çeviriyor, bu yüzden boyuyorum. Tüm saçlarım beyazladığında, tüm hayatımı vermiş olarak öleceğim."

Flora sanki durumumu anlamış gibi içine kapandı. Reeves bakışlarını daralttı. "*Neredeyse* bitti, yani daha kaç nefesin kaldığını bilmiyor musun?" Reeves sordu.

Sertçe yutkundum. "Hayır. Ölüleri geri getirip getiremeyeceğimi de bilmiyorum. Ben Yaratıcı değilim. Raife ölmek üzereydi, ölü değil."

Odaya sessizlik çökmüştü; bu aile hayatlarının en karanlık yas döneminde sıkışıp kalmıştı. Sağlıklı düşünemiyorlardı, küçük kızlarını geri getirmenin bir yolunu görüyorlardı ve Reeves'in gözlerindeki vahşi bakışa bakılırsa onu tekrar görmek için her şeyi yapabilirdi.

Reeves o zaman karısına baktı. "Kapıyı kilitle ve odaya gidip dinlen."

Oh Hades.

Midem düştü. Geriye doğru savruldum ama eli demir bir kıskaç gibi sıkıca kavradı.

Flora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapacaksın-?"

Reeves karısına, "Ona zarar vermeyeceğim, söz veriyorum," dedi. "Şimdi git."

"Hayır!" Çığlık attım. "Lütfen, ben-"

Beni döndürdü, eli ağzıma dolanırken sırtımı göğsüne yasladı.

"Reeves!" Flora ona doğru bir adım attı ama göremediğim bir bakışla onu durdurdu.

"Küçük kızımızı geri alacağım. İçeride kal."

Flora'nın beni terk etmesi için tek gereken buydu. Soruları kesildi, adımları durdu, pes etti. Beni korumaktan çok kızını geri istiyordu ve ben de bunu anladım.

Hatta bir dereceye kadar saygı duydum.

Reeves ölümcül bir tutuşla beni tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürükledi. Ona kafa atmaya, parmaklarını ısırma, taşaklarını tekmelemeye çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Adam bir at gibi yapıydı ve ondan da güçlüydü.

"Belki de Yaratıcı sana bu yeteneği insanları geri getirebilmen için verdi. Belki de seni bana o gönderdi," dedi Reeves.

Başımı şiddetle sallamaya çalıştım ama elini o kadar sıkı tutuyordu ki dudaklarımın etrafında, zar zor hareket edebiliyordum. Boynumu olduğu yerde sabitledi. Gözlerimin arka bahçelerindeki güneş ışığına alışması bir saniye sürdü.

"Benimle dövüşmeyi bırak. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece prensesimi geri istiyorum." Yine ağlıyordu; sesini duyabiliyordum.

Ona karşı donup kaldım, söylediği şey yüzünden değil, bakışlarım küçük arka bahçelerinin çit hattındaki mezar taşına takıldığı için. Gömüldüğü toprak yığınının arasından küçük çim filizleri çıkmıştı, ölümde bile hayatın devam ettiğine dair hastalıklı bir hatırlatmaydı bu. Bir insan neden çocuğunu kendi arka bahçesine gömmek ister, bilmiyordum. Bütün gün o toprak yığınının bakıp verimli bir şey yapamazdım.

Çok küçük diye düşündüm.

Yaklaştığımızda gözlerim en üstte yazılı olan isme takıldı.

Molly Rae.

Bir inilti çıkardım ve Reeves tutuşunu gevşetti. Belki de bana zarar verdiğini düşünüyordu. Ona, Molly'nin bedenine bu kadar yakın olmak empatik yeteneğimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Ondan gelen ezici keder duygusuna karşı koyuyordum ama şimdi beni ağırlığı altında eziyordu. Küçük mezarın önünde hıçkırıklara boğulurken ben gevşedim ve o da beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Lütfen. Lütfen onu geri getirin." Reeves beni bıraktı ve toprak yığınının yanındaki küreği aldı.

Kederden çıldırmıştı. Bir aydır ölü olan bir cesedi kazıp çıkarmak mı? Mümkün *olsa* bile kimse yarı çürümüş bir cesede hayat vermek istemezdi.

Reeves küreği toprağa sapladığı sırada arka bahçeden gür bir ses yükseldi.

"Durun! Kralın emriyle." Raife'nin derin tınısı arkamdan yankılandı ve Reeves dondu kaldı, görünüşe göre yaptığı şeyden sıyrılmıştı. İki yaylı adam iki yanına koşup küreği elinden aldı ve kollarını arkasına sıkıştırdı.

Hâlâ dizlerimin üzerindeydim. Kayıp ve keder duyguları hâlâ taze taze içimde dolaşıyordu. Kısa sürede yerlerini Raife'ye karşı öfkeye bıraktılar. Benim öfkeme. *İhanet*. Beni terk etmiş, bir başkası aracılığıyla benden ayrılmış ve sonra da beni ormanda tek başıma hapsetmişti. Neden buradaydı ki?

"Tutuklayın onu." Raife'nin sesi artık daha yakındı ve her ne kadar onunla konuşmak ya da uğraşmak istemesem de Reeves'i bu yüzden tutuklamalarına izin veremezdim.

"Hayır." Ayağa kalktım ve Yay Adamları dondu kaldı. Bunlar Cahal ve Ares'ti ve onların saygısını kazandığımı biliyordum.

Sahte kocama ters ters bakmaya hazırlanarak döndüm ama onu gördüğümde karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

Aşık olmakla ilgili şöyle bir şey var. Bir kez oldu mu, geri alamazsınız, yavaşlatamazsınız ya da durduramazsınız. Kendi aklı olan kaçak bir at gibi. Raife'ye aşık olmuştum ve şu anda onu öldürmek istesem de ne kadar yakışıklı görüldüğünü, beni ne kadar güvende hissettirdiğini ve koruyucu mavi gözlü bakışlarının beni ne kadar etkilediğini inkar edemezdim.

"Bana zarar vermedi." Raife'nin gözlerinin içine baktım. "O yas tutuyor. Biraz insafli ol." Uzandım ve Raife'nin göğsüne dokundum, "*Sen de bu kaybın nasıl bir şey olduğunu hatırla*" der gibi.

"Archmere kraliçesini kaçırdı."

"Kraliçe?" Bir elimi kalçama koydum. "Öyle mi?" Yüzüksüz elimi kaldırdım ve Raife'nin yanakları pembeleşti.

Yay Adamlar bakıştılar ve Reeves'i içeri taşıyarak bahçeyi bize bıraktılar. Dört yaylı adam daha çitin üzerine tünemiş, oklarını çekmişlerdi ama duyma mesafesinin dışındaydılar.

Raife içini çekti. "Durumunuz hakkında henüz kamuoyuna bir açıklama yapmadım."

Sanki elini uzatıp kalbimi çekip çıkarmış gibiydi.

"Benim durumum mu?" Tersledim. "Yani benden ayrılıyor musun? Herkese öldüğümü ya da komada olduğumu söyleyip bir daha benimle konuşmayacak mısın?"

Kendimi aptal gibi hissettim, çünkü bu en başından beri bir sahtekârlıktı. Gerçekten de üzgün görünme nezaketini gösterdi.

İki katına çıkardım. "Bir not bile bırakmadın Raife. Hayatını kurtardım ama bir not bile alamadım!" Ona bir adım daha yaklaşarak hırladım. "En azından bana bir veda borçlusun."

Ona yaklaştıkça, ondan yayılan duyguları daha çok hissettim. Sanki bir duygu fırtınasının içine girmiş gibiydim. Şok, hayranlık, korku, koruma, öfke, çaresizlik, keder.

Ne yaptığımı anlamış gibi geriye doğru bir adım attı.

"Bu senin iyiliğin için, Lani! Yaptığım her şey seni korumak için. Bunu göremiyor musun?" Raife dedi ve sonra Molly'nin mezarını işaret etti. "Şuna bir bak. Beş dakika daha geçseydi son nefesini çürüten bir ceset üzerinde harcıyor olacaktın. *Son* nefesini. Ölmüş olacaktın."

Sertçe yutkundum. "Bunu bilmiyorsun," dedim, boyalı saçlarımın koyu renkli kısmını parmaklayarak. Sahip olduğum son parçayı.

"Senden beni kurtarmanı istemedim, biliyorsun," dedi sesini alçaltarak. "Benim yüzümden ölmeni asla istemem."

Ona ters ters baktım. "Şimdi kimin ölüm arzusu var?"

Elini kaldırıp şakaklarını ovuşturdu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Omuz silktim. "Kızlarını geri getirmeye çalışmama izin ver, sonra benden kurtulabilirsin," dedim hastalıklı bir şekilde.

Ellerini şakaklarından çekti ve bana yakıcı bir bakış attı. "Sakın böyle bir şey söyleme. Daha fazla çocukları olabilir, Kailani. Senden daha fazla yapamam."

Kalbim neredeyse duracaktı; sesi önemsliyormuş gibi geliyordu. Onun hakkında, bizim hakkımızda kafam çok karışık ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Bu aptal sahte evliliği en başından kabul etmemeliydim!

Raife döndü ve şimdi arka kapıda duran Cahal'a baktı. Parmaklarını kaldırarak Yay Adam'a bize doğru gelmesini işaret etti.

Cahal beni gördüğünde, sanki beni saklamanın bir parçası olduğu için utanmış gibi yanakları kızardı.

"Onu kaleye geri götür ve gizlice odama sok. Kimsenin onu görmesine ya da onunla konuşmasına izin verme. Anlaşıldı mı?" Raife sordu.

Başını salladı, derin bir şekilde eğildi. "Emredersiniz lordum."

Onun odası mı? Neler olduğunu sormak için ağzımı açtım ama soruyu nasıl soracağımı bir türlü bulamadım, bulduğumda da Raife avlunun yarısını geçmişti.

"Raife Lightstone!" Arkasından bağırdığımda dondu kaldı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Oradaki adamı yargılamadan önce kardeşlerini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırla. O bana zarar vermedi," diye onu uyardım ve yüzü düştü. Sanki ona tokat atmışım gibi baktı.

Başını sallayarak evin arka kapısına doğru ilerledi, bu sefer daha yavaştı, görünüşe göre çifti yargılayacaktı. Çitin üzerinde tünemiş olan diğer dört Yay Adam yere düştü ve liderlerini içeride takip etti.

Cahal çantasına uzandı ve bir seyahat pelerini çıkardı. Bana uzattı, silkeledim ve önce omuzlarımdan aşağı, sonra da başımdan yukarı çektim.

"Haydi, diğer Yay Adamlar seni nereye götürdüğümü fark etmeden gitmeliyiz."

Kaşlarımı çattım. "Yay Adamlarına güvenmiyor mu?"

Cahal bana korkutucu bir bakış attı. "Sizin yanınızda kimseye güvenmiyor kraliçem."

Kraliçem. Demek hâlâ biraz gücüm vardı, bunu bilmek güzeldi. Acaba ona beni teyzeme götürmesini emretsem, bunu yapmak zorunda kalırmıydı? Archmere krallığına bağlıydı. Ama Raife'nin sözünü benimkinden üstün tutacağını biliyordum.

Kaşlarımı çattım ve beni hızla arka bahçeden uzaklaştırıp bekleyen bir ata götürmesine izin verdim.

"Sana güveniyor," dedim ona.

Cahal güldü. "Sana kötü davranılırsa ya da gözetimim altına alınırsan tüm ailemi öldürmekle tehdit ettikten sonra."

Tanrım, bunu o mu yaptı? Bana karşı o kadar korumacıydı ki ne yapacağımı bilemedim. Kraliçeye karşı savaşında ona bilgi verebileceğim için miydi? Yoksa son nefesime ihtiyacı olmadığı sürece yeteneğimi korumak için miydi? Ya da belki de tamamen başka bir şeydi. Bana değer verdiğini ummaya cesaret ettim. İçinde derinlerde bir yerde, benim gibi aşık olmasına izin vermişti.

ON BİR

Şatoya geri dönmek için birkaç saatlik bir at yolculuğu yapmak gerekiyordu. Ahırlara vardığımızda, Cahal beni arka taraftaki bir ahıra götürdü.

"Nereye gidiyoruz?" Ona sordum. Ahırdan çıkış yolu bu değildi. Parmağını dudaklarına götürdü. Ahırın dışından sesler duyuluyordu ve ben başımı salladım.

Yere doğru eğilerek uzandı ve yerdeki samanları silmeye başladı. Bunu yaparken bir tuzak kapısını açığa çıkardı.

"Harika," diye fısıldadım ve Cahal göz kırptı. Kapıyı geri çekerek önce benim gitmemi işaret etti. Tahta basamaklar ve altında soluk turuncu bir parıltı vardı. Kapalı alan korkumu içime atarak basamakları indim ve Cahal kapıyı kapatıp benimle buluştuğunda düz zemine ulaştım. Her yirmi adımda bir meşalelerle aydınlatılmış, tuğla duvarlı bir tüneldeydik.

"Bu çılgınlık," dedim ona, artık fısıldamadan.

Başını salladı. "Her iyi kalenin gizli bir girişi vardır."

Yolu o açtı. Bir süre yürüdükten sonra yukarı çıkan bir dizi basamağa ulaştık. Bunlar bir kapıya açılıyordu ve nereden çıkacağını görmek için oldukça heyecanlıydım. Cahal bir anahtar çıkardı ve kilide sokarak kapıyı sonuna kadar açtı.

Kralın özel yatak odasına girdiğimizde nefesim kesildi.

"Eğer bir saldırı olursa, siz ve kral birkaç dakika içinde kaleden çıkıp ata binebilirsiniz," dedi.

İNANILMAZDI, ama şimdi kralın yatak odasında yalnızdım, sadece çok unutulmaz bir gece geçirdiğim bir yerde, ne yapacağımdan emin değildim.

Cahal bana derin bir selam verdi. "Banyo yap, kitap oku, onun gelmesini bekle."

Oturup kaçtığımı için birinin gelip bana bağırmasını mı bekleyeyim? Bekleyemedim.

Başımı salladım, sonra Cahal dışarıdaki muhafızlarla kısık sesle konuşarak yatak odasının ön kapısından çıktı.

Ormandaki küçük kulübe hapishanesinden kaçtığım için Raife'nin ne kadar sinirleneceğini düşündükçe midem sıkışıyordu. Molly'nin mezarındaki küçük konuşmamızın bitmediğini biliyordum ve şimdi ne olacağından emin değildim. Cahal'ın tavsiyesine uyarak uzun bir banyo yaptım ve gardırobumun hâlâ burada olduğunu ve ağzına kadar dolu olduğunu görünce rahatlardım. Kolsuz, nane yeşili zarif bir elbise giydim ve nemli saçlarımı iki örgü halinde bağladım. Raflardan üç kitap aldım ve sonra kanepeye uzanıp okumaya başladım. İlk saat geçtikten sonra örgülerimi çözdüm ve Raife'nin sevdiğini bildiğim kıvrıcık saçlarımı serbest bıraktım. İkinci saatin sonunda odada endişeyle volta atmaya başladım ve midem guruldamaya başladı.

Üçüncü saat dolduğunda Raife'nin o zavallı adamla karısını bana yaptıklarından dolayı öldürmüş olmasından korkmaya başlamıştım. Sonunda kapı çalındı ve neredeyse rahatlamıştım.

"İçeri gel!" Bağırdım.

Kapı açıldı ve Bayan Tirth içeri girdi, takip edilmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Size biraz çorba ve domatesli peynirli sandviç getirdim," dedi. "Kendim tattım."

Onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Aceleyle tepsiyi ondan aldım ve yere bıraktım. "Teşekkür ederim."

Endişeyle bana bakarak başını salladı.

Dudağımı çiğnedim. "Bana gerçekten kızgın mı?" Ona sordum. Neden önemsediyimi bilmiyordum, beni ormana hapseden oydu. Ama Tirth Hanım Raife için bir anne figürü gibiydi ve onun fikrini almak istiyordum.

Önlüğünü düz bir şekilde bastırdı. "Burası tam bir hayvanat bahçesi, Kailani. Senin hakkında bilgi satarken yakaladığı için saray çalışanlarının yarısını kovmak zorunda kaldı. İnsanlar bütün hafta boyunca hastaları ve yaşlılarıyla kapılarda kuyruk oldular."

Hades. Düşündüğümde de kötüymüş.

"İnsanların benim kutsanmış olduğumu öğrenmesini istemedim. Ama o ölüyordu. Ne yapmamı isterdin?" Gözlerimden yaşlar süzüldü ve Bayan Tirth bir adım öne çıkarak onları yanağımdan aldı.

"Tatlım, ben de olsam aynı şeyi yapardım. Ama bu, yaptıklarımızın sonuçlarına katlanmak zorunda olmadığımız anlamına gelmez. Raife'yi tüm hayatı boyunca tanıdım. Büyümesine yardım ettim. Ailesi öldüğünden beri onu bu kadar üzgün görmemiştim. Sanırım seni kendi halkından koruma ihtiyacı onu parçalıyor."

Sertçe yutkundum. Ve az önce beni koyduğu tek güvenli yerden kaçmıştım.

"Hayatımın geri kalanında ormanda tek başıma yaşayamam. Ölmeyi tercih ederim," dedim ona.

Başını salladı, kederli görünüyordu. "Eğer insanlar bu konuda sakinleşmezse, dileğiniz gerçekleşebilir."

Cesur iddiası nefesimi kesti. Beni öldürecekler miydi? Kastettiği bu muydu? Ya da beni son iyileştirici nefesimi kullanmaya mı zorlayacaklardı?

"I-"

Kapı açıldı ve ikimiz de sıçradık. Raife içeri girdi ve Mrs. Tirth öyle bir baktı ki, başını eğdi ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Bir anda o kadar da aç değildim. Krala bakarken, çenesi çökmüş, gözleri yarıklara kadar incelmış, aslında biraz korkmuştum.

"Reeves'i sen mi öldürdün?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Hayır," diye homurdandı Raife, sesi öfkeyle titriyordu.

Ne diyeceğimi, teyzem ölürken ormanda tek başıma yaşayamayacağımı ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

"Teyzemi kurtaracağına söz vermiştin," dedim, onu ikna etmek için aklıma gelen tek şey buydu.

"Sana güvenebileceğimi söylemiştin," diye karşılık verdi.

Sanki bana tokat atmış gibi başım dikleşti. "Yapabilirsin. Seni asla incitmem

."

Raife bir adım öne çıktı, öfkesi öylesine şiddetliydi ki öldürücü. "Ama sen beni incittin, Kailani. Benimle yattın, sana aşık olmamı sağladın ve sonra öyle pervasızca bir şey yaptın ki seni *asla* sevemeyeceğimi garantiledin."

Nefesim kesildi, elim göğsüme gitti. "Pervasızca mı? Hayatını kurtarmak pervasızlık mı?"

Başını salladı. "Tüm sahile ne olduğunu gösterdin!" diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "Sırtına bir hedef tahtası çizdin ve şimdi değer verdiğim bir kişinin daha ölümünü izlemek zorunda kalacağım! Bunu bir daha yaşayamam. Delireceğim."

Beni önemsiyordu. En azından bunu kabul ediyordu. Bu onun için büyük bir adımdı. "Ben de seni önemsiyorum." Ona doğru uzandım ve sanki onu sokmuşum gibi geriye doğru sarsıldı.

"Kailani, sana bana aşık olma demiştim. Elde ettiğin şey *bu*. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar bir daha sevemeyeceğim kadar yüksek ve kalın ve sen de bunu kanıtladın. Özür dilerim," diye tersledi ve sonra dönüp odadan çıktı ve kapıyı çarptı.

Gözyaşlarımı tutamadım. Büyük damlalar halinde yanaklarımdan aşağı yuvarlandılar ve beni Raife Lightstone ile tanıştığım güne pişman ettiler.

Soğuk çorbamı ve sandviçimi yedikten sonra iki kitap daha okudum. Bu odanın penceresi olmadığı için saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Uykum gelmeye başladığında Raife döndü, eskisinden daha sakın görünüyordu.

Kitabımı kucagımda katladım ve sonra ona baktım. Yanıma geldi ve karşımdaki okuma koltuğuna oturdu. Ellerini kavuşturarak nefes verdi. "Daha önce sana çok kızdığım için özür dilerim."

Canlandım. Özür mü? Bunu beklemiyordum.

Raife parmaklarını saçlarında gezdirdi ve tekrar iç geçirdi. "Senin yanında çok korumacıyım ve şimdi krallığın yarısı senin kaybettikleri sevdiklerini diriltebileceğini düşünüyor. Bu beni..." Başını iki yana salladı.

"Özür dilerim," dedim ona. "Bana kutsanmış olduğumu öğrenirlerse neler olacağını anlatmıştın ve şimdi bunlar oluyor." Dizlerimin üzerine çöktüm ve önünde oturup gözlerinin içine baktım. "Ama Raife, seni kurtarmak için her şeyi tekrar yapardım."

Öfkelendi, ayağa kalktı ve odada volta attı. "Kocaman bir kalbin var. Sen iyi bir arkadaşsın. Beni kurtardığın için minnettarım, keşke senin güvenliğinin pahasına olmasaydı."

İyi bir arkadaş.

Sanki bir okla vurulmuşum gibi halının üzerine uzandım ve gözlerimi kapattım.

Eğer bir kez daha F kelimesini kullanırsa çılgılık atacaktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve gözlerim birden açıldı. Üzerimde duruyordu.

Omuz silktim. "Keşke zamanı geri sarıp ölmene izin verebilseydim de bu hata yüzünden beni azarlamaktan vazgeçseydin."

Sırıttı. "Bu bir azarlama değil. İstersen bunu yapabilirim."

Aşağı uzandı ve elini tutarak beni yukarı çekmesine izin verdim. Vücudum onunkiyle aynı hizaya geldi ve bir adım geri giderek elimi sıcak bir taş gibi bıraktı. "Seni kulübeye geri gönderirsem orada kalacak mısın?" diye ciddi ciddi sordu.

Gözlerim doldu. "Hayatımın geri kalanı için mi? Hades hayır!"

Burnunun kenarını sıktı. "O zaman seni yanımda tutmalıyım. Sizi güvende tutmanın tek yolu bu."

"Awww..." Sesimden alaycılık damlıyordu. "Sen çok iyi bir dostum, Raife."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ve ben de hırladım. Şimdi odada adım atma sırası bendeydi.

"Evlendikten sonra teyzemi buraya getirip iyileştireceğine dair bana söz vermiştin. Şimdi ödeme zamanı!"

"Şu an olabilecek en kötü-"

"Raife. Vakit geldi," diye kestirip attım. "Eğer benimle gelip onu almazsan, yalnız gideceğim."

Çenesi çözöldü. "Teyzeni geri almak için göreve gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hah. Sen delisin."

Ona doğru yürüdüm ve göğsünü dürttüm. "Teyzemin ormana gidip evini ve sahip olduğu her şeyi rastgele elflere bırakacağını düşünüyorsan çıldırmışsın demektir."

Alınmış görünüyordu. "Ben sıradan bir elf değilim. Ben kralım."

"Bunu ya da yeni karın olduğumu bilmiyor. Ona haber vermedim. Ben gidiyorum ve bu son sözüm. Ayrıca, hangi evin ona ait olduğunu asla bilemeyeceksin. Autumn'un çizdiği harita seni sadece kaleye sokar. Teyzemin evini bulmak için bana ihtiyacın var."

Alt dudağını çiğnedi. "Peki ya yakalanıp öldürülürsen?" Omuz silktim. "O zaman mezar taşıma *Büyük Dost* yazarsın."

Yine kafası karışmış görünüyordu. Piçin hiçbir fikri yoktu.

"Raife, ben teyzemi görmeye gidiyorum. Tartışma bitmiştir. Saçımı boyattım ve kapüşonlu bir pelerin giyeceğim. Gerçekten hayatım boyunca bu yatak odasında yaşamamı mı bekliyorsun?"

Bunu uzun uzun düşündü. "Hayır, işte bu yüzden sana dokunmayı bile ölümle cezalandırılacak bir suç haline getirdim."

"Ne!?" Çığlık attım.

Soğukkanlılıkla bana baktı. "Eğer benim yanımda yaşamak ve seyahat etmek, kraliçem olmak istiyorsan, bazı kurallar olacak. Bir dokunuşta onları öldürmekte tereddüt etmem. Bir örnek oluşturmalıyız yoksa kaçırılır ve ülkedeki her mezarlığa sürüklenirsin."

Ciddi değildi, değil mi?

"Bana dokundukları için onları gerçekten öldürmeyeceksin, değil mi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bir kral zayıflık gösterirse, kendi boğazını da kesebilir."

Vay be. Tamam. Bu ciddi olduğu anlamına geliyordu.

"Yani bir daha asla kimse bana dokunamayacak mı? Bunun için teşekkürler!" Tersledim ve kitap raflarını incelemek için odanın köşesine doğru hışımla ilerledim.

Ayak seslerinin geri çekildiğini duydum ve sonra tuvalette kayboldu. En son seviştiğimiz yatağa baktım ve inledim. Tüm bu sıcak ve soğuk mesajlar beni çıldırtıyordu.

İyi arkadaş mı? Sadece iyi bir arkadaşına dokunduğu için birini öldürmekle tehdit etmedin.

Tuvaletin kapısı açıldı ve yeni yıkanmış bir halde dışarı çıktı.

O zaman kendi akıl sağlığım için onun nerede durduğunu bilmem gerektiğine karar verdim. Beni gerçekten sadece bir kez öptüğü ve yanlışlıkla yattığı bir arkadaş olarak mı görüyordu? Yoksa daha fazlası mı vardı? Bunu hemen şimdi öğrenmeye niyetliydim.

Elbisemin fermuarını açtım, yere düşmesine izin verdim, sadece beyaz dantel bir bralette ve beyaz külottan oluşan iç çamaşırlarımla duruyordum.

Raife dondu kaldı, gözleri yarı çıplak halimi tarıyordu. "Ne yapıyorsun?" Sesi iki oktav düştü.

"Hmm?" Odanın içinde zıplayarak ona arka tarafımı gösterirken umursamaz bir tavırla sordum.

"Sen... soyunuyorsun." Kelimeleri bulmakta zorlandı.

Sesindeki rahatsızlığı sevdim. Başka bir şeyle katmanlanmıştı.

Uyarılma.

Döndüm ve omzumun üzerinden ona baktım. "Evet, elbisemle uyumayacağım." Güldüm.

Ondan uzaklaşıp gardırobumu açtığımda gözleri kısıldı ve dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. Geceliklerim en altta katlanmıştı, bu yüzden *yavaşça* öne doğru eğildim ve birini aldım.

Arkamdan boğuk bir inilti geldi ve sırtarak elbiseyi çıkarıp başımın üzerinden geçirdim.

Yakaladım.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Raife suçlayıcı bir sesle.

Döndüm ve yatağa doğru ilerledim. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Masumca omuz silktim ve kısa geceliğimin eteklerini çektim.

Gözleri yarıklara dönüştü. Gevrek uyku tuniğinin eteklerine uzandı ve tek bir hamlede başının üzerine çekti.

Tatlıcı.

Pantolonunun büzgüsünü çekerken öylece kalakaldım ve sessizliğe gömüldüm.

Boğazım kurudu ve gözlerimi ondan ayırıp yatağa doğru yürümeye devam etmek için kendimi zorlamam gerekti. Kendi oyunumu oynamaya, beni baştan çıkarıp ona doğru bir hamle yapmamı sağlamaya çalışıyordu, böylece beni daha önce olduğu gibi reddedebilecekti.

Boş ver onu.

Huysuz bir hışımla yatağa girdim ve yorganı yüzüme çektim.

Evlilik hayatı berbat.

ON İKİ

Ertesi sabah onunla birlikte olmaya alışık olduğum küçük özel yemek salonunda birlikte kahvaltı ettik.

"Tekrar asistanınız olabilir miyim? Parti planlayıcısı olmak sıkıcı," diye sordum, ağzıma bir parça yumurta alıp çiğnerken. Artık yemek tadımcısı olmamak tuhaftı. Nedense daha yüksek bir endişe duygusu vardı. Yeni tadımcı gerçekten her yemekten bir parça yemiş miydi? Üç dakikanın tamamını beklemişler miydi? Onlara güvenilebilir miydi?

Neredeyse Raife'ye yemek yapmaya ve bulaşıkları ona yıkatmaya geri dönmek istiyordum. O zamanlar daha basitti.

Soruma kıs kıs güldü. "Hayır, sen benim kraliçemsin. Asistanım olman uygunsuz olur."

Dudağımı çiğnedim. "Şey, sıkıldım. Revirde ya da savaşın planlanmasında yardımcı olabilir miyim?"

Çatalını bıraktı ve bana baktı. "Eski bir arkadaşımın konuşmam gerekiyor. Benimle gelersen daha iyi olur."

Canlandım. "Bir gezi mi? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Fazla heyecanlanmayın. Bu Thorngate'in Fae kralını görmek için bir gezi." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Kendi isteğinle kış kralını görmeye mi gitmek istiyorsun?"

"Eski dostu" hakkındaki değerlendirmemden hoşlanmış gibi güldü. "Savaşta onun yardımına ihtiyacım var," dedi sadece.

Başımı salladım. "Tamam, dönüşte teyzemi de alalım mı?" Raife bana sert bir bakış attı. "Zorluyorsun."

"Bunlar benim şartlarım. Sonbahar'ın bana verdiği harita sende ve artık evliyiz, bu yüzden konseyin bunu onaylayacağını düşünüyorum." Ağzıma bir bekaşi üzümü attım ve o da bir gümbürtüyle alnını masaya dayadı.

"Peki," diye homurdandı ve ben de gülümseyerek ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Yanından geçerken parmaklarımı ensesinde gezdirdim.

"Sonra görüşürüz sevgilim," diye mırıldandım.

Belki de kraliçe olmak o kadar da kötü değildi.

Kral Thorne'la tanışmaktan korktuğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Lucien Thorne'un affetmeyen bir hıyar olarak ünü vardı. Ondan bir şey çalarsan, elini keserdi. Ona yalan söylersen, dilini koparırdı. Dört fae sarayı arasında her yıl kral olarak seçilirdi çünkü bu acımasızlığı ondan korkulduğu anlamına geliyordu. Korkulanlardan faydalanılmazdı. Hatta Nightfall kraliçesinin Lucien'i değerli bir rakip olarak gördüğü ve onu diğer kraliyet üyeleri kadar rahatsız etmediğine dair bir söylenti bile vardı.

Arabada yolculuk ederken Raife ve Lucien'in ilişkisinin derinliğini araştırmaya çalıştım. "Yani sen ve Lucien büyürken arkadaş mıydınız?"

Raife Yay Adamları savaşçı üniforması giymişti, hatta sanki bir saldırı bekliyormuş gibi yayını ve oklarını yanında tutuyordu. Raife'nin tek söylediği "Were," oldu.

Kaşlarımı çattım. "Neden durdun?"

Raife'nin gözleri krem rengi şifon elbisemin göğüs kısmına kaydı. Artık bir kraliçeydim ve başka bir kraliyet mensubuyla buluşacaktım. Rolümü oynamalı ve etkilemek için giyinmeliydim. Yakamın kesimi tamamen düzgündü ama yine de Raife sanki göğüs dekolteme bir göz atmayı umuyormuş gibi kaçamak bakışlar atıyordu. Bu durum beni mutlu mu ediyordu yoksa sinirlendiriyor muydu emin değildim. Ne istediğini bulması gerekiyordu.

Raife iç çekti. "Annemle babam öldükten ve kral olarak taç giydikten sonra gerçekten karanlık bir yere gittim," dedi.

Uzanıp elini tuttum ve sanki bu nezaket hareketini beklemiyormuş gibi biraz irkildi. Elim sıkı ve sonra bıraktı.

"Ne oldu?" Şimdi gerçekten bilmek istiyordum, bilmem *gerekiyordu*.

Raife yüzünü buruşturdu. "Lucien o zamanlar sadece bir prens olduğu için kraliçeye karşı savaşında bana yardım edemedi ama sık sık gelip ziyaret etti. Onu kaç kez kovmaya çalıştıysam da her hafta sonu geri geldi."

O anda kalbim eridi. Hakkında bir şeyler duyduğum Lucien Thorne bu muydu?

"Peki, neden artık arkadaş değilsiniz?"

O zaman hissettim, utancı. Raife'yi hızlı ve sıcak bir şekilde yaktı ve Ben.

"On yedi yaşındayken Lucien onu ziyaret etmemi istedi, böylece kız arkadaşıyla tanıştı. Ona sıırıslıklam aşıktı, onunla evleneceğini söylüyordu. Onu Bow Men'imle flört ederken yakaladım ve ona güvenmedim. Lucien'e onu terk etmesini, onun için kötü olacağını söyledim."

Dehşet içime bir taş gibi oturdu. Sertçe yutkundum.

Raife'nin enerjisi depresyona girmişti o zaman. "Ertesi gece bir arkadaşını getirdi... hepimiz elf şarabı içtik ve... Lucien beni hayatının aşkıyla yatakta yakaladı."

Nefes nefese kaldım ve bacağına bir şaplak attım. "Raife!"

"Biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Sarhoştum ve ona sadık olmadığını kanıtlamak istedim." Raife utanç içinde başını eğdi ve ben iç çektim.

Ayağa kalktım, yanına oturabileceğim bir yere doğru kaykıldım ve elimi kalçasına koydum. "Hepimiz hata yaparız. Görünüşe göre onu korkunç bir evlilikten kurtarmışsınız."

Raife bana uzun bir yan bakış attı. "O zamandan beri onu görmedim. Eğer Thorngate'te yüzümü gösterirsem beni öldüreceğini söyledi."

Sırıttım, neden savaş kıyafeti giydiğini şimdi anlamıştım. "O zaman onu görmeye gitmek harika bir fikirdi."

Raife sıırıttı, biraz kıkırdadı. "Beni senin önünde öldürmeyeceğini umuyorum. Nightfall kraliçesi konusunda onun yardımına gerçekten ihtiyacım var. Onun Kış askerleri tartışmasız ülkedeki en güçlü askerler."

Yanağımanın içini çiğnedim, şimdi benimle gelmesinin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordum. Raife'yi gerçekten öldürmezdi, değil mi? Bu yıllar önceydi. Bu bir savaş başlatırdı ve onlar eskiden arkadaştı. Eminim bunu hatırlayacaktır.

"Thorngate'in girişine yaklaşıyoruz efendim," dedi Raife'nin Yay Adamlarından biri arabamızın penceresinden.

Raife zorlukla yutkundu ve başını salladı.

Yavaşladığımızda, fae muhafızlarının ne yaptığımızı sorduklarını duydum.

"Kral Raife Lightstone ve yeni eşi Kailani Dulane, Kral Lucien Thorne'u görmeye geldi," dedi Yay Adamlar resmi bir şekilde.

"Burada bekleyin. Bir haberci göndereceğim," diye cevap verdi.

Bekledik. Ve bekledik. Ve bekledik. İki saatten fazla bekledik, bir şeyler atıştırdık ve ayaklarımızı uzatmak için dışarı çıktık, sonunda at sırtında bir fae ferforje demir kapılara kadar geldi.

Kapıdaki muhafız onunla kısaca konuştuktan sonra başındaki Yay Adamları'na başıyla işaret etti. "Kralınız ve karısı girebilir. Siz giremezsiniz," dedi Yay Adamları'na.

Hepsi homurdanarak talimat için Raife'ye bakarken Raife bana baktığında buna hazırlıklı değildim. Sanki fikrimi sorar gibiydi. Kraliyet muhafızı olmadan olası düşman bölgesine gitmek mi? Ama Lucien'e güvenmiyorsak neden silahlı bir muhafız getirelim ki? Barışın ilk elini uzatmamız gerekiyordu.

Raife'ye bir kez başımı sallayarak sorun olmadığını söyledim. "Pelerinini al. Hava soğuk olur," dedi Raife bana.

Arabanın içine daldım ve beyaz kürk pelerinimi çıkarıp omuzlarıma bağladım. Raife'nin atına binmeme yardım edildikten sonra, ona tutunarak yan eyer sürdüm ve Thorngate'in girişinden geçtik.

Fae bölgesine hiç gitmemiştim. Tek bildiğim dört bölgeye ayrıldığıydı. Yaz, İlkbahar, Sonbahar ve Kış. Her bölgenin bir prensi ya da prensesi vardı ama kış kralı hepsine hükmediyordu. Turuncu ve sarı yapraklı ağaçların görünüşüne ve tarlalarda esen rüzgâra bakılırsa, Güz topraklarına doğru at sürdüğümüzü tahmin edebilirdim. Kralın habercisi yanımızda at sürüyor, bizi dikkatle izliyordu. Üzerinde silah olmadığını fark ettim ve bunun bir kılıçtan daha zararlı büyülü bir güce sahip olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Kışın çelik gibi siyah üniformasını ve kalın gri kürklü çizmelerini giymişti.

Sonraki bir saat içinde iki küçük kasabayı ve kırmızı tuğlalarla süslenmiş bir sarayı geçtik, ancak devam etmemiz söylendi. Güz'ün kraliyet ailesini ziyaret etmek gündemimizde yoktu.

Küçük bir tepeyi tırmanıp aştığımızda, iki arazi arasındaki keskin fark karşısında nefesim kesildi. Kalın kar iki saha arasında bir çizgi çiziyordu. Dağlar ve ağaçlar beyaz tüylerle kaplıydı ve kürk kapüşonumu hızla yukarı çekip Raife bizi kışa sokarken ona daha sıkı sarıldım.

Yol neredeyse sihirli bir şekilde kardan ya da buzdan arındırılmıştı, kaldırım taşları tamamen kuruydu. Ürkütücüydü, doğal değildi. Etrafıma bakındım, harika manzarayı seyrettim. Her ağaç, her çatı, her dağ beyaza bürünmüştü. Ama büyülü, soğuk ve yine de şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

Evlerin bahçelerinde karlar erimiş, küçük balkabağı tarlaları ya da kabak asmaları oluşmuştu. Karın nereye düşüp düşmeyeceğini kontrol edip edemediklerini merak ettim ve anında bylendim.

Haberciye baktım ve üniformasının oldukça ince olduğunu fark ettim ama yine de en ufak bir üşüme belirtisi göstermiyordu. Diyarın derinliklerine doğru ilerledikçe hava daha da soğudu. Sırtın zerinden Kış'ın beyaz kalesine baktığımızda ciğerlerim göğsümde donmuş gibi hissediyordum.

Gıcırdayan dişlerimin arasından "ok güzel," dedim.

Raife homurdandı. "Ve normalde *bu kadar* soğuk değil. Bunu bizi rahatsız etmek için yapıyor."

Kış kralı mı? Bunu yapabilir mi? Bu kadar çabuk mu? Bu aynı anda hem korkutucu hem de büyüleyiciydi. Beyaz taştan kalenin üzeri birkaç santim karla kaplıydı ve etrafını çevreleyen büyük dağların fonunda büyülü görünüyordu.

Kapıların girişinde yarım düzine muhafız bize ters ters baktı ve insanların yanından geçerken başlarını ne eğip göz teması kurmadılar.

Pazar dükkanlarının hepsi soluk bir buz mavisine boyanmış ve karla kaplanmıştı, bu da onları bir resimden çıkmış gibi neredeyse gerçek dışı gösteriyordu. Camdan içeride ne olduğuna baktım ve güzel mücevherler, çömlekler ve giysiler gördüm.

Alışveriş için durmayı ne kadar isterdim. Belki başka bir zaman, Lucien'in benim sahte -belki de sahte olmayan- kocamı ldrmeyeceğinden emin olduğumuzda.

Raife atı kale kapılarına kadar çekti, orada iri yarı bir savaşçı dimdik duruyordu. Fae'ler irilikleriyle tanınmazlardı, bu yüzden bu adam diğerlerinin arasında oldukça dikkat çekiciydi.

Raife attan inip inmeme yardım edince ayakkabı seimimden anında pişman oldum. Raife elini benimkinin içine soktuğunda soğuk kar bileklerimi ısırdı, o hafif avuç içi darbesi kalbimin biraz sıkışmasına neden oldu. Büyük dış merdivenlerden yukarı çıktık ve bir çift kapıdan içeri girdik. Ierisi tamamen beyaz ve griydi. Duvarlar ve yerler beyaz taşlarla kaplıydı ve bizi büyük bir salona götürdüler. şato daha sıcaaktı ama o kadar da değil. Uzak duvardaki şöminenin içinde hiç odun yoktu.

"Belli ki hoş karşılanmamızı istemiyor," diye homurdandı Raife.

"Kesinlikle hayır," diye bir ses geldi arkamızdan ve ikimiz de biraz sıradık. Döndüğümde kapı aralığında duran Lucien Thorne'u gördüm.

Her açıdan Raife'nin tam tersiydi: siyah saçlar, daha sivri kulaklar, gri sert gözler. Raife'nin hafif ve iyileştirici olduğu yerde, bu adam soğuk ve affetmezdi. Yine de yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Keskin çene çizgisi ve ukala gülümsemesi birçok kalbi kazanacaktı.

"Seninle evlenecek birini mi buldun?" Lucien şaşırılmış bir sesle konuştu. "Çok da yakışıklı. Aferin sana."

Raife'nin eli benimkini sıkıca kavradı ve ben de başparmağımla onunkini okşadım, ona bir tartışmanın içine çekilmemesi gerektiğini anlatmayı umuyordum. Lucien'in Raife'nin kız arkadaşıyla yatmasından dolayı hâlâ kırgın olduğu belliydi.

Raife'nin elini bıraktım ve Lucien'e yaklaşarak kendi elimi uzattım. "Merhaba Majesteleri, sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Kailani."

Lucien'in gülümsemesi daha da genişledi. Bu onu daha da yakışıklı yapmıştı. "Ve terbiyeli biri."

Elimi tuttu ve yavaşça öne doğru eğilerek parmaklarımın üst kısmını uygun olandan daha uzun süre öptü.

Elimi geri çektiğimde Raife, "Resmi meseleleri konuşmaya geldim," dedi.

Lucien'in gülümsemesi o anda kayboldu ve gözleri taşlaştı. "Ve sana bir daha buraya gelersen seni öldüreceğimi söylemiştim." Lucien elini havaya kaldırarak bir yumruk yaptı. Yaptığı garip bir şeydi, ben de neler olduğunu merak ederek ona baktım, ta ki arkamda Raife'nin boğulma sesini duyana kadar.

Raife'nin yüzünün morardığını görerek döndüm. Dudaklarında buz sarkıtları oluşmuş, nefesi soğuk beyaz puflar halinde çıkıyordu.

"Kesin şunu!" Lucien'e bağırdım ama durmaya hiç niyeti yoktu.

Hışımınla Kış Kralı'nın yanına gittim ve hiç düşünmeden erkekliğini elimle sıkıca kavradım. Şaşırılmış görünerek irkildi ama Raife'nin gitmesine izin vermedi.

"Öldür onu, ben de senin aletini koparayım," diye homurdandım, eli ellerimdeyken.

Döndü, bakışlarımla buluştu ve bana sıırttı. Parmaklarımın altında sertleştiğini ve sertleştiğini hissettim. Bir nefesle elimi çektim ve Raife'yi bıraktı, derin bir kahkaha attı.

Lucien eğlenerek kıs kıs gülmeye devam ederken Raife'nin nefesi kesildi. "Ah, Raife, o bir hazine. İyi bir evlilik yapmışsın, hakkını vereyim. Şimdi defol git diyarımdan ve bir daha da geri gelme."

Raife'yi boğmayı bıraktığı için çok rahatlamıştım, ama hala şoktaydım... bunu düşünmek bile çok uygunsuzdu! Bu adam

Gerçekten de kötü çocuk ününün hakkını veriyordu.

Raife hâlâ nefes nefese duruyordu ve gözlerinde ölümcül bir parıltıyla Lucien'e baktı. "Lorna için üzgün olduğumu söyledim ama sen onunla asla mutlu olamazdın! Onun sadakatsizliğini kanıtladım," dedi Raife, eldeki meselenin tam kalbine inerek.

Lucien bir an orada öylece dururken, bir an sonra yumruklarını kaldırmış, Raife'ye doğru koşarken çığlık atıyordu.

Yumruğu Raife'nin yüzüne inerken irkildim, kemiklerinin çatırdama sesi geliyordu. Raife uzanıp Lucien'in çenesine bir aparkat indirdi. Sonra ikisi de vahşi köpekler gibi birbirlerine saldırdılar.

Birkaç adım geri çekildim ve sorunlarını nasıl çözdüklerini izledim. Yumruk yumruğa bir kavgayla başa çıkabilirdim. Nightfall'daki eski evim bir meyhanenin karşısındaydı, bu yüzden her gün birçok yumruk kavgası gördüm. Ancak bu seferki en tutku dolu olanıydı. Lucien, Lorna'yı yatağa atmakla ilgili bir şeyler haykırırken Raife aniden dövüşmeyi bıraktı ve Lucien'in ona darbe üstüne darbe indirmesine izin verdi.

"Dur!" Çığlık attım.

Lucien o sırada Raife'yi kaldırıp duvara fırlattı ve ben çığlık attım. Eğer buna bir son vermezsem birbirlerini öldüreceklerdi.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdım.

Raife hızla ayağa kalktı ve kollarını bile kaldırmadan Lucien'in karşısına dikildi.

"Karşılık ver, seni piç!" Lucien yumruğunu kaldırdı ve avucunun içinde bir buz saçağı oluştu.

Keskin nefes alışım odanın içinde yankılandı. Onu durdurmak için ileri doğru hamle yaptım ama yere baktığımda ayaklarım kelimenin tam anlamıyla donmuştu. Beni hareketsiz bırakmıştı.

Önümde gelişen sahneyi izlerken içimi korku kapladı.

"Özür dilerim," dedi Raife olabilecek en içten şekilde. "Özür dilerim Lucien. Sen benim için bir kardeş gibiydin ve ben... çok üzgünüm."

Buz saçağını Raife'nin boğazına doğru tutarken Fae Kralı'nın göğsü kabardı. Raife sanki ondan bunu yapmasını istemiş gibi çenesini yukarı kaldırdı. Ayağımı donmuş ayakkabımdan çektim ve kış kralının sırtına atlamaya ya da onu durdurmak için çılginca bir şey yapmaya hazırlandım.

Ama fae elini bıraktı ve buz sarkıtı yere düştü. "Git ve bir daha geri gelme." Sesi teslim olmuş gibiydi.

Raife'yi öldürmeyeceği için rahatlamaktan neredeyse eriyordum. Ayağımı tekrar ayakkabımın içine sokarak buz kalıplarına baktım; artık toz haline gelmiş karlardı. Bu kadar korkmuş olmasaydım bunun ne kadar havalı olduğunu anlayabilirdim.

Raife bana baktı ve odayı geçti. Lucien olduğu yerde kaldı, sırtı bize dönüktü.

Raife elini benimkinin içine soktu ve sonra Lucien'in sırtına baktı. "Drae, Nightfall kraliçesinin üzerine yürümeyi kabul etti. Onun terör saltanatını durduracağız ve senin de bize katılmanı çok isterim."

Lucien soğuk ve ısırmacı bir sesle güldü. "Ejderha kralı seninle birlikte Nightfall kraliçesine karşı savaşmayı kabul etti mi?"

"Evet," diye homurdandı Raife.

Lucien döndü, gözleri vahşi bir an için gümüş renginde parladı. "Drae'nin ağzından duyduğumda buna inanacağım. Şimdi topraklarımdan defolun!" Bir anda bir kar fırtınası çıktı ve üzerimize doğru uçtu. Raife beni sanki havadan yapılmışım gibi kucaklayıp göğsüne bastırdı ve hızlı adımlarla kalenin dışına taşıdı.

Kar, atımıza ulaşana kadar bir rüzgâr tüneli gibi etrafımızda dans etti, sonra yere düştü.

Dehşetimi gizlemeye çalışarak ilk kez Raife'ye baktım. "Berbattı," dedim beni bırakırken, bedenim yavaşça onunkinden aşağı kayıyordu.

Raife'nin dudağı yarılmış ve kanıyordu; yanağı şişmiş ve kızarmıştı. Ama o... sırtıyordu ve onu neyin gülümsettiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Sadece Drae'yi geri getirmem gerekiyor ve Lucien ona inanacak. Onu duydun."

Kaşlarımı çattım. "Bu seninle savaşacağı anlamına gelmez. Halkını savaşa göndermek büyük bir olay Raife."

Raife başını salladı. "Beni öldürebilirdi ama öldürmedi. Demek ki oralarda bir yerde hâlâ benim eski sevgili dostum. Ve eski bir dost ailemin intikamını almama yardım edecek."

Ata binmeme yardım ederken söylediği sözler kalbimi sıkıştırdı. "Zaphira'yı haklayana kadar gerçekten durmayacaksın, değil mi?"

Bacağını atın üzerinde salladı ve hazır olmadığım bir şiddetle bana baktı.

"Ailemin öldüğü, yerde kıvrandığı ve ağzından köpükler saçtığı günden beri bu savaş planlıyorum. İstediyimi elde edene kadar durmayacağım."

Tüylerim diken diken oldu. Elfler şifacı olabilir ve bu nedenle diğer ırklar arasında "zayıf" olarak görülebilirdi ama elfler kaba kuvvetten yoksun olsalar da okçuluk, nişancılık ve kurnazlıkla bunu telafi ediyorlardı. Raife bu savaşı neredeyse on yıldır planlıyordu. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Ben bile.

Çok yaklaştığımda beni itmesi şimdi çok anlamlıydı. Tekrar biriyle ilgilenmekten ve onu ailesi gibi kaybetmekten korktuğundan emindim ama aynı zamanda hiçbir şeyin onu onlar için aradığı adaletten uzaklaştırmasını istemediğini de düşünüyordum. Savaşından. Hades, o kaltak ona ulaşmak için beni zehirledikten sonra, kafasını bir kazıkta görmek için sabırsızlanıyordum. Ama aynı zamanda ailesi için, sadece sihirle doğduğu için öldürdüğü her sihirli yaratık için. Yaratıcı'dan kutsanmış bir hediye.

Mide bulandırıcıydı, kötüydü ve bu konuda pek konuşmazdım çünkü konuşmamak içime işlemişti. Nightfall'da büyümek, ihanetten asılma korkusuyla Kraliçe Zaphira hakkında kötü bir söz söylemememiz anlamına geliyordu. Belki Raife onu ve bu savaşı, bu intikam arayışını ne kadar desteklediğini bilmiyordu. Belki de bilmesi gerekiyordu.

"Raife, bilmeni isterim ki, ailen için adaleti sağlamanda küçük ya da büyük ne tür bir rol oynayabilirsem oynayacağım."

Gözleri yumuşadı ve bağlılığımın çok şey ifade ettiğini anladım.

"Zaphira mutlak bir şeytan," dedim ona. "O durdurulmalı. Bunu yüksek sesle pek söylemiyorum çünkü cezalandırılma korkusuyla onun hakkında kötü konuşamamaya alışkınım."

Yüz hatları daha da yumuşadı. "Onu iktidardan uzaklaştırma ve yavaş yavaş öldürme görevim hakkında gerçekten ne hissettiğinden emin değildim."

"Tam destek. O kaltağın ölmesi gerekiyor," diye onayladım.

Sanki o anda bu ağırlığı tek başına taşımak zorunda olmadığını fark etmiş gibi tüm vücudu gevşedi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bence teyzemi aldıktan sonra ejderha kralına gitmeli, seninle birlikte Lucien'i ziyaret etmesini sağlamalı ve Lucien'i savaşa katılmaya ikna etmelisin. Kış kralı sadece kraliçenin topraklarına sınır olmakla kalmıyor, sarayı da onunkine çok yakın. Fae'lerden gelecek bir saldırıdan asla şüphelenmez. Kış kralını değerli bir düşman olarak gördüğü ve onu sona saklayacağı bilinen bir şeydir. Burası ona karşı savaşın ana üssü olabilir," dedim heyecanla.

Sanki o da bu fikre hevesliymiş gibi gözleri parlıyordu. "Önce Lucien'in evet demesini sağlamalıyım."

Başımı salladım. "Yapacaksın. Dediğın gibi, seni öldürmedi. Bu da bir artı."

Raife'nin dudaklarını yarım yamalak bir gülümseme süsledi. Planına olan güveninin geri geldiğini hissedebiliyordum. "Gidip teyzeni alalım," dedi.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Güvenilir eskortumuzla at sırtında yola koyulurken Raife'nin sırtına sokuldum, ilişkimizle ilgili uzun zamandır hissetmediğim kadar rahat hissediyordum. Bir şekilde aramızı düzeltmiştik ve şimdi yeniden bir takım olmuştuk. Sadece arkadaş olarak bile olsa ki bu ideal değildi, bu ileriye doğru atılmış bir adımdı. Çünkü gerçek bir dost, kendi hayallerini yıksa bile karşısındakinin hayallerinin gerçekleşmesini ister. O zaman anladım ki Raife muhtemelen hayatının bu noktasında aşka karşı acizdi ve ben birkaç öpücüğün ya da birlikte geçireceğimiz bir gecenin onu aniden bana delicesine aşık edeceğini düşünerek bir peri masalı yaşıyordum.

Bu beş yıllık bir iş anlaşmasıydı ve Raife kaybettiği onca şeyden sonra bunu hak ediyordu.

Thorngate'ten çıkıp Sonbahar'ın haritada işaretlediği doğu ormanlarının bir kısmına gitmek sadece yarım günlük bir yolculuk gerektiriyordu. Ama bu yarım gün bizi Nightfall sınırında, gecenin köründe bıraktı. Sonbahar haritada parlak sarı bir ahırla bir çiftlik çizmiş, sonra da kırık bir çit çizmişti. Oradan da ormanın içinden Nightfall Şehri'nin kapılarına giden bazı işaretleri göstermişti.

Harita, nihayet kapılara vardığımızda, yıldırım çarpmış gibi ikiye bölünmüş bir ağaç resmi ve ardından kapının altından geçtiğinizi gösteren bir ok olduğunu gösteriyordu. Ağaçları ezberlemek için çaba sarf etmediğimden işaretin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oraya vardığımızda anlayacağımızı umuyordum.

Sarı ahırlı çiftliği bulduk ve Raife grubumuzu durdurdu. "Kailani ve ben buradan yalnız devam edeceğiz," dedi Raife lider Bow'a. Erkekler.

Bu açıklama karşısında hem Cahal'ın hem de benim gözlerim büyüdü.

"Ne?" dedik hep bir ağızdan.

Raife haritayı ve altında yazan *Sadece Üç Kişi* yazısını gösterdi.

Raife, "Sanırım bu üçten fazla kişinin görüleceği ya da uygun olmayacağı anlamına geliyor ya da talimatlar her neyse," diyor. "Kailani'nin teyzesini aldığımızda üç kişi olacağız."

Cahal, "Lordum, siz kralınız, Nightfall bölgesine tek başınıza gidemezsiniz," dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım.

"Gitmek zorundayım yoksa teyzem seninle gitmez," dedim. "Ama Yay Adamlarınızdan herhangi biriyle gidebilirim," dedim Raife'ye.

Cahal derinden eğildi. "Onur duyarım-"

"Hayır, o benim karım, onu güvende tutacağım," diye tersledi Raife.

Karım. Bunu söylediğini yeterince duymamıştım ve hepsi göstermelik olsa da bundan asla bıkmayacaktım.

Raife insanları *gerçekten* sevmediği halde onları sevmekte iyiydi. Şiddetle koruyucuydu ama inkar edilemez derecede soğuktu. O an bunu beş yıl boyunca yapıp yapamayacağımı merak ettim. "O benim karım, onu koruyacağım" gibi romantik şeyler söylediğini duymak. Onu güvende tutacağım," gibi romantik sözler duymak ve onun yumuşak dudaklarına bakarken kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atması.

Cahal tedirgin görünüyordu. "Lordum, otoritenizi asla sorgulamam ama Nightfall kraliçesi sizi yakalayabilir, sizi ve Kailani'yi öldürebilir ve o zaman elimizde kimse kalmaz."

Raife başını salladı. "Konseyiniz var. Onlar bir karar yeter sayısı oluşturur. Ayrıca, Drae Valdren Nightfall'a gizlice girip kraliçenin en büyük oğlunu öldürebiliyorsa, ben de gizlice girip Lani'nin zayıf teyzesini çalabilirim." Bakışlarında kararlılık vardı.

Cahal ve ben bilmiş bir bakış paylaştık. Mesele bu muydu? Kraliçeyi de geçebileceğini mi kanıtlamak istiyordu?

Elimi Cahal'ın omzuna koydum. "Arkadaşım Autumn, Archmere'deki kız kardeşi ve yeğenini ziyaret etmek için her ay bunu yapar. Ne kadar az kişi gidersek, görülme ihtimalimiz de o kadar azalır."

Sanki kralının düşman topraklarına tek başına girmesine izin vermeyi düşünemiyormuş gibi, kederli görünüyordu.

"Burada kal. Bu bir emirdir," diye emretti Raife ve tartışmayı başlamadan bitirdi.

"Evet lordum." Cahal başını öne eğdi.

Raife ile birlikte attan indik ve birkaç erzak almak için arabaya geri döndük. Gecikme ihtimaline karşı yanımıza su ve kuru meyvelerden oluşan küçük bir çanta aldık ama sabahın ilk ışıklarına kadar dönmeyi planlıyorduk. Hiç uyumayacaktık ve çok yürüyecektik ama savaş başlamadan önce teyzemi güvenli bir yere götürmek benim için önemliydi. Nöbetlerini iyileştirmek önemliydi. Nightfall doktorları her bir nöbette beyninin hasar görebileceğini söylemişti. Raife'nin bu görevde çok şeyi riske attığını biliyordum ama başka bir yol göremiyordum.

Çiftliği boydan boya geçerken, arka çitlere bakarak ormanda bir mola vermek için uzandım ve Raife'nin elini sıktım.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim." Ona ne kadar minnettar olduğumu anlatabilmek umuduyla elini tuttum ama o sadece başını salladı ve parmaklarımı bıraktı.

Buz gibi soğuk reddinin tanıdık acısı yüreğime işledi ama onu bir kenara ittim. Şu anki durumumuz buydu. İyi ki empati kuran o değil de benmişim. Mutluluğumu ona ne kadar bağladığımı ve elimi düşürmek gibi küçük hareketlerle beni ne kadar incittiğini bilmesini istemezdim.

Kabullen, Kailani.

"İşte orada!" Raife, tarlayı parmak uçlarında geçip çitin bir köşesine geldiğimizde, "İşte orada!" dedi. Bu uyuyan çiftçilerin, kral ve kraliçelerinin gecenin tuhaf saatlerinde otlaklarında gezindiklerinden haberleri yoktu. Elbette, çitte bir insanın yanlamasına geçebileceği kadar büyük bir boşluk vardı. Fallenmoore'dan Necromere'e kadar Nightfall sınırının her santimi duvarla çevriliydi. Taştandı ve en az üç metre yüksekliğindeydi. Kraliçe yaklaşık yirmi yıl önce her vatandaşın dönüşümlü olarak bir hafta sonu "sivil görev" alarak bu duvarı inşa etmesini sağlamıştı. *Zararlıları uzak tutmak için*, derdi bize. Duvarın tepesinde her birkaç milde bir nöbetçi kulübeleri vardı. Burası onlardan ikisinin tam ortasıydı. Büyük taşlardan yaklaşık dördü eksikti, bu da bir insanın çömeldiğinde sıkışarak geçmesine izin veriyordu.

Raife duvardaki gediğe baktı ve çenesini ovuşturdu. "Nightfall askerlerini Archmere'den uzak tutmak için bu geceden sonra burayı kapatmak ya da ileriki bir tarihte gizlice girebilmemiz için açık bırakmak arasında kaldım."

Her zaman bir kral gibi düşünürsün.

"Benim oyum açık bırakılması yönünde. Eğer Nightfall gerçekten içeri girmek isterse, çitlere tırmanıp üzerinden atlayabilir." Bunu biz de yapabildik ama bu, yukarıdaki muhafızlar tarafından görülme riskini artırırdı.

Başını salladı. "Sanırım haklısın."

Dün odasında birkaç saat mahsur kaldığımda bir savaş teorisi kitabı okumuştum. Yani ne düşünüyor olabileceği hakkında biraz bilgim vardı.

Raife eğilerek önce çitteki delikten geçti, ben de nefesimi tutarak onu takip etmenin güvenli olup olmadığını görmek için bekledim.

"Hadi," diye fısıldadı.

Eğildim ve tam bana elini uzattığı sırada içeri baktım. Yardım teklifini kabul ederek beni içeri çekmesine izin verdim ve elbisemi fırçalayarak önünde durdum. Bana yer açmak için geri çekilmedi, ben de duvar arkamdayken tam göğsüne yaslandım.

Vücutlarımız birbirine bu kadar yakınken, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, onun da duyduğundan emindim.

"Eğer işler tehlikeli bir hal alırsa, buraya geri dönüp beni beklemeni istiyorum, tamam mı?" Sesi derindi ve ondan yayılan koruyucu hisler o kadar güçlüydü ki çenemin gerildiğini hissedebiliyordum.

Sinirli bir şekilde güldüm. "Kral sensin. Eğer işler tehlikeli bir hal alırsa, buraya geri dönmen gerekir ve ben de devam ederim."

"Hayır," diye hırladı, bakışlarımı tutarak. "Senin kahramanca çabaların bana bir ömür yetecek kadar çok. Sana kaçmanı söylersem kaçacaksın. Anladın mı?"

Empatik yeteneğimin ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Hayatım boyunca insanlar beni bunalttığı için içime kapanmıştım. Artık ne olduğunu ve duyguların benim değil, onun duyguları olduğunu biliyordum ama bu yine de kafamı karıştırıyordu. Çünkü o anda, tüm bu korumacılığın altında derin bir sevgi vardı. Ya da en azından aşk gibi hissettiren bir şey. Bu benim ona olan aşkım mıydı? Farklı hissettiriyordu, çok fazla korkuyla karışık ham bir sevgi gibi. Çünkü sevmekten korkmuyordum; bu duyguyu memnuniyetle karşılıyordum.

"Tamam, Raife." Elimi uzattım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

Göz kapakları titredi ama sonra o korku o kadar güçlü bir şekilde yükseldi ki içinde kalan tüm hayranlığı bastırdı ve geri adım attı.

Şimdiden savaşta olduğunu düşündüm. Kendisiyle bir savaş.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Arkamda kal," diye mırıldandı ve sonra ormana doğru uzaklaştı.

İç çekerek onu takip ettim ve yaşadığım tüm çalkantılı duyguları bastırdım.

Haritayı takip ederek ormanda ilerledik. Raife kapüşonunu elf kulaklarının üzerine çekmiş, yayına bir ok yerleştirmişti. Yol boyunca onun bir adım gerisindeydim, Sonbahar'ın açtığı patikadan ilerliyorduk.

bizi haritada bıraktı. Doğru yolda olduğumuzu gösteren küçük ipuçları vardı. Düz bir taş yığını, bir ağaca bağlanmış bir kurdele. Bu yolun orman muhafızlarının görüş alanının dışında kaldığını varsaymışım ve haklıydım çünkü devasa Nightfall kalesi uzakta belirdiğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Burası benim evimdi - acı tatlı anılarla dolu ama yine de benim evimdi.

Raife aniden durdu ve ben de sırtına çarptım. "Neyin var?" diye sordum. diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Sadece... düşündüğümden daha büyük."

Başımı salladım. Nightfall kraliçesi bir vizyoner, bir mucit, bir inşaatçıydı. Her şey büyük, güçlü, çelikten ya da taştan yapılmıştı. Uzun ömürlü ve Nightfall halkının kanı, teri ve gözyaşlarıyla yapılmıştı. İnsanların sihirde eksikliğini, eski moda sıkı çalışmayla telafi ediyorlardı.

Hâlâ ağaçların arasında saklanıyorduk ve şehrin etrafına dikilmiş elli metrelik taş duvara bakarken yüzünü izledim. Bakışları duvarın tepesinde devriye gezen düzinelerce okçuya ve tüm şehri çevreleyen nehir hendeğine kaydı. Gözlerinde şaşkınlık, hayal kırıklığı ve kararlılık vardı. Ya da belki de ben ondan bunu hissettim.

"Neredeyse aşılamaz durumda," diye nefes aldı. "Büyük bir ordunun bunu aşması için..." Aklının nihai savaş planının püf noktalarını çözmeye çalıştığını bildiğimden, onu kendi haline bıraktım. O gözlerini dikmiş farklı saldırı yöntemlerini düşünürken, ben de birkaç saniyede bir arkamı dönüp ağaç hattını Nightfall savaşçıları için taradım. Askerler tarafından yakalanırsak diye bir hikâye uydurmuştum ama bunun olmamasını umuyordum çünkü Raife'in bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. İnsanlar doğaüstü varlıkların kokusunu alamaz. Raife kulaklarını göstermediği sürece sorun olmazdı. Yola çıkmadan önce Archmere'e ait tüm işaretleri çıkarttırmışım. Kraliçe birkaç koklayıcı istihdam etmişti ama bunlar nadirdi. Pek çok fae altın para için kendi türüne ihanet etmek istemezdi.

"Harekete geçmeliyiz." Sonunda Raife'yi aval aval baktığı yerden uzaklaştırıp Sonbahar'ın çizdiği haritadakilerle eşleşen iki sivri kayaya doğru sürükledim. Önce bir kütük, sonra bir artı işareti, sonra da bir tekne çizmişti. Ne anlama geldiğinden emin değildim ama iki sivri kayaya ulaştığımızda bir anlam ifade edeceğini umuyordum.

Raife beni takip etti ve birkaç adım sağımızda yerden çıkan iki kayayı fark ettiğimde sessizce kutlama yaptım. Kayalar

Nehir hendeğinin kenarındaydık ve onlara ulaştığımızda kıyıdaki oyuk kütüğe bakıp sııttım.

Kütük bir tekneydi. Kütük, artı işareti, tekne. Ve üç yetişkin adamdan daha fazla sığmayacak gibi görünüyordu, bu yüzden bu rota sadece üç kişi için yeterliydi.

Tanrı seni korusun, Autumn.

Şu anda teyzemi kurtardığından haberi yoktu. Eninde sonunda ona da haber ulaştırmalı ve bir saldırıdan önce onu şehirden çıkarmalıydım. Ama haberi başkalarına yayması ve kraliçenin bunu öğrenmesi ihtimali de vardı, bu yüzden onu alıp saldırı sonrasına kadar kilit altında tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Gerçi buna aylar var gibi görünüyordu, bu yüzden şu anda odaklanmam gereken tek şey teyzem ve onu nöbetlerinden kurtarmaktı.

Raife uzanıp oyuk kütüğün kenarını kavradı, yayını içine yerleştirirken kayayı kendini sabitlemek için kullandı ve sonra aşağı indi. İki sivri kaya büyüktü ve biz onların arasında duruyorduk, yani tam karşıımızdaki yüksek kale duvarında durmadığınız sürece bizi göremezdiniz. Raife bana elini uzattı, ben de tuttum, bir ayağımla kayığa doğru yöneldim, sonra da yerden ittim. Küçük kütük kano sallandı ve ben öne doğru düşerken bir çığlığı bastırmak zorunda kaldım. Raife beni kalçalarımından yakaladı, ağırlığımla geriye doğru düştü ve sonra aniden onun üstündeydim. Aramızdaki sıcaklık canlandı ve tüm vücudunun altımda sertleştiğini hissettim.

Sertçe yutkundum, onu altımda ne kadar çok sevdiğimi düşünmemeye çalıştım. Vücudunun bana yaslanmasını ne kadar özlediğimi. Birlikte yattığımız o tek zamanı ne kadar çok düşündüm.

Küçük bir çabayla beni oturur pozisyona getirdi, ama dudaklarıma hızlıca bakmadan önce değil.

Hâlâ dudaklarımı düşünüyor olması küçük bir zafer gibi gelmişti ama ben bunun üzerinde duramadan Raife bir halat kaptı ve bizi karşıya geçirmek için pozisyon aldı. Bir makara sistemi olduğunu fark ettim. Tekne ileri geri çekiliyordu, böylece hangi tarafta olursanız olun onu geri çekebiliyordunuz. Autumn'un mu yoksa ondan önce birinin mi başardığını merak ettim. Nehir çok geniş değildi ama kraliçenin suyu zehirlediğine dair söylentiler vardı, öyle ki suya girerseniz öldürdünüz. Bu da sakınleri, gözetlenen ön kapıları kullanmaya zorluyordu. Teknenin dibinde birkaç deri eldiven gördüm ve ona uzattım.

"Suya dokunma. Söylentilere göre zehirliymiş," dedim sesimi alçaltarak.

Bulanık suya kaşlarını çattı ve sonra eldivenleri alıp taktı. "Tabii ki öyle."

Yüksek duvara ve devriye gezen nöbetçilere bakan Raife, nehrin diğer tarafındaki uzun sazlıklara göz atarak karşıya geçmek için fırsat kolladı. Otlar yüksekti, belki bir metre kadar ve görünmemek için kolayca düz bir şekilde uzanıp karşıya geçebilirdik. Gitmek için iyi bir zaman olduğunu hissettiğinde, bizi nehrin kenarından itti ve sonra ipi hızlı ama sessizce çekti. Nehrin tam ortasında açıkta kaldığımız için çömelebildiğim kadar çömeldim. Raife homurdanarak ve nefes nefese her çekişte ileri doğru atılıyor, alnından ter damlıyordu. Bizi suyun üzerinde son sürat çekerken kasları tuniğine doğru geriliyordu. Ne olduğunu anlamadan karşıya geçmiştik ve ben uzanıp uzun sazlara tutundum, görülmüş olabileceğimiz alarmini beklerken bizi onların arasına sakladı. Raife de eğildi, başını omzuma yasladı ve kara çapasıyla oynamaya başladı. Bir dakika geçti, sonra iki. Ok atılmadı, boru çalınmadı. Temizdik.

Raife haritayı çıkardı ve ay ışığı altında ona baktık. Nehrin kenarından yaklaşık on adım ötede büyük siyah bir daire vardı. İkiye bölünmüş ağacın dibindeydi ve üzerinde tek bir kelime yazıyordu: delik. Harita orada bitiyordu.

Delik.

Bana yalvarırcasına baktı. Ne de olsa burası benim memleketimdi. Ama Nightfall'da büyümekle ilgili olan şey, kraliçemizin sürekli suikast paranoyası içinde olmasıydı. Sokağa çıkma yasağımız vardı ve seyahat etmek istiyorsak kayıt yaptırmak zorundaydık. Saray duvarları boyunca ağaçlara bakarak eğlenemezdik. Omuz silktim, on ya da yirmi adım ötedeki birkaç ağaca baktım.

Autumn bunu yaptığında elf şarabıyla sarhoştı. *Delik* kelimesi zar zor okunabiliyordu ve ikiye bölünmüş ağaç, yakından bakarsanız, gerçekten ikiye bölünmüş değildi, sadece sarhoş bir kızın kötü bir ağaç çizimi olabilirdi.

Başımı ağaçların olduğu yöne doğru eğerek elbisemi yukarı kaldırdım ve uzun otların arasında dört ayak üzerinde sürünmeye başladım.

"Pantolon giymeliydin," diye mırıldandı Raife arkamdan.

Alay ettim. "Saçmalama, bir kurtarma operasyonunu gerçekleştirirken güzel görünmek istiyorum," diye şaka yaptım.

Pantolon daha akıllıca olurdu ama şimdiye kadar bunu düşünmemiştim bile. Elbisemin zavallı ipeği şimdiden lekelenmeye başlamıştı.

Huzur içinde yat, güzel elbise.

Dört ağaçtan oluşan bir kümeye ulaştık ve ben hâlâ uzun otların arasında gizlenerek ağaçların önüne oturdum. Raife yanıma oturdu ve haritaya baktı. "Hiçbiri ikiye bölünmemiş, peki delik ne anlama geliyor?"

İçimi çektim. "Dinle, Autumn beni asla kasıtlı olarak yoldan çıkarmaz ama o gece gerçekten sarhoştuk."

Raife'nin gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey dans ediyordu. "Evet. Hatırlıyorum."

Bunu söylerken karnım ısındı ve hatırlamak istediğim bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim.

"Belki de çizimi iyi değildi. Bu ağaçlardan biri olmalı." Önümüzdeki dördünü işaret ettim.

Raife kafasını salladı, şaşkın görünüyordu. "Tamam, peki 'delik' kelimesi? Şehre girdikten sonra bizi bir rögara çıkarken gösteriyor. Sonbahar'ın sarhoş dilinde rögar 'delik' midir?"

Kesinlikle kıkırdamanın sırası değildi ama elimde değildi. "Sanırım olabilir," dedim ona ve sonra dudağımı çiğnedim. Ağaçta yağmur suyu giderinin anahtarının olduğu bir delik var mıydı? Haritayı bitirmek istemişti ama biz sarhoş olunca aklından mı çıkmıştı? Keşke o geceye dair her şeyi hatırlasaydım da bilebilseydim. Tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek ilk ağacın dibine kadar süründüm ve onu inceledim.

İkinci ağaca gittim ama hiçbir şey bulamadım. Üçüncü ağaca doğru sürünürken elim aniden yere indi ve bir-

"Delik!" Dengemi kaybederek fısıltıyla çığlık attım. Yerdeki devasa deliğe düşmemek için kendimi yana attım. Etrafını saran uzun otlar yüzünden yakın olmadıkça görmek imkânsızdı ve çok iri bir adamın sürünerek inebileceği kadar geniş görünüyordu.

Raife yanıma sürünerek geldi ve deliğin içine baktık. Tamamen siyahtı ve bu gerçekten korkutucuydu.

"Oraya gitmemiz gerekiyor mu?" Ona sordum. "Sence bu şehre giden yağmur suyu kanalı mı?"

Raife kaşlarını çatı. "Umarım kraliçenin yatak odasına giden gizli bir tüneldir. Uykusunda boğazını keserim ve bu savaşı başlamadan bitiririm."

Çok ciddi olduğunu biliyordum, o yüzden gülmedim.

"Kraliçenin böyle korunmasız gizli bir girişe sahip olacağından şüpheliyim." Deliğin dışını yokladım ve parmaklarım soğuk çeliğin kenarına takıldı. Nefesim kesildi. "Bu bir yağmur gideri!"

Bir an için etkilenmiş gibi göründü ve sonra tekrar yukarı çıkmadan önce başını deliğe soktu. "Yavaşça damlayan su sesi duyuyorum," diye onayladı.

Mevsim kuraktı, umarım bu yüzmeye gitmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

"Önce karanlık, korkunç deliğe atlamanın sakıncası var mı?" Gergin bir kahkahayla sordum.

Raife bana midemi altüst eden muzaffer bir gülümseme takındı. "Her zaman," dedi ve bu kelime ve onu söyleme biçiminde kalbimi eriten bir şey vardı.

Korkusuzca göz kırparak karanlık uçuşuma atladı ve yere indiğinde suyun şıpırtısını hemen duydum. "Aşağı atla, seni yakalayacağım!"

Sertçe yutkundum, gözlerimi kapattım ve sonra havaya sıçradım ve aşağı indim. Kolları etrafıma dolandı, dizlerimin altından ve sırtımdan tutarak beni göğsüne çekti. Tamamen karanlığa gömülmüştüm, sadece Raife'nin kalbinin atışları ve güçlü kolları aklımı başımda tutuyordu. Sonra mor bir ışık ortalığı aydınlattı ve başımı kaldırıp baktığımda ışığın ondan geldiğini gördüm. Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sana bu kadar yakın olmak... dünyadaki en güzel duygu," diye nefes aldı.

O zamanlar nerede olduğumuzu unuttum. Kim olduğumu. Yukarı ya da aşağı ne olduğunu. Sadece elf büyüyle açık mor parlayan gözlerinde kaybolmuştum. Neden bahsediyordu? Aniden ortaya çıkmıştı ama umurumda değildi. Sadece gülümsedim.

"Acımı dindiriyorsun. Her zaman keder ve intikamla tüketilmemenin nasıl bir şey olduğunu unutuyorum," diye açıkladı ve sanki buz gibi bir suya dalmış gibi oldum.

Oh.

Empat olduğum için bana yakın olmak istiyordu, ben olduğum için değil... ben olduğum için.

"Yardımcı olduğuma sevindim," dedim solgun bir gülümsemeyle. Annesi için de böyle bir şey miydi? İnsanların her zaman onu gücü için istemesi? Keşke hâlâ hayatta olsaydı da sorabilseydim. Başka bir empat tanımak güzel olurdu.

Arkasında metal bir merdiven olduğunu fark ettim. "Merdiven dönüş yolu için," diye işaret ettim, bu gerginliği kesmeyi umarak. Şu anda, önümüzdeki beş yıl boyunca onunla sahte evli kalabileceğimden emin değildim. Bu benim için acı verici olurdu.

Kaleye doğru yürümeye başladı ve ben göğsüne dokundum. "Artık beni yere bırakabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Elbiseni mahvedeceksin. Ayakkabıların da buna uygun değil."

Buna itiraz edecek değildim, bu yüzden beni kale duvarının altındaki yüz metre kadar taşımaya izin verdim, bu arada ondan gelen duyguları sanki ikinci bir doğaymış gibi özümsem.

Suçluluk. Üzüntü. Korku. Şehvet.

Eskiden şehvetin bana karşı olduğunu düşünürdüm, ama şimdi yattığı önceki kızlardan birini mi düşünüyor diye merak ediyordum. Tüm bu empati olayı yeniydi ve duyguları gerçek zamanlı olarak algılamak zordu.

İçimi çektim, keşke biri gelse de benim kalp ağrımı ve reddedilmemi de onunkini aldığım kadar kolay alsa diye diledim.

Raife, üzerinde başka bir merdivenin asılı olduğu büyük bir metal rögarın altında durdu ve bana baktı. "Sence burası mı?"

Başımı salladım; ne kadar derine indiğimizi takip ediyordum. "Birçoğundan biri, ama burası benim yaşadığım yer olan batı duvarına daha yakın. Mahallelerle dolu olduğu için geceleri oldukça sessiz oluyor."

Raife beni merdivene doğru kaldırdı. O uzanıp çelik boruyu homurdanarak yukarı iterken ben de ona tutundum.

"Şşşt," dedim ona.

Durakladı ve sonra tekrar itti. Kazımıyordu, bu yüzden bunun topluluk bahçesinin yanındaki çimenlerde olduğunu tahmin ediyordum. Her rögarın nerede olduğunu bilmiyordum ama genel olarak nerede olduğumuzu biliyordum ve batı duvarının yakınındaki tek çimenlik alan da orasıydı. Gider kapağı tamamen açıldığında merdivene tırmandım ve başımı birkaç santim dışarı çıkardım.

Eski mahallemin uykulu sokağına baktığımda kalbimin sızlamasını beklemiyordum ama sızladı. En sevdiğim yerlerden biri olan bahçelerdeydik ve uzaktan üniversiteyi ve kraliçenin sarayını görebiliyordum. Sonbahar'ın kulübesi bir taş atımlık mesafedeydi, halamınki de öyle. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Tüm bu duygulara hazırlıklı değildim.

"Her şey yolunda mı?" Raife aşağıdan sordu.

Gözlerimi sildim ve başımı sallayarak kendimi kanaldan çıkardım. Ayağa kalktım ve Raife de yerdeki delikten dışarı fırladı ve ayağa kalktı

yanımda, yayını çekmiş çılgınca etrafa bakıyordu.

"Bunu pelerinin içine koy," dedim ona. "Benimle birlikte olursan seni insan sanacaklar."

Kabul etti ve kapüşonu yukarı çekilmiş pelerinin altına, bel kemerinin içine soktu. Gözlerinin hayranlıkla etrafta dolaşmasını izledim. Elini tutarak onu arnavut kaldırımli yürüyüş yoluna çektim ve sıra sıra evlerin yanından geçirdim. Benim sokağım üç sokak ilerideydi ve oraya ulaşmak için McFee'nin Meyhanesi'ni geçmemiz gerekiyordu. Teknik olarak sokağa çıkma yasağından sonraydı ama gardiyanlar kavgaya karışmadığımız ya da mülke zarar vermediğimiz takdirde meyhanede içmemize ve hemen eve gitmemize izin veriyordu. Üniversiteden arkadaşlarımdan herhangi birinin şu anda içeride olup olmadığını merak ettim.

Penelope? Matt mi? Hepsi de beni her gün kırbaçlayan korkunç bir efendiye satılmış bir köle olduğumu mu düşünüyordu? Meyhaneye yaklaştığımızda, ara sokaklardan birinden bir figür çıktı.

Muhafız üniformasını hemen tanıdım.

Hiç vakit kaybetmeden Raife'yi Bayan Honeycutt'ın evinin duvarına doğru ittim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ani öpücüğüm karşısında şoka girmiş gibi donup kaldı ama o sırada gardiyanın sesi bize doğru geldi.

"Hey, sokağa çıkma yasağından sonra dışarıdasın," diye tersledi.

O sırada Raife'nin dudakları aralandı, dili benimkini okşadı; eli popomu kavramak için geldi. Şaşkınlıkla inledim, bunun göstermelik olup olmadığını bile umursamadan ve aramızdaki sıcaklık alevlendi. Gardiyanın sesi bu sefer daha yakındı.

"Muhabbet kuşları... eve gitme zamanı yoksa sizi içeri almak zorunda kalacağım."

Nefes nefese ayrıldık, bir an için göz göze geldik ve ben korumayı ya da yüksek riskli bir kurtarma görevi yaptığımız gerçeğini unuttum. O an sadece Raife ve ben vardık.

"Hanımını eve götür." Bekçi Raife'ye baktı, Raife başını salladı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip avucumu okşadı ve beni bekçinin yanından alıp meyhaneye doğru çekti.

Bacaklarım o öpücük yüzünden güçsüz düşmüştü ama Raife'nin sadece gardiyanın oyununa geldiğini biliyordum. "Gördün mü, tiyatrodan tam not aldın," dedim ona.

Raife bana yan gözle baktı ve orada incinmiş olduğumu görünce şaşırdım.

"Burası benim sokağım," dedim o daha konuşmadan ve meyhanenin hemen ötesindeki sokağımızı işaret ettim. Mahalle meyhanesinin açık pencerelerinden müzik sesi geliyordu ve bu gece kimin çaldığını merak

ettim. *Moxie and the Heartbreakers m!* *The Radical Six?*

Raife yüzünü buruşturdu. "Bu berbat müzik de ne?"

Güldüm. "Rock."

Davullar çok gürültülüydü ve Archmere'dekilere hiç benzemiyordu. Muhtemelen sadece bir sürü gürültü gibi geliyordu.

Elini kavrayarak sokağımdan aşağıya, dışında kuş yemliğı olan küçük kahverengi kulübeye doğru koşmaya başladım. Teyzemi bir aydan fazladır görmemiştim. Beni köle olarak alıp götürdüklerinden beri.

Autumn ona Archmere'de hayatta ve iyi olduğum haberini getireceğine söz vermişti ama görmeden inanmayacağını biliyordum. Raife gibi o da bana karşı çok korumacıydı.

Raife, kapıma varana kadar sokağı bir sağa bir sola taramaya devam etti.

Dört yaşındayken teyzemin boyamasına yardım ettiğim küçük tabela kapının üzerinde asılıydı. "Aşk burada büyür," yazıyordu. Pembe ve mor çiçekler dökülüyordu ama siyah yazılar hâlâ okunabiliyordu. Annemle babam öldükten sonra onun yanına taşındıktan sonra boyamıştık ve bana buranın her zaman güvende hissettiğim ve sevildiğim bir ev olacağına dair güvence vermişti. Eğildim ve kapının yanındaki saksıyı kaldırdım, anahtarın hâlâ orada olduğunu görünce sııttım.

Anahtarı kilide sokarak Raife'yle birlikte içeri girdik ve kapıyı arkamızdan hızla kapattım. Ev karanlık ve sessizdi ve bu saatte uyuyor olacağını biliyordum. Yatağının üzerinde durarak onu korkutmak istemedim, bu yüzden evin içine doğru yüksek sesle "Teyze!" diye seslendim.

Küçük oturma odasının önünden geçerken tekrar seslendim: "Teyze, benim!"

Evin arka tarafında, odasının yakınında bir hışırtı vardı ve sonra onun "Lani?" dediğini duydum.

Sonra koşmaya başladım, mutfaktan sola döndüm ve koridordan aşağı inerek açık kapısına ulaştım. Işığı açık yatağının kenarında oturuyordu. Battaniyeleri belindeydi; üzerinde çiçekli geceliklerinden biri vardı. Gözlerimde yaşlarla ona baktım. Konuşmasına fırsat bile vermedim, ona kocaman sarıldım ve onu yatağın üzerinde geriye doğru ittim. Gırtlaktan gelen kahkahası odayı doldurdu ve bu en güzel sestti, çocukluğumun, mutluluğun ve daha güzel günlerin sesiydi.

Ona bakmak için geri çekildim ve beni görür görmez kocaman bir sırıtış attı. Ama gördüğüm şey beni olduğum yerde durdurdu.

Yüzünün yarısı hareket etmiyordu. Tepkimi fark etmiş gibiydi ve yüzünün gevşek tarafına dokundu. "Dün bir nöbet daha geçirdim, kötü bir nöbetti. İlaçlar artık işe yaramıyor."

"Raife!" Seslendim, ama tam karşımdaydı, önümde süzülüyordu. Kapüşonunu geri çekti.

"Merhaba..." Onun önünde diz çöktü ve elini uzattı. "Ben Kailani'nin kocasıyım, elflerin kralıyım."

Teyzem şoka girmiş gibi görünüyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. "Demek doğruymuş." Uzandı ve onun elini tuttu. "Burada olmamalısın," dedi ona. "Kraliçe senden nefret ediyor."

Raife ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Duygularımız karşılıklı."

"Raife bu alemdeki en iyi şifacıdır teyze. Seni iyileştirecek," dedim ona.

Raife bir elini başının üzerinde tuttu ve karmaşık bir metin okuyormuş gibi gözlerini kıstı. Kaşlarını çattı, sonra bir şey anlamış gibi başını salladı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Raife benim yerime teyzeme baktı. "Nöbetlerinizin nedeni beyninizdeki bir büyüme. Bu büyüme büyüdükçe etrafındaki dokulara zarar veriyor."

Kalbim durmuş gibi hissediyordum. Nightfall'daki tüm testlerimize ve tüm makinelerimize rağmen bunu çözememiştik. Buna "gizemli bir hastalık" diyorlardı. "Nedeni bilinmeyen nöbet bozukluğu" demişlerdi. Temel nedeni bulmak yerine onu uyuşturmuşlardı ve şimdi Raife on saniye içinde her şeyi çözmüştü.

"Lütfen bana bunu düzeltebileceğini söyle." Yanında diz çöktüm ve elini tuttum.

Raife gülümseyerek önce bana, sonra da teyzeme baktı. "Yapabilirim. Archmere'deki revirde birkaç seans sürecektir. Amaç kitleyi yavaş yavaş küçültmek. Eğer bunu çok hızlı yaparsak, bir şeyleri bozabilir ve başka bir nöbete neden olabilir. Kitlenin yok olmasıyla birlikte yüzünüzdeki tüm hareketleri hemen geri kazanacaksınız."

Bunca zamandır taş suratlı, şok içinde teyzemi izliyordum ama Raife'nin sözleriyle gözyaşlarına boğuldu ve sonra onu kucaklamak için kendine çekti.

"Tanrı seni korusun çocuğum," diye fısıldadı ve ben de gülümsedim.

Teyzemin elflerin kralına çocuk demesini izlemek bana büyük keyif verdi. Ve beni şaşırtacak şekilde Raife uzanıp ona sarıldı.

Geri çekildiklerinde teyzem bana baktı. "Bensiz mi evlendin?" Elimi kaldırdı ve yüzüğü inceledi. Raife yüzüğü bana geri vermişti ki saray görevlileri yüzüksüz görünürsem soru sormasınlar.

Raife'ye baktım, o da başını salladı. Ona diyardaki herkese yalan söyleyebileceğimi ama teyzeme yalan söyleyemeyeceğimi, bu yüzden söyleyeceğimiz tek kişinin o olacağını söylemişim.

"Bu sahte. Raife'nin konseyden istediğini alabilmesi ve benim borcumu ödeyebilmem için. Beş yıl içinde fesih davası açacağız," dedim.

Kaşlarını çattı, Raife'den bana baktı. Tek söylediği "Ah," oldu ve yüzüğü tekrar yere bıraktı.

Raife, "Doğal olarak bunu kimse bilmiyor, bu yüzden ihtiyatlı olmanızı rica ediyorum," diye ekledi.

Teyzem başıyla onayladı. "Ona saygılı ve nazik davrandığınız sürece, aranızda nasıl bir anlaşma olduğu umurumda değil."

Elini sıktım, bunu iyi karşıladığı için minnettarım ve umursamadığını söylerken yalan söylediğini yüzde yüz biliyordum. Benim aşk evliliği yapmamı istiyordu -bana hep bunu söylerdi- ama kabul edilebilir olmaya çalışıyordu. Raife de yalanı sezmişti, çünkü birinin yalan söylediğini anladığında her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Sanki kötü bir koku almış gibiydi.

"Buradan çıkalım mı?" Teyzeme sordum.

Ayağa kalktı ve odasının etrafına bakındı. "Ne kadar süre için toplanmalıyım?"

Raife ve ben bir kez daha bakiştık. Nightfall'daki savaş onun işiydi ve ben ağızımdan baklayı çıkarıp görevi tehlikeye atmak istemiyordum.

Raife boğazını temizledi. "Öngörülebilir bir gelecekte Kailani ve benimle birlikte sarayda yaşarsanız benim için onur olur."

Bunu ifade ediş şekliyle kalbim ısındı. Teyzem buna şaşırmış gibiydi, ağzı bir karış açık kaldı ve sonra sanki onaylanmak istermiş gibi bana baktı.

"Teyze, geri gelemezsin. Sadece bir çanta alabilirsin," dedim, önemli olmasaydı bunu asla sormayacağımı anlamasını umarak. Yaşam ya da ölüm.

Sertçe yutkundu, geri dönmenin güvenli olmayacağını anlamış gibiydi ve güvensizlik savaş anlamına geliyordu.

Teyzem başını salladı. "Fark etmez. Bir evi ev yapan eşyalar değildir. Aile yapar."

Kalbim sıkışmıştı.

Sonraki on dakika boyunca çantasını hazırladı ve beni şaşırtan eşyalar getirdi. Tüm gümüşleri, ki bu mantıklı geliyordu, ama tek bir parça giysi bile yoktu, tahminimce daha fazlasını yapabilirdi; o bir uzmandı

terzi. En sevdiği çay bardağını, bebeklik fotoğraflarımı, annemle birlikte çekilmiş fotoğraflarını, tüm mücevherlerini ve en sevdiği kurabiyelerden bir paket getirdi.

"Hazır." Her zamanki gibi neşeli bir hali vardı ve yüzünün yarısının hareket etmemesine tepki vermemeye çalıştım. Raife bana tatlı bir gülümsemeyle onu iyileştireceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve sonra ön kapıya doğru hareket ettik. Teyzeme kaçış yolunun kısa bir özetini yaptım, onu merdivenden aşağı indirip tünele sokmanın en uzun zaman alacağını ve en çok bizim açıkta kalacağımızı biliyordum.

"Muhafızlar meyhanenin hemen önünde devriye geziyor. Biraz daha uzun bir yol ama onun yerine sanayi sitesini geçmeliyiz," diye önerdi teyzem, buraya gelirken bir muhafızla karşılaştığımızı söyledikten sonra.

Raife liderlik etmem için bana baktı, ben de başımı salladım. Bu iyi bir fikirdi. Sanayi kompleksi sadece gündüzleri meşguldü ve geceleri nadiren bir bekçi olurdu. Gençken oraya gizlice gider ve okulda yaptığımız taş fırlatıcılarla arkadaşlarla cam şişe hedeflerine ateş ederdik.

"Hadi yapalım," diye kabul ettim.

Raife elini uzattı. "Siz hanımların önden gitmesine izin vereceğim."

Teyzem bana bilmiş bir bakış attı, ondan hoşlandığını belirten bir bakıştı ve ben kızarmamaya çalıştım. Ön kapıyı açıp sağa sola baktım, açık olduğundan emin olmak için. Anlaşılmıştı. Hepimiz sokağa çıktık ve anahtarı elime aldım, kilitlemeye ya da geri koymaya gerek görmedim. Onu bir hatıra olarak saklamak istedim. Teyzem sola, meyhaneden uzaklaşmaya ve sanayi sitesine giden yolun arkasına doğru yürümeye başladı, ama sonra aklıma bir fikir geldi.

"Hemen döneceğim," dedim ve arkamı döndüm. Parmak uçlarımda yükselip "aşk burada büyür" tabelasını yakaladım, onu yerinde tutan çiviye gevşetmek için ileri geri oynatmak zorunda kaldım. Sonunda çiviye çıkardığımda teyzem küçük bavulunu açmış arkamda bekliyordu.

Sırttım, onu en sevdiği eşyalarının üzerine yerleştirdim ve sonra gitmeye hazırдық.

Uzun yolu çabucak tamamladık ama sanayi binasına yaklaştığımızda bir tanesinin ışıklarının yandığını fark ettim. Burası kraliçenin tüm makinelerinin yapıldığı, test edildiği ve topluca çoğaltıldığı yerd. Vatandaşların çoğu makine fabrikasında çalışıyordu ama genellikle sadece gündüz saatlerinde çalışıyorlardı.

Buzlu camlı pencerelerin arkasında gölgeler hareket ediyordu ve kimse bizi görmeden geçmeyi umarak daha hızlı yürüdük. Işığ ı yanan en yakın pencereye yaklaştığımızda, kan donduran bir çığlık havayı yırttı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Raife durdu ve ben de durdum, onunla bakıştık.

Teyzem pencereye bakarak dudağını çiğnedi, sonra çığlık tekrar geldi. Bir kadındı ve acı çektiğ i ya da işkence gördüğ ü belliydi.

"Geçip gider ve yardım etmeye çalışmazsak geceleri uyuyabileceğ imden emin değ ilim." Teyzem her zaman doğrudan ve açık sözlüydü, bu da onun sevdiğ im en büyük özelliğ iydi.

"Aynen," diye kabul ettim.

Raife içini çekerek küçük hançerini çıkardı ve bana uzattı. "Nasıl kullanılacağını biliyorsundur herhalde?" İlk gün köle taciriyle dövüşürken beni görmüş tü ve şiddetten hoşlanmasam da gerektiğ inde tereddüt etmeden kullandım.

Başımı salladım ve o da yayını çıkardı. Teyzeme dönerek bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bizimle bahçedeki su giderinde buluş. Yolda bir muhafız seni durdurursa, kocanı terk ettiğ ini, onu aldatırken yakaladığ ını söyle. Büyük bir olay çıkar ve bekçinin rahatsız olmasını sağla."

Teyzem başıyla onayladı. "Gerçeklerden çok uzak olmayacak."

İçim burkuldu; kocası onu gerçekten aldatmış tı ama başka bir kadın için terk eden de oydu. Raife kederli görünüyordu ama teyzem o çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Onun kaybı. Yakında görüşürüz. O kızı kurtar ya da en azından acısına son ver."

Başımızı salladık ama kızı öldürme düşüncesi aklımdan geçmemiş ti ve şimdi kendimi hasta hissediyordum.

ON DÖRT

Endüstriyel makine parkının açık ve korumasız kapısından geçip binaya yaklaştık. Sokak seviyesindeki pencerelerin alt yarısı mahremiyet sağlamak için asitle yıkanmış ve buzlanmıştı, ancak pencerenin üst yarısı kristal berraklığındaydı. Işıkları yanan iki pencere vardı ve bunlardan biri temiz hava almak için aralık bırakılmıştı. Eğer bir şeyin üstüne çıkıp buzlu kısmın üzerinden bakabilirsek, neler olup bittiğini daha iyi görebilirdik.

Çıglıklar kesilmişti ve bu beni endişelendiriyordu. Onu öldürdüler mi? Kimdi o ve böyle bir muameleyi hak edecek ne yapmıştı?

"İşte," diye fısıldadı Raife ve bir zamanlar kraliçenin makinelerinden birini barındıran büyük bir tahta sandığı kaldırdığını görmek için ona baktım. Ona yardım etmek için koşturarak parmaklarımı çitalara geçirdim ve görülme ihtimalimiz azalsın diye kapalı olan pencerenin dibine taşdım.

Kıpırdamadan durursak içerideki sesleri duyabilirdik.

"Öldü mü?" dedi bir adam.

"Hayır, sadece bayıldım," dedi başka bir erkek.

Büyük sandık yerine iyice yerleştikten sonra Raife ve ben sessizce üstüne çıktık ve birbirimize baktık.

Sanki diğerinin bunun korkunç bir fikir olduğunu ve bakmamamız gerektiğini söylemesini bekliyorduk. *Bahçeye koşup Archmere'e dönmeli ve o çıglıkları duyduğumuzu unutmalıydık.* Ama sonra, sanki tek bir zihni paylaşıyor muyuz gibi, ikimiz de pencerenin açık kısmına bakmak için yavaşça kendimizi kaldırdık. Zihnimin gördüklerimi algılaması bir an aldı. Ortasında bir delik olan dev bir vantilatör büyüklüğünde ve görünümünde büyük bir makine vardı. O deliğin içinde tabut şeklinde cam bir kutu vardı. İçinde

Kutuda bir kız vardı, gevşekti ama yavaş nefes alıyordu. Kulaklarının ucundan elf ya da fae olduğu anlaşıyordu. Buradan anlayamıyordum ama Raife'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim, bu da onun bir elf olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Odanın her köşesinde birer tane olmak üzere dört muhafız vardı; ellerinde getirdiğim küçük hançeri alt edecek çeşitli silahlar vardı.

"Tedavi bittikten sonra kulakları küçülecek mi?" diye sordu beyaz önlüklü kel bir adam, ensesinde topuz yaptığı uzun kızıl saçları olan bir başka erkeğe.

"Hayır. Kraliçe Zaphira'ya büyüleri yaratıkların güçlerini yok ederek insan gibi *görünmelerini* sağlayan bir makine yapabileceğimi söyledim ama bu onları genetik olarak insan yapmayacak."

Onun sözleriyle başım döndü. Onlar sadece... bir şekilde o kızın sihrini mi aldılar? Bu mümkün müydü? Boğazımda bir öfke yükseldi ve Raife sessizce yayını çekti. Uzanıp elini durdurdum ve ona yalvaran bir bakış attım. Eğer şimdi alarmı çalarsa, teyzemle birlikte buradan asla çıkamazdık.

Raife'nin yüz ifadesinde kaynayan öfkeyi sadece göremiyordum, hissedebiliyordum da, önce onunkini sonra benimkini. Ben de öfkeliydim. Bütün burayı ateşe verip yakıp kül etmek istiyordum ama bir gün daha savaşmak için yaşamak da istiyordum. Kraliçe tüm bu icatların beyniydi. O yaşadığı sürece, biz bir bilim adamını ya da bir makineyi yok ettikten çok sonra bile ortaya çıkmaya devam edeceklerdi. Kasasında tüm makinelerin planları ve düzinelerce mühendis ve bilim insanı vardı. Bu insanlar harcanabilirdi. Bunu bir bakışla Raife'ye iletmeyi umuyordum.

"Uyanıyor," dedi kızıl saçlı ve ikimizin de kafası onlara doğru döndü. Kız iki adama bakarken inledi.

İçlerinden biri ona "Gücünü göster," diye emretti.

Orada bir yaprak gibi titreyerek, terleyerek yattı ve onu görmezden geldi.

"Şimdi sihrini göster yoksa makineyi tekrar çalıştırırım!" diye tersledi ve kadın irkilerek elini kaldırdı. Parmaklarını pençe gibi uzattı ve şok içinde onlara baktı.

Sonrasında olanları izlemek benim için çok zordu. İçimi burkan bir feryat odayı yırttı ve sanki tam karşısındaymışım gibi üzüntüsü bana çarptı. Geriye doğru düştüm, sihrini, onu o yapan şeyi kaybettiğini fark edince kutunun üzerinden atlamaya çalıştım.

"Nightfall'a hoş geldiniz. Artık bir insansınız." Adamın sesi pencereden süzüldü ve tam kayaların üzerine kusarken bana ulaştı. Onun

Hıçkırıklar ruhumu parçalıyor, gecenin içine süzülüyordu. Sihrinin elinden alındığını öğrenmenin onun yerinde olmak için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Kendini yarı yarıya boş hissediyordu ve benim empatik yeteneğim buradan bile her şeyi içine çekiyordu. Bu benim için çok fazlaydı.

Raife'nin neden arkamda olmadığını merak ederek arkamı döndüğümde, onu şimdi kırık olan açık pencerenin önünde, yayına okunu yerleştirmiş bir şekilde dururken gördüm.

Durması için bağırarak istedim ama artık çok geçti. Ben ona ulaşmadan önce üç ok fırlatmıştı bile. Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim. Kolu bir bulanıklıktı, oklar hedeflerine isabet ediyordu, çünkü cesetler yere düşmeden önce içeriden acı homurtuları ve şaşkınlık çığlıkları duyabiliyordum. İçeri bakmak için pencereye ulaştığımda, odadaki her adam kanlar içinde yerde yatıyordu. Boynuna, göğsüne, karnına ok saplanmıştı. Çılgıncaydı ve Raife'nin neden Yay Adamlar ordusuna komuta ettiğini artık biliyordum. Gördüğüm en hızlı, en isabetli nişancı oydu.

Cam tabuttaki kız o anda dimdik oturdu ve Raife'ye baktı.

Başlığını geri çekti ve kız ağlamaya başladı. "Lordum."

Onu şahsen tanıyor muydu yoksa herhangi bir elfin kralını tanıdığı gibi mi tanıyordu bilmiyordum ama kadın camekândan dışarı fırladı ve rekor bir sürede odanın diğer ucuna koştu. Raife'den gelen hisler benim için hissettiklerine benziyordu, bu kadını korumak ve onu güvenli bir yere götürmek için yoğun bir ihtiyaç duyuyordu. Kadın onunkilerden biriydi. İçimde kıskançlık kabardı ama onu bastırdım. Böyle hissetmek doğru değildi. Ona karşı romantik hisler beslemiyordu, en azından benim hissettiklerimi hissetmiyordu, ama yine de kıskançlığıma engel olamıyordum. Bu tek yönlü evlilikte ne kadar ileri gittiğimin bir başka göstergesiydi.

Raife pencereyi iterek açtı ve kollarını uzatarak ona atlamasını söyledi. Yirmili yaşlarının başında görünüyordu ve üzerinde ince beyaz bir tıbbi önlük vardı. Tereddüt etmeden atladı ve Raife onu yakalayarak ayağa kaldırdı.

"Koşabilir misin?" diye sordu.

Başını salladı, gözleri kan çanağına dönmüştü, dudakları titriyordu. Beni ilk kez fark etmiş gibiydi ve hıçkırıklara boğuldu. "Kraliçem..." Sanki bir kadın arkadaşına ihtiyacı varmış gibi bana uzandı ve korkunç olacağını bilsem de ellerini tuttum.

O anda mutlak ıssızlık ve karanlık beni sardı ve kızın nefesi kesildi. "Empat," diye fısıldadı, rahatlamış görünüyordu.

Bunun için zaman yoktu, bu yüzden hala işlevimi yerine getirebilmek için onun duygularını içimin derinliklerine ittim ve sonra Raife bizi koşmaya yönlendirirken onu da sürükledim.

Bir daha asla kimseyi iyileştirmeyeceğini ve kendi türünden bir elf olarak kabul edilmeyeceğini anladığımda gözlerimden yaşlar süzöldü ve boğuk hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Yolda koşarken Raife endişeyle bana yan gözle bakıyordu, sarayın kenarına geldiğimizde mahalleye geri dönüp meyhaneden uzak durmamız gerekiyordu. Teyzem bahçelerde bekliyor olacaktı. Muhtemelen şimdiye kadar endişeden hasta olmuştur.

Biz geçerken Raife durdu, bizi gölgelerin arasına sıkıştırdı ve uzaktaki saraya küçümseyerek baktı.

"Gizlice girebilirim. Zaphira'yı bulurum. Onu öldürürüm. Seninle buluşurum," diye kulağıma doğru nefes aldı.

Başımı salladım ve öndeki yürüyüş yolunu süsleyen büyük sütunları işaret ettim. Bunlardan en az yirmi tane vardı. "Şu sütunları görüyor musun?"

Başını salladı.

"İçleri boş. Her birinin içinde bir muhafız duruyor. Muhtemelen içeride elli tane, yatak odasının dışında da yirmi tane daha vardır. Raife, iyisin ama *o kadar* da iyi değilsin."

Gözlerindeki umut söndü ve bunu ona yapanın ben olmasından nefret ettim.

"Diğlerlerine ihtiyacımız var. Bir orduya ihtiyacımız var," dedim ona.

"Eve gitmek istiyorum," diye inledi kız, hâlâ elimi tutuyordu.

Kendi duygularım, yanımdaki kırık kız ve şimdi de Raife'nin kana susamış intikamı arasında kalmıştım. Empatik yeteneğimin sapıtmasına ve beni bunaltmasına neden oluyordu.

Raife'ye, "Teyzem muhtemelen endişelenmiştir ve yakında birileri o cesetleri bulacaktır," diye bilgi verdim.

Başını eğdi, dudaklarında mağlup bir ifade belirdi, sonra bahçeye doğru koşmaya başladık.

Kısa bir koşuydu ama kaleye kaç kez dönüp baktığını saydım.

Beş.

Beş kez bizi bırakıp bir gecede tüm ailesini öldüren kadının peşine düşmekle mücadele etti. Onu suçlamadım. Teyzemi açık rögarın yanında çantasını tutarken bulduk ve Raife ona yardım etti.

hepimiz hızla tünele indik. Ayak bileği derinliğindeki suyun içinde bize katıldı ve sonra takip edilmememiz için başımızın üstündeki ızgarayı kapattı.

Yolumuzu aydınlatarak nehirdeki içi boş kütük tekneye kadar kazasız belasız geldik. Raife önce teyzemi karşıya geçirdi, sonra da beni ve kızı almak için geri döndü. Bana adının Natasya olduğunu söyledi ve yanımdan ayrılmadı, şüphesiz duygusal hasarını ve acısını hissetmek zorunda kalmamanın uyuşukluğunun tadını çıkarıyordu. Çünkü her şeyi hissediyordum -mide bulantısı midemde yüzüyordu ve zihnim karanlık bir yerdeydi. Ama sessiz kaldım. Bu zavallı kıza işkence edilmiş ve sonra da gücü elinden alınmıştı. Bu acıyı taşıyabildiğim kadar taşıyacaktım.

Raife bir eliyle teyzemin bavulunu taşıırken diğer eliyle de dirseğini tutarak ormanda ilerliyorduk. Onun teyzemle kendi ailesiymiş gibi ilgilenmesini izlemek umutsuzluğumu daha da derinleştirdi.

Sonunda duvardaki deliğe ulaştığımızda, yaşama isteğim kalmamıştı. Ne anlamı vardı ki? Artık güçlerim olmadığı için kimse beni sevmeyecekti. Aileme sihirli bir şekilde hadım edildiğimi söyleyemezdim.

Bana ait olmayan düşüncelerden sıyrılarak başımı salladım ve başını omzuma yaslamış olan Natasya'ya baktım.

Raife teyzemin duvardaki boşluktan geçmesine yardım ettikten sonra Natasya'ya uzandı, tam o sırada arkamızdan Nightfall Kalesi'nin siren sesi duyuldu.

"Buradan hızlı ve sert bir şekilde çıkma zamanı," dedi Raife, kızı pençelerimden çekip taştaki açıklığa doğru iterek.

Raife parmaklarını saçlarıma geçirip yüzümü okşarken ben şok içinde, kendime acıyan bir kabuk gibi öylece duruyordum. "Kailani, bana bak."

Başımı kaldırıp ona baktım ve kontrolsüz bir şekilde hıçkırdığımı fark ettim. "Kailani, sesimi dinle. Annem beni ne zaman bırakacağını öğrenmek zorundaydı.

diğer insanların duyguları. Bir empat olarak her şeyi alır, sünger gibi emer ve çok hızlı bir şekilde işlersiniz. Kim olduğunuzu hatırlamak zorundasınız. Sen o değilsin. Seviliyorsun, bir ailen var, sen-"

"Beni sevmiyorsun," dedim hıçkırıklar arasında. "Ve artık iyileşemeyeceğime göre, kimse iyileşmeyecek."

Raife endişeyle baktı, gözleri dudaklarıma gitti. "Kailani, kendine gel! Bu sen değilsin." Yüzümü ellerinin arasında biraz salladı ama ben ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Bırakın gideyim. Bırakın öleyim!" Geri dönüp beni bulmalarını ve iyileştirici büyüm olmadan bu şekilde yaşamaktansa öldürmelerini isteyerek çılgılık attım. Ben oydum. O da bendim. Biz birdik.

Raife beni kendine doğru çekti, bedenimi kendine sabitledi ve sonra öne doğru eğilip dudaklarını benimkilerin üzerinde usulca gezdirdi. Bu bana ilk öpüşmemizi hatırlattı, sarhoş olduğu ve hatırlamadığını söylediği öpüşmemizi. Benimle oynuyordu, benimle alay ediyordu. Ve ben bunun her saniyesini sevmiştim.

"Lani, bana geri dön. *Sana ihtiyacım var*," diye fısıldadı ağzıma. Nefesim kesildi ve duygulardan oluşan fırtına bulutu geri çekildi ve aniden yeniden kendime geldim. Göğsüm kabardı, hıçkırıkları durdu ve sonunda kendimi berrak hissettim. Sarhoş olmak ve sonra hızla ayılmak gibiydi.

Kendimi silkeledim ve ona bakmak için geri çekildim. "İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?" Ona sordum.

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Bir erkek böyle bir öpücüğü unutmaz. Yaşadığım sürece bunu hatırlayacağım." Sonra yüzümü bıraktı ve beni duvardaki deliğe doğru çekti, kafam az önce söyledikleriyle doluydu. Öpücüğü hatırlıyordu ve beni *her neyse* ondan çıkarmak için tekrar kullanmıştı.

"Lordum!" Cahal diğer taraftaydı ve sesi panik içinde geliyordu.

Uzaktaki koku köpeklerinin havlamaları ormanda çınlarken Raife'nin beni açıklıktan geçirmesine izin verdim. Sonra kendisi geldi.

Archmere'in çiftliklerinde ayağa kalktığımızda neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım.

Başardık! Olan biten her şeyi anlamak için etrafı taradım. Raife beni ondan uzaklaştırırken teyzem zavallı Natasya'yı teselli ediyordu, aramızda yirmi metrelik bir mesafe vardı.

"Yalnız kalmasına izin veremezsin," dedim ona. "Şu anda düşünceleri çok karanlık."

Açıkçası, hayatına son vermeye çalışmış olmasından korkuyordum. Birkaç dakika önce ben de böyle hissetmişim.

Raife başıyla onayladı. "Onu revirde 24 saat gözetim altında tutacağım. Ve teyzenin ilk iyileşmesine bu gece başlayacağım," dedi. "Ama şu anda yanına yaklaşmana izin veremem. Yalnız kalmaya ve dinlenmeye ihtiyacın var. Bu anneme her zaman yardımcı olmuştur."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Biraz önceki davranışından, beni sevmediğini söylememden ve diğer şeylerden dolayı biraz utandım.

Raife de elimi sıktı ve beni arabaya bindirdi. "Hemen döneceğim," dedi ve gözden kayboldu. Bir dakika sonra teyzem

Orada, tırmanıyor.

Karşıma oturdu ve arabanın loş ışığında bana baktı. Ne söyleyeceğini merak ediyordum. Sonunda yalnız kalmıştık ve o da gecenin bir yarısı evinden süresiz olarak koparılmıştı. Sahte evli olduğumu öğrenmiş ve işkence gören zavallı bir kızı teselli etmişti.

Gözlerimin içine baktı ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Eğer sen kraliçeyse, ben ne oluyorum? Düşes falan mı olacağım?"

Bir kahkaha patlattım ve bu kahkaha rahatlama gözyaşlarına dönüştü. Teyzem neşeli kişiliği onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Yanına oturmak için adım attığımda başımı omzuna koydum ve küçük bir kızken yaptığım gibi yanına sokuldum. Enerjisi kışın esen bir meltem gibi serindi ve bunu içime çekerek ve yıpranmış düşüncelerimi rahatlatmasına izin vererek neredeyse rahat bir nefes aldım. Uyku uzuvlarımı çekiştiriyordu ama Raife'nin adamlarına emir yağdırdığını duyarken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Zaphira'nın gelmeye karar vermesi ihtimaline karşı Yay Adamları birliklerini duvarı savunmaya çağırıyordu. Sonra Cahal'dan kızı revire götürmesini istedi.

Teyzem iç çekti ve ani endişesinin tüm vagonu doldurduğunu hissedebiliyordum, bu da beni tetikte tutuyordu.

"Nightfall'a savaş getirecek, değil mi? Bu yüzden mi beni çıkarmak zorundaydınız?" diye sordu.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Arkadaşları ve benim çocukluk arkadaşlarım oradaydı ve savaş insanlar için iyi değildi, hiçbir zaman da olmadı ama kraliçenin ölmesi gerekiyordu. Tüm ailesini öldürmüştü ve neredeyse beni de zehirleyecekti. "Evet. Kraliçe Zaphira ölecek. Bundan emin olacağım." Kendimi şaşırttım.

Raife'nin görevini ne kadar üstlendiğimle ilgili.

Teyzem sanki eninde sonunda böyle bir şey olacağını bekliyormuş gibi başını salladı. Böylece ikimiz de başımızı birbirimize yasladık ve sonra ben uykuya daldım.

Uyandığımda, Raife beni odasındaki yatağıma yatırırken sadece bir anlığına uyandım. Sonra ikinci kez uyandım, gecenin bir yarısı yatak odasının kapısı kapandı ve onu şezlongda uyurken gördüm. Yanımda uyumayacağı için göğsümde oluşan üzüntüyü hatırlıyorum ama bunun üzerinde duramayacak kadar yorgundum.

ON BEŞ

Ertesi sabah geç uyandım ve öğle yemeği saatinin çoktan geldiğini fark ettim. İçeri girdiğimde Raife özel yemek odasındaaydı ve bazı haritalara bakıyordu. "Günaydın," dedi beni selamlarken. "Natasia duygusal iyileşme ile çok daha iyi durumda ama hala gözetim altında ve teyzenin kitlesi yaklaşık yarı boyutta küçüldü. Önümüzdeki iki gün boyunca revirde istirahat edecek.

Önlem olarak. Çok uykulu olacak."

Çoktan yapmış mıydı? Orada olmak isterdim ama sanırım zaman çok önemliydi. Bir nöbet daha geçirebilirdi ve o zaman daha fazla hasarla başımız belaya girebilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Başını salladı, dudağını çiğniyordu ve bu sabah kral olarak çok şeyle uğraştığını biliyordum.

"Nightfall misilleme yaptı mı?" Ben sordum.

Yüzünü ovuşturdu. "Henüz değil. Koku köpeklerinin çitteki boşluğu bulduğunu ve sonra gittiklerini söylediler."

Gücümüzü elimizden alabilecek olan makineden henüz bahsetmemiştik. Yüksek sesle konuşmak çok karanlık geliyordu ama konuşmamız gerektiğini biliyordum.

"Raife. O makine... onu durdurmalısın." O makine her şeyini elinden aldığı için revirde yirmi dört saat nöbet tutan Natasia'yı düşündüğümde duygularım boğazıma tılandı. Sihir, sihirli bir yaratığın özünü oluşturan şeydi. Artık empati kurma ya da birine Yaşam Nefesi üfleme yeteneğine sahip olduğuma göre, bunun elimden alınmasını hayal bile edemezdim.

"Biliyorum," dedi, sesi sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi boş çıkıyordu. "Gidip Drae'ye bu makine hakkında bilgi vermeliyim. Onun insanları

büyüleri olmadan yaşayamazlar ama bir haberciye güvenmiyorum. Bu tüm krallıkta paniğe neden olur."

Başımı salladım ve Raife başını salladı. "Ama aynı zamanda kalıp olası bir misilleme için hazırlanmam gerekiyor. Adamlara bıraktığım oklar elf yapımı. Kraliçe bilim adamlarına suikast düzenleyenin Archmere'den biri olduğunu anlayacaktır."

"Ne olmuş yani?" Hırladım ve Raife ani öfkem karşısında şok olmuş gibi göründü, gözleri irileşti. "Bırak da o kötü cadı misilleme yapmaya çalışsın."

Raife onaylayarak bana baktı. "Kraliçem, Zaphira'yla savaşa girme isteğinizi takdir ediyorum ama ben burada olmadan tüm gücüyle saldırırsa bu bir felaketle sonuçlanır."

"Eğer Drae'ye haber vermezsen, o makineyi Embergate halkı üzerinde kullanıp onları öldürebilir. Ejderha kralı tamamen hazırlıksız yakalanır."

Öne doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Yemeğimi bıraktım ve sandalyemi ona yaklaştırdım. Yanına oturduğumda bana baktı ve gözlerinde savaştan bir kralın tüm sorumluluğunu gördüm.

"Drae'nin Thorngate'e gitmesini ve Lucien'e bu makineden bahsetmesini sağlayabilirsen, tüm ırkları ona karşı birleştirebilirsin. Nightfall'da işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum Raife. Tüm mühendislerini bir montaj hattına koyacak, o makineyi yeniden üretecek ve ay sonunda bunlardan yüz tane olacak. Yıl sonuna kadar da bin tane."

Sözlerim karşısında boğazı düğümlendi ve ben de başımı salladım.

"Öyleyse git. Git Drae'yi getir, sen yokken bir şey olursa konsey ve ben hallederiz."

Sanki bunu yapabilme yeteneğimi değerlendiriyormuş gibi gözleri benimkilere dikilmişti.

Arkama yaslandım ve tek kaşımı kaldırarak kollarımı kavuşturdum. "Geçen gün senin odanda *Savaşın Doğası'nın* tamamını okudum. Sınırdaki bir çatışmayla başa çıkabilirim."

Başını salladı. "Güzel, çünkü kraliçe olarak benim yokluğumda tam da bunu yapman gerekecek."

Bunun üzerine içimi bir endişe kapladı ama sadece başımı salladım. Hizmetkâr kraliçe oluyor, sonra da savaş lideri mi oluyor? Felaket için bir reçete gibi geldi.

"Zaphira'ya harekete geçmesi için bir gece daha vereceğim. Eğer yapmazsa, sabah ilk iş Embergate'e gideceğim. Drae'ye

ve benimle Lucien'i görmesini söyle." Sonra ayağa kalktı ve bana gitmesi gereken toplantılar olduğunu söyledi.

Başımı eğdim ve sessizlik içinde yemeğimi bitirdim. Bu rahat kraliçe rolünü sevmiyordum. Toplantıların içinde olmak istiyordum. Onun asistanı olmayı ve meşgul olmayı özlemiştim ama bu işin artık uygun olmadığını anlamıştım. En azından artık yemeklerin tadına bakmama gerek kalmamıştı. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

GÜN ÇABUK GEÇTİ. Günün tamamını revirde teyzemle geçirdim ve hatta Natasia'yı kısa bir süreliğine ziyaret ettim ama onunla arama mesafe koydum.

"Gitmeliyim," dedim teyzeme, esneyerek. Akşam yemeğinden sonraydı ve uyumuş olmama rağmen yorgundum.

Teyzem başını salladı, orada olduğum sürenin yarısında uyumuştı ve geri kalan zamanını benim ona sessizce kitap okumamı dinleyerek geçirmişti.

Yanağına bir öpücük kondurduğumda tüm yüz kaslarını kullanarak gülümsedi ve ben de rahatlayarak neredeyse ağlayacaktım. "İyi geceler, teyze." Ayağa kalktım ve odayı geçerek kapıya doğru uzandım.

"Lani..." Teyzemin sesi ciddiydi, başım derde girdiğinde ya da bir şeyi ciddiyetle anlatmak istediğinde kullandığı türden bir ses tonuydu.

Döndüm ve endişeyle ona baktım.

"O seni seviyor. Sana farklı bir şey söylemesine izin verme," dedi.

Raife'yi değerlendirirken gözyaşlarım yanaklarıma döküldü. Elimi kapıdan çektim ve yatağa doğru yürüdüm.

"Bir erkeğin aşık olduğunda bir kadına nasıl baktığını bilirim. O adam seni seviyor," dedi sesine daha da ciddiyet katarak.

Raife'ye olan üzüntümü sessiz kalarak iyi bir iş yaptığımı düşünüyordum ama sanırım öyle değilmiş.

Midem düğümlendi. Varlığımın her zerresiyle bunun doğru olmasını istiyordum. "Bu doğru olsa bile, o duygusal olarak müsait değil," dedim.

Teyzem yataktaki yerinden başını kaldırıp bana baktı. "Belki de onun işini çok kolaylaştırmışsındır."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Teyzem masumca omuz silkti. "Eğer bu sahte bir evlilikse, ikiniz de sorunsuz bir şekilde gizli bir sevgili edinebilmelisiniz, değil mi?"

Ağzım şokla açıldı ama sonra kapandı, tekrar açıldı ve sonra kapandı. Bir sevgili edinmek *istemiordum* ve onun da bunu bildiğine inanıyordum. Onu kıskandırmak için bir sevgili edinmiş gibi yapmam gerektiğini mi söylüyordu? Bu bana çok acımasızca geldi.

"Bazen erkeklerin bir şeyi istediklerini fark etmeleri için onu kaybetmekten korkmaları gerekir," dedi sonunda ve sonra sanki bu kadarmış gibi gözlerini kapattı.

Sözleri tüm varlığımı çılgına çevirmişti. Ama haklıydı. Ona karşı çok yumuşak davranıyordum, istediği zaman müsait oluyor, istediği zaman kendimi kapatıyordum.

Siktir et onu!

Nightfall'da söyledikleri gibi ya sıçma ya da çömlekten çıkma zamanıydı. Eğer Raife benimle cinsel bir ilişki istemiyorsa, o zaman sevgili edinmeliydik. Gerçekten ikimiz de önümüzdeki beş yıl boyunca bekâr kalmayı mı bekliyorduk?

Raife'nin bana tahsis ettiği iki muhafızla birlikte revirden ayrıldım ve rekor bir sürede saraya geri döndüm. Akşam yemeği çoktan geçmişti, bu yüzden onu yemek odasında görmeyi beklemiyordum ve onu odamızdaki kitaplığın yanında durup okumak için bir kitap seçerken bulduğumda memnun oldum.

İçeri girdiğimde döndü. "Hey, senin au-?"

Onu kitaplığa doğru ittim ve ateşli bir öpücükle ağzını kaptım. Öfkeliydi, güçlüydü ve... *sıcaktı*. Varlığının çekirdeğini ateşe verdi. Ama burada kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. Bir planım vardı. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda homurdandı ve dilini dudaklarıma değdirerek dudaklarımı ayırdı. Bunu yaptığında dilini emdim ve o kadar yüksek sesle inlemesine neden oldum ki kapıdaki muhafızların bunu duyduğundan emindim. Onu tam istediğim yere getirdiğimde geri çekildim ve kapüşonlu çelik bakışlarıyla karşılaştım.

"Raife, ben bir kadınıym," diye nefes aldım ağzına karşı, "*ihtiyaçlarım* var ve bunları karşılayamazsan ya da karşılamayacaksan anlarım, ama karşılanmaları gerekiyor." Sonra geri çekildim, iki tam adım attım. "Bunların hepsi sahte zaten, değil mi?"

Gözlerinde bir ateş vardı ama sessiz kaldı.

"Belli ki geçmişte yatak odanızı ziyaret ettiğini gördüğüm Dara ile bir anlaşma yapmışsınız. Ben de aynı türden bir anlaşma yapacağım. Bu sahte evliliğin önümüzdeki beş yılını, en azından tamamen mutsuz ve cinsel açıdan hüsrana uğramamış bir şekilde yaşayabiliriz."

Sertçe yutkundu, göğsü kabardı.

Bir sevgili edinmeye hiç niyetim yoktu ama gerçekten sadece arkadaş

olup olmadığımızı test etmek istiyordum. Delirmiş miydim? Aşk ve sevgi duyguları

Bana olan hayranlığı mı? Artık bilmiyordum.

"Mutsuzsun," dedi, sesinde beklediğimden daha fazla üzüntü vardı.

"Tatmin olmadım," diye düzelttim ve ona bir adım daha yaklaştım. Bir sert yutkunma daha.

"Bu oyunu nasıl oynamak istediğin sana kalmış Raife." Yanağından öptüm. "İyi geceler. Embergate'e iyi yolculuklar," diye fısıldadım kulağına ve sonra yanından geçip tuvalete doğru yürürken kalbim ayaklarının dibinde atıyordu.

Bu şimdiye kadar yaptığım en cesurca şeydi. Tüm banyo boyunca kalbimin çılgınca atmasını durduramadım. Sonunda tuvaletten çıkacak cesareti bulduğumda, onun yatağımızda, bunun gerçekte ne olduğunu kabul etmeye hazır olması için dua ettim. Beni ve teyzemi deli olmaktan çıkarmaya hazırdı. Beni sevmeye hazırdı.

Ama ışıkların kapalı ve yatağın hazır olduğunu görünce midem bulandı. Kanepede Raife'nin yavaş nefes alan hali vardı.

Ona ruhumu açtım ve o da uykuya daldı.

Eğer bu dünyadaki en iç karartıcı şey değilse, neyin iç karartıcı olduğunu bilmiyordum.

Kendimden geçmem uzun zaman aldı.

ERTESİ SABAH uyandım ve odanın karşısındaki kanepeye baktım. Çarşaflar katlanmış ve yastık üstte olacak şekilde minder ucuna yığılmıştı. Veda etmeden Embergate'e mi gitmişti?

O sırada yastığımın yanında, yatağın onun tarafında duran notu fark ettim ve karnım sıkıştı.

LANI,

Sen tanıdığım en güzel kadınlardan birisin. İnanılmaz derecede naziksin ve benden daha zeki bile olabilirsin.

Bir an için OKUMAYI BIRAKTIM ve mektubu göğsüme bastırarak tavana doğru sııttım. Bu bir aşk mektubuydu. O gitmeden önce yazılmış bir aşk mektubu. Onu her zaman el üstünde tutacaktım. Parşömeni göğsümden çektim ve bir sonraki satırı okudum, kalbim karnıma düştü.

AMA sana istediğın, hak ettiğın hayatı VEREMEM. Yalan söylemeyeceğım, seni önemsiyorum, senden derinden etkileniyorum ama bu işe başladığımızda sana bana aşık olmamanı söylemişim. İçimde bir ölü var ve sana karşılık veremem. Bu Zaphira'nın benden aldığı başka bir şey. Felç olmuş durumdayım, ölmelerini izlemek zorunda kalacağım korkusuyla biriyle çok derinden ilgilenmekten korkuyorum. Bazı insanların yaraları dışarıdadır, benimkiler içeride. Görünmezler, bu yüzden başkalarının unutmaları kolay. Bu yüzden benimle derin ve saygılı bir dostluk kurmakla yetinmek zorundasınız.

Gözyaşlarım parşömenin üzerine düştü ve görüşüm bulanıklaşarak daha fazla okumamı imkânsız hale getirdi. Ona gerçekten ve tamamen aşık olduğumu fark ettiğimde, bedenimi uyuşturan bir keder tüm varlığıma yayıldı. Şimdi onu bırakmak zorundaydım. Gözlerimi hızla kırptırdım ve mektubun son kısmını okudum.

Sadece mutlu olmanı istiyorum. Sadece varlığın bile beni mutlu ediyor ve önümüzdeki beş yıl boyunca senin yanında hüküm sürmek benim için mutlak bir zevk olacak. Bunu benim için yaptığın için, konseyin savaşımı onaylamasını sağladığın için teşekkür ederim, böylece ailemin hak ettiğı intikamı alabilir ve ruhumun her gün kanıyormuş gibi hisseden o parçasını iyileştirebilirim.

DÜN GECE SENİ DUYDUM. *Bu beni öldürdü ama seni duydum. Eğer ihtiyaçlarını karşılamak için bir sevgili istiyorsan.*

Tamam.

-Raife

Boğazımdan kopan hıçkırıkların sesi hayvani geliyordu. Çiğ bir acı göğsümü yırttı ve kalbimin gerçekten de yatağın üzerinde kanlar içinde yatıyor olabileceğinden korktuğum için aşağı bakmaya korktum. Mektup ne kadar korkunç olsa da, duymak istediğim her şeydi. Gerçeği istiyordum ve onu aldım. Bana güzel, tatlı ve akıllı dedi. Beni önemseydiğini ve cinsel olarak çekici bulduğunu itiraf etti. Arkadaşlığımızı övdü ve mutlu olmak için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi. Tatlı ve saygılı bir mektuptu ve bu beni öldürdü. Zaphira'nın ona yaptığı şey beni öldürdü. Onu gerçek aşktan mahrum bıraktı. Ondan normal bir hayat almış ve sevmesine bile izin vermeyecek şekilde içini yaralamıştı. Bunun için ondan nefret ettim ve ölmesini istedim.

O zaman çılgın suikast planları düşünmeye başladım. Zehir imkansızdı çünkü yiyeceklerini çok iyi koruyor ve yarım düzine tadımcısı vardı. Bir keresinde ejderha kralının, nişanlısını öldürdüğü için misilleme olarak zehir göndermiş olabileceğinden şüphelendiğinde dört gün boyunca yemek yememişti. Onun yerine en sevdiği oğlunu öldürmüştü.

Öfkeden deliye dönmüştüm, vücudumu saran en huysuz, en kalbi kırık duygularla güne hazırlanmak için odanın diğer ucuna koşuyordum. Raife'nin hâlâ burada olmamasını umuyordum. Onu görürsem gözyaşlarına boğulacak ve sonra ona sarılacaktım. Ona kızamazdım; o kendi doğrularını söylüyordu ve ben de bunu kabul ediyordum. Onun arkadaşı olmayı kabul ettim. Ve bir sevgili edinmezdim. Zaten hiç sevgili istemedim. Ben onu istedim.

Giyindiğimde ve kızarmış gözlerimi kapattığımda sabahın geç saatleriydi. Yemekhane boştu ama Bayan Tirth yemeğimle bekliyordu.

"Kusura bakmayın. Uyuyakalmışım," dedim ve bakışlarım Raife'nin boş sandalyesine kaydı.

Bana şefkatle baktı. "Daha güneş doğmadan gitti. Gideli birkaç saat oldu."

Gözlerimin dolmasına engel olamayarak başımı salladım. Bayan Tirth gözlerimi kırıştırdığımı fark etmemiş gibi yaptı ve yemeğimi önüme koydu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Çenesini eğdi. "Kral, kendisi yokken onun yerine toplantılarına katılmanızı ve notlar almanızı istedi. İşte günün programı." Bana bir parşömen uzattı ve ben de biraz rahatladım. İşgüzarın tekiydim,

Zihnimi aktif tutacak bir şeye ihtiyacım vardı ve şu anda kalbim o kadar kırılmıştı ki düşüncelerimi dağıtmak için tam da buna ihtiyacım vardı.

Parşömene baktım ve zihinsel olarak hazırlandım.

Çiftçilik toplantısı.

Kış Balosu planlaması.

Bow Men toplantısı.

Konsej

toplantısı.

Revir viziteleri.

Sonuç olarak, hafif bir gündü.

Böylece kahvaltımı hızlıca bitirdim ve çiftçi toplantıma adım attım.

"Merhaba beyler." Gülümsedim.

Hepsi beni selamladı ve ben de her dakika Raife'yi düşünerek günüme devam ettim. Embergate'e varmış mıydı? Drae evet dedi mi? Doğruca Thorngate'e mi gidecekler yoksa birkaç günlüğüne buraya mı döneceklerdi?

Kış Balosu planlama toplantısından sonra öğle yemeği için ara verdim ve hemen Yay Adamları toplantısına girdim. Raife'nin en üst düzey altı komutanı oradaydı. Cahal'a, Ares'e ve iyi tanıdığım diğer birkaçına başımla selam verdim.

"Hey, çocuklar, Raife için not alıyorum, döndüğünde ona bilgi verebilirim."

Cahal başını salladı. "Pekâlâ, başlayalım. Geçen hafta kraliçeyle büyük savaşa hazırlanmaktan bahsetmiştik. Majesteleri ayda bin ok ucu dövülmesini istiyordu ama metal sıkıntısı çektik."

Notları karaladım. "Heykel gibi kullanışsız eşyaları eritip o metali kullanabilir miyiz?"

Cahal başını eğdi. "Benim önerim de bu olacaktı, ama kraliyet kararnamesiyle olması gerekecek ve o zaman telafi etmemiz gerekecek-"

Kapı hızla açıldı ve Haig nefes nefese kalmış, saçları attan düşmüş gibi kirlenmiş bir ulakla içeri daldı.

"Kraliçe Zaphira ordusuyla birlikte doğu duvarına doğru ilerliyor," dedi Haig telaşla.

Kollarımda ürpertiler yükseldi ve Raife'nin onu gitmeye zorladığım için beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Çünkü olabilecek en kötü zamanda, Nightfall'un kraliçesi saldırıyordu. İzliyor muydu? O gidene kadar bekliyor muydu?

Haberci sonunda nefesini tutmuştu. "Beş yüzden fazla adam bu tarafa doğru yürüyor. Yarıları at sırtında, bazıları da atsız araba gibi hızlı makinelere binmiş. Kraliçe onlara önderlik ediyor."

Her bir komutan ayağa kalkıp Haig'den bana bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Haig odaya girip yanıma oturdu ve sesini alçaltmak için bana doğru eğildi. "Elf yasalarına göre kocanızın yokluğunda yetki sizde. Konsey'i acil bir savaş toplantısına çağırmalısın."

Kutsal Hades. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Konsey'i acil bir savaş toplantısına çağırmak istiyorum. Bow Men, birlikleri savaşa hazırlayın," dedim.

Beni selamladılar ve gittiler. Haig de muhtemelen diğer meclis üyelerini almak için dışarı koştu ve ben tam bir şok içinde orada oturdum.

Ne yapacaktım ki? Sınırımızda bir savaşı mı yönetecektim? Nasıl? Bu çok fazlaydı. Düşünemiyordum.

İşte o anda aklıma Savaşın Doğası'ndaki bir satır geldi.

Savaş zamanlarında sakın kalmak yapabileceğiniz en önemli şeylerden biridir. Diğerleri liderlik etmeniz için size bakacaktır ve ne kadar az gergin olursanız, yeteneğinize o kadar çok inanacaklardır.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve boynumu döndürerek uzuvlarımı salladım.

Bunu aldım. Az önce öldürmeyi planladığım cadıyla doğu sınırında küçük bir çatışma. İşler istediğim gibi giderse onu bu acıdan kurtarabilirim ve Raife'nin diğer kralları bir araya getirmesine gerek kalmaz.

O sırada dört meclis üyesi odaya daldı ve Aron doğrudan bana baktı. "Zaphira açıkça Kral Raife'yi gözetliyordu ve onun gittiğini gördü. Şimdi saldırmayı seçiyor çünkü kralımız olmadan zayıf olduğumuzu biliyor," dedi Aron.

"Hayır, değiliz," dedim sakince. "Raife inanılmaz bir lider ve şifacıdır ama tek bir kişinin ölümü bütün bir diyarı zayıflatmaz."

Haig etkilenmiş bir ifadeyle bana baktı ama Foxworth başını salladı. "Sınırların derinliklerine ulaşmasına izin veremeyiz. Onun ordusu daha büyük ve kral daha geri dönmeden tüm krallığı fethedebilir. Kral geri döndüğünde yanan tarlalar, ölü adamlar ve köleleştirilmiş kadınlarla karşılaşır."

Sözleri ayıltıcıydı. Ayaklarımın üzerinde daha iyi duracağımı düşündüm ve ayağa kalktım.

Konsey masaya parşömen bir harita koyarken derin bir nefes alarak kendime *sakin ol* dedim. Nightfall'u ve insanların

Buradaki herkes. Kraliçenin savaş planlarını falan tam olarak bilmiyordum ama on altı yaşın üzerindeki her erkek yedeklere katılmaya zorlandığından beri pek çok arkadaşım ordusundaki erkeklerle çıkmıştı. Makinelerine büyük ölçüde bağımlı olduklarını biliyordum.

Konsej, yüksek doğumluları Thorngate'e tahliye etmek ve yardım için Fae kralına yalvarmak hakkında tartışırken boğazımı temizledim ve haritaya doğru adım attım.

"Bu dış tarlalardaki insanları saray duvarlarının güvenliğine getirin." Haritada çiftçilerimizin en yoğun olduğu bölgeyi işaret ettim. Yiyecek yetiştirme konusundaki bilgileri çok değerliydi. Bazı mahsulleri kaybetmeyi göze alabilirdik ama çiftçilerin kendilerini değil. "Sonra atlarını yakalamak için Doğu duvarının çevresine ayı tuzakları kurarız. Ve tarlayı bulabildiğimiz kadar şarap ve likörle doldururuz."

Adamlar kaşlarını çattı, şaşkın şaşkın bana baktılar. "İçki mi?"

Başımı salladım. "Kraliçenin makinelerinin hepsi elektrikli ve elektrikle ateş birbirine karışmaz."

"Ateş mi? Sen gidiyorsun..." Haig aniden etkilenmiş görünüyordu.

Birbirlerine baktıklarında gözlerindeki onayı görebiliyordum.

"Burada kalıp Nightfall kraliçesiyle savaşalım mı diyorsun?" Haig bana dürüstçe sordu.

Çenemi eğdim. "Gerçekten de bir kadının korkusu yüzünden koca bir diyarı terk etmemizi mi öneriyorsun? Bunu yapabiliriz."

"Beş yüz adamla bir kadın!" Foxworth havladı. "Bence soylu aileleri ve seçkin şifacıları güvenlik için Thorngate'e götürmeliyiz."

İşte *bu* beni kızdırdı. "İyi! Git ve zengin soylularla birlikte korkak ol. Ben Yay Adamlar ve alçak çiftçilerle kalıp evimiz için savaşacağım!" Hırladım, masayı ittim ve odadan fırladım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlenmemiştim. Muhtemelen bir yasayı ya da başka bir şeyi çiğnediğimi biliyordum. Bir oylama yapılması gerektiğine inanıyordum ama umurumda değildi. Kraliçe Raife'nin evini, bizim evimizi yakıp yıkarken ve fakirleri öldürürken ben zenginlerle birlikte tepelere kaçmıyordum.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve kendimi dövüşe hazırladım. Döndüğümde karşımda Haig, Aron ve Greylin vardı.

Haig beni derinden selamladı. "Kraliçem, çiftçileri ve uzak köylerden insanları getireceğim," dedi ve sonra koşarak koridordan aşağı indi.

Aron sonra eğildi. "Kraliçem, bir grup toplayıp ayı tuzaklarını kuracağım." Sonra o da gitti ve ben duygularımın yüzüme yansımaya izin vermemeye çalıştım.

Greylin bana gülümseyerek eğildi. "Köylülerden kovalara içki doldurmama yardım etmelerini isteyeceğim ve Yay Adamları ile birlikte ahırda buluşacağız."

O gittikten sonra, bana saygı duydukları, kraliçem dedikleri ve planımı destekledikleri için ağlamak istedim ama bunun için zaman yoktu. Daha sonra bir şişe elf şarabının tamamını içip ağlayarak uyuyacak ve yaşayacağım travmayı unutmayı umacaktım. Ama şimdilik savaşa gitmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

ON ALTI

Teyzemin kaçışından öğrenmiştim ki, alçakça işler yaparken elbise giymek uygun değildi. Raife'nin siyah süet pantolonlarından birini ve bulabildiğim en kısa, en küçük tuniğini giydim, yine de üzerimde oldukça büyük duruyordu. Yay kullanmakta oldukça kötüydüm ama kılıç kullanmakta daha iyiydim, bu yüzden onu belime bağladım ve sonra ahırların dışında düzinelerce sıraya dizilmiş Yay Adamlarıyla buluştum.

Cahal'a ulaştığım da kıyafetime uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Toplam kaç kişiyiz?" Yay adamlarını işaret ettim ve Archmere vatandaşlarına silah veriliyor ve savaşmaları için askere alınıyorlardı. "İki yüz elli," dedi Cahal.

Kraliçenin sahip olduklarının yarısı. O anda *Savaşın Doğası*'ndan bir cümle aklıma geldi ve bu bana bir fikir verdi.

Güçlü yönlerinize oynayın.

"En iyi elli yay adamını al ve onları Dar Vadi'deki ağaçların arasına sakla. Adamlarını içeri çekebilir ve onlar geri çekilmeden önce en az yüz adamını öldürebiliriz."

Cahal sırttı. "Evet, kraliçem." Dönüp adamları toplamaya başladı ve ben sertçe yutkundum.

Savaşın Doğası ayrıca, *savaşa hazır olmak için yaptığınız her şey arasında ordunuza ilham vermenin en önemlisi olduğunu* söylüyordu.

Bir konuşma yapmam gerekecek.

İki Yay Adamının yardımıyla atımın sırtına çıktım ve iki parmağımı ağzıma sokarak büyük bir ıslık çaldım.

Mırıltılar kesildi ve herkes bana bakmaya başladı, bu da midemdeki sinirlerin yanmasına neden oldu.

Sakin olun. Onlara ilham ver.

"Kraliçe Zaphira saldırmadan önce kralımızın gitmesini bekledi!" Hırladım. "Bu bana onun liderliğinden korktuğunu söylüyor. Raife Işıктаşı olmadan zayıf olduğumuzu düşünüyor. Siz zayıf mısınız?" diye sordum.

Mırıltılar.

"Zayıf mısın!?" Ağladım.

Çığlıklar *hayır* cevabıyla karşılık verdi!

"Neyin içine girdiğinden haberi yok! Onu nasıl bir bok fırtınasına sürüklemek üzere olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok. O canavara bir karış elf toprağı vermeden önce o savaş alanında kanlar içinde öleceğim!" Tüm alana karşı böğürürken ağzımdan tükürükler saçıldı.

Adamlar o anda çılgına döndü, çığlıklar atıyor ve yüzlerini buruşturarak silahlarını havada sallıyorlardı.

"Hadi binelim!" diye seslendim ve sonra Yay Adamları'nın bana yardım etmesine izin verdim. "Bok fırtınası mı?" Cahal geri dönmüştü ve bana sırtıyordu.

Omuz silkтім. "Sanırım bu bir insan ifadesi. Hadi gidip onun en kötü kâbusu olalım," dedim ve savaşa doğru yola çıkarken atını mahmuzladım.

Kraliçenin doğu duvarını yıkmasına izin verdik. Ordusu, sarı ahır olan çiftlik de dahil olmak üzere birkaç çiftliği ezip geçti ama telafi edemeyeceğimiz bir şey olmadı. Yay Adamlar'ın en yeteneklileri şu anda Dar Vadi'yi çevreleyen ağaçlarda saklanıyordu. Dar Vadi Archmere'in en kalabalık bölgesine ve kaleye açılıyordu. Sivil gönüllülerimiz isteğim üzerine kuru otları alkolle ıslatmıştı ve şimdi bekliyorduk. Bir yanım bunun olduğuna inanamıyordu, diğer yanım ise içgüdülerimle hareket ediyordu.

Sakin olun.

Daha sonra çıldırabilirdim. Kazanmam gereken bir savaş ve korumam gereken bir halk vardı. Raife'nin halkı, benim de halkım. Raife'nin gözünde sahte bir kraliçe olabilirdim ama bu toprakları, babamın topraklarını seviyordum ve benim gözetimimde Nightfall kraliçesinin eline geçmesine izin veremezdim.

Atlı bir haberci Dar Vadi'nin sonunda konuşlandığımız yere doğru ilerledi ve ben de kendimi onun vereceği rapora hazırladım.

"Kraliçe'nin ordusu bu taraftan geliyor!" diye bağırdı. "Ordusunun bir kısmını Dar Vadi'den geçirdi ama çoğunu vadinin etrafına yolladı. Bir pusudan şüpheleniyor."

Başımı salladım. Bunun için hazırlık yapmıştım. Akıllı bir kadın, ağaçlarla dolu iki büyük tepenin arasındaki bir vadiden geçiyorsanız, bunun bir tuzak olabileceğini bilirdi.

"Plana sadık kalın!" Adamlarımıza bağırdım ve atımı geri çekmeye başladım. Vadinin etrafından dolaşmak tepenin etrafından dolaşmak anlamına geliyordu, bu da daha fazla zaman alıyordu, kayalıktı ve düz bir yol değildi. Yüz adamı bile uzun bir süre içinde oradan geçirmekte zorlanırdı.

Sözümü bekleyen Cahal'a doğru at sürdüm. "Adamları Dar Vadi'ye girdiğinde kibriti çak ve yanmasına izin ver. Hareket eden her şeyi oklarla öldürün."

Başıyla onayladı. "Açık yamaca mı gidiyorsun?"

Sırıttım. "Onun geri çekilişini kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Cahal bana çarpık bir gülümseme verdi. "Sizin emrinizde hizmet etmek bir onurdur kraliçem. Raife evlenirken iyi bir seçim yaptı."

Duygularım boğazımda düğümlendi, çünkü kalp kırıklığım çok tazeydi. Yine de duyguları samimiydi ve ona teşekkür ettikten sonra yamacın arkasından dolanarak atımdan indim ve ekibimin ağlarla birlikte beklediği yamaca tırmandım.

Siviller, Foxworth'un kaçma planını reddettiğimi duyduklarında toprakları için savaşmaya gönüllü olmuşlardı.

Nightfall kraliçesinin Dar Vadi'de bir tuzak olduğundan şüpheleneceğini biliyordum ve bu yüzden sivillere bulabildikleri taş ve kayaları toplayıp balık ağlarına atmalarını söyledim. Şimdi çalıların ve derme çatma kamuflaj malzemelerinin arkasında çömelmiş, kraliçe ve adamlarının büyük tepenin eteğindeki patikadan geçmesini bekliyorduk. Bu görüş noktasından ordusunu görebiliyordum. Tam zamanında yetişmiştim. Son iki saat hayatımın en yorucu ve nabzımı en çok hızlandıran dönemi olmuştu. Bir orduyu harekete geçirmek, savaşa hazırlanmak, daha önce deneyimlediğim hiçbir şey değildi ve bu yüzden yaklaştıklarında uzakta dalgalanan Nightfall bayrağını görebiliyor olsam da bir planımız olduğu için mutluydum.

Dört yüzden fazla adamın, düzinelerce makinenin, trebüjlerin ve mekanik kanatlarla havada uçan adamların sırf görüntüsü bile tüylerimi diken diken etmeye yetti.

O anda *Savaşın Doğası*'ndan bir satır daha aklıma geldi ve okuduğum çoğu kitapta yaptığım gibi, kitabın tamamını okuyup hafızama kaydettiğim için Yaratıcı'ya şükrettim.

İnsanlar ölecek. Bir lider olarak, kayıpları en aza indirmek ve yaralılarla ilgilenmek konusunda endişelenmeniz gerekir.

İnsanlar

ölecek.

İnsanlar

ölecek.

Etrafımda toplanan elf kadın ve erkeklerine baktım, çoğu ok ve yaylarını evlerinden getirmişlerdi ve tencerelerden yapılmış derme çatma göğüs zırhları giyiyorlardı. Boğazımda bir hıçkırık oluştu ve yıkıldığımı görmemeleri için döndüm. Yüzümü ellerimin arasına alarak usulca ağladım. Birden ellerimi yüzümden çekip aldılar ve gözlerimi kuruladılar. Göz kapaklarım açıldığında Haig'in karşımda durduğunu gördüm.

Buraya ne zaman geldi? Konseyin geri kalanıyla birlikte kalede saklanıyor olmalıydı.

"Kraliçem, halk artık güç için size bakıyor," diye hatırlattı bana.

Boğazımı temizledim, başımı salladım ve sonra onu aşağı çekerek çalıların arkasında benimle birlikte siper almasını sağladım. Yanaklarımda kalan gözyaşlarını sildim ve dönüp önümdeki görevle yüzleştim.

"Ağları hazırlayın," diye fısıldadım. Kraliçenin ordusu oldukça aşağıda, tepenin dibindeydi ama yine de sürpriz unsurumu kaybedemezdim. Tepeyi geçti, hepimiz çömelip saklanırken okçuları tepeye rastgele ateş ediyordu, karşılık vermiyorlardı.

Arkamızda, tepenin diğer tarafında, Dar Vadi'de alarm sesleri ve çığlıklar çınılıyordu ve oradaki savaşın başladığını biliyordum. Tuzağımıza doğru akıyorlardı ve Yay Adamlarımız onları daha-

Duman havayı doldurmuştu ve aşağıya bakıp tarla yakma fikrinin nasıl gittiğini görmek için tepeye tırmanmakla mücadele ettim. Ama çığlık atan adamların ve patlayan makinelerin seslerinden Dar Vadi'yi kazandığımızı ve oradan geri çekilmekte olduklarını anladım. Geriye ne kadar adam kaldıysa artık.

Kraliçe de biliyordu. O zaman onu adamlarına liderlik ederken gördüm. Her zamanki kırmızı savaş derilerini giymişti; siyah aygırına binerken sırtından mekanik kanatlar sarkıyordu. Kollarında her zamanki ateş atıcı ve ok atıcılar vardı. Embergate'ten bir ejderha değiştirici kadar güçlü ya da Archmere'den bir Yay Adam kadar ölümcüldü.

Tüm planlarımda uçan adamları düşünmemiştim. Mekanik kanatlar nispeten yeniydi. Nightfall Şehri'nde onları test eden adamlar görmüştüm ama altı yetişkin adamın şu anda yamaçta çömelmiş halde saklandığımız yere doğru uçuşunu görmek midemde safraların yükselmesine neden oldu.

Kraliçe ve ordusunun yamacın derinliklerine doğru yürümesi gerekiyordu. Ama durmuştu, şüphesiz yanan halkının dumanını görüyor ve alarm çığlıklarını duyuyordu. Adamlarını gökyüzünden vurursak burada olduğumuzu anlar. Adamları için iki kat geri çekilirse ve sonra hepsi üzerimize gelirse, kaya fikrim gitmişti ve ölmüştük.

İlerleyin. Hiçbir şeyden korkmuyorsunuz ve zaten onları kaybetmeye hazır olmasaydınız o adamları vadiye göndermezsiniz.

Üzerinde yürüdükleri zemin kayalıktı, ancak yamacın tabanını saran kumlu düz bir patika vardı. Bakışlarında kararsızlığın savaşını izledim. Şimdi bizden üç metre uzakta olan uçucularına baktı. Yamaçtaki hiç kimse kıpırdamadı. Yapraklar, çalılar, yosun tabakaları ve bulabildiğimiz kahverengi ya da yeşil her şeyle kaplıydık. Arkasına çömeldiğim kalın çalıların arasından kraliçenin yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Kaderini belirlediği anı gördüm. Yüzünde ukala bir üstünlük ifadesi belirdi ve burun delikleri açıldı. Yanan etin, ölen adamlarının kokusu havayı doldurdu ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Saldırın!" diye bağırdı.

Tepeyi aşmak ve Dar Vadi'de beklemekte olan orduma arkadan saldırmak amacıyla dar kumlu geçitten üçer üçer geçerek ileri atıldılar. Kraliçelerinin emirleriyle dikkatleri dağılan uçucular tepeden uzaklaştı ve tüm ordumuzun beklediği Dar Vadi'nin arkasına doğru hızla ilerledi.

Yaratıcı benimle olsun.

Kraliçe son ağıma kadar ulaştığında, ayağa kalktım ve mümkün olduğunu düşündüğümde daha yüksek sesle bağırdım. "Şimdi!" Bu feryat boğazımdan koptu, sesim sonunda çatırdadı.

Sivil ordumuz harekete geçti ve bunca zamandır tuttukları gergin, kaya dolu ağları bıraktı. Aynı anda, Yay Adamlarımız çalıların arasından fırladı ve onun uçucularına ve yerdeki okçularına ateş etti.

Dev kayalar ve kayalar yamaçtan aşağı yuvarlandı ve ordusuna çarptı. Adamları bineklerinden düşürdüler, makineleri ezdiler,...

ürkmüş atlar, hiçbir yöne sapmadan çılgınca koşuyor, binicilerini savuruyorlardı.

"Yeniden yükleyin!" Bağırđım ama buna gerek yoktu, insanlar zaten arkalarındaki ikinci yedek kaya yığınını ağılara aktarıyor ve sonra serbest bırakıyorlardı. O kadar çok değillerdi ama kraliçenin ordusunun kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar büyük bir kaos yaratmaya yetmişlerdi. Bir yığın korkmuş karınca gibi dağıldılar.

Kraliçe.

Etrafı taradım ama artık onu göremiyordum. Aniden bir patlama yamacı sarstı ve sonra geriye doğru savruldu, başım sert zemine çarptı ve dişlerim birbirine çarptı.

Ateş. Çığlık atıyor.

Sakin ol. Nefes aldım.

Bizi bombalamıştı. Sanki bir saldırı bekliyormuş gibi trebüjlerinden birini önceden kurmuş olmalıydı. Ayağı kalktım ve tepemden bir gölge üzerimi örttü. Kraliçe ok atıcısını bana doğrulttuğı sırada kafamı kaldırdım.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki zar zor kavrayabildim. Bileğini bana doğru salladı ve bir ok fırlatıcısını terk etti. Sonra Haig kendini atışın yoluna atarken önümde bir bulanıklık hareket etti.

"Hayır!" Çığlık attım. Cıvata öyle bir güçle ateşlendi ki göğsünün yarısına kadar girdi ve ayaklarımın dibinde yere düşmeden önce onu geriye, bana doğru savurdu.

Göğsümde vahşî bir şey koptu ve yerden fırlayarak onun üzerinden havaya sıçradım. Nightfall kraliçesinin ayak bileğini kavradım ve dengesini kaybetmeden önce bir saniyeliğine bacağından sarktım. Havada kalmaya çalışırken metal kanatlarını çılgınca çırdı ama iki kişinin ağırlığını taşımak için yapılmamışlardı.

Homurdanarak, yere düşmüş bir kuş gibi gökyüzünden düştü, önce kışına sonra sırtına çarptı. Hiç vakit kaybetmeden üzerine atladım, içimde dizginleyemediğim bir öfke kabarıyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Saf bir içgüdüyle hareket ederek yanaklarını tuttum ve ağzımı birkaç santim uzağında gezdirdim. Gözleri kocaman açıldı ve bir an dondu kaldı, şüphesiz onu öpeceğimi düşünüyordu.

Sonra içime çektim. Büyüm ateşlendi ve ölmekte olana hayat vermek yerine, yaşamakta olandan *aldım*. Yaşam gücünü ağzından emdim. Açık dudaklarından benimkine akan beyaz sisi görünce şok oldum.

Bu yeni yeteneğin keşfi beni aynı anda hem korkuttu hem de büyüledi. Saçlarının bir kısmının önden beyazlaşmasını hayretle izledim.

Onu öldüreceğim, diye düşündüm çılgınca bir an, sonra bir şey kürek kemiğimi deldi ve acı kolumu parçalayarak kraliçeye olan hakimiyetimi kaybetmeme neden oldu. Bu dikkat dağınıklığını kullanarak kasıklarına bir diz attı ve beni üzerinden itti.

Sırt üstü uzandım, oklar sağa sola uçuşuyordu ve onun tekrar gökyüzüne yükselişini hayretle izledim. Az önce yaptığım şeyle boğuşurken kanatları ölmekte olan güneş ışığında parlıyordu. Ne yapabileceğimi.

Belki *kutsanmamıştım*, belki de *lanetlenmişim*. Bu yetenek her iki yöne de gidebiliyor gibi görünüyordu.

"Geri çekilin!" diye haykırdı Nightfall kraliçesi gökyüzüne ve Nightfall'ın derin boynuzları vadinin her yerinde öttü.

Bu sesle içime bir rahatlama çöktü ve onu zayıflatıp zayıflatmadığımı merak ettim. Titreyerek uçuyordu, sesi boğuk çıkıyordu. Canlılığının bir kısmını mı almıştım? Hayatını mı zayıflatmıştım?

Atkuyruğumu önüme çektim ve koyu kahverengi parçayı inceledim. Eskisinden daha fazla mı vardı? Kraliçe bana daha fazla hayat mı vermişti?

Omzumdaki acı beni o ana geri götürdü ve yarama ve içinden çıkan oka baktım ve o anda Haig'i hatırladım.

Ayağa kalkmak için çabalayarak yaşlı adama doğru süründüm. Sırt üstü yatıyordu ve şifacılar onu kurtarmak için boşuna uğraşırken karnından ağır kan akıyordu. Bu basit bir şifacıyı aşan bir durumdu. Belki Raife burada olsaydı, ama...

"Geri çekil," diye emrettim. Kaç nefesim kaldığını bilmiyordum. Kesinlikle bir. Belki iki. Kraliçeden aldığım nefes yaşam gücüne ekleniyorsa belki üç... Nasıl işlediğini bilmiyordum. Haig'in üzerine gelip dudaklarımı açtığımda, eli dudaklarımın üzerine kenetlendi, yüzümü kuvvetle kavradı ve onun üzerinde nefes almamı engelledi.

"Ben yaşlı bir adamım. İyi bir hayatım oldu," dedi zayıf bir sesle. "Ve Nightfall kraliçesinin geri çekilişini izlerken ölmek hak edilmiş bir ölümdür. Bunu benden alma ve değerli hediyeni benim için harcama çocuğum."

Gözyaşlarım gözlerimden akıp parmaklarının üzerine döküldü. Hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etmek istedim ama parmakları hâlâ sert bir şekilde parmaklarımın üzerinde duruyordu.

ağzı çelik bir tuzak gibi. Sanki aklımı okuyormuş gibi bana baktı. "Hayatımı senin hayatınla takas etmek benim için bir onurdu... kraliçem."

Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu. Gözleri cam gibi olmadan ve göğsü artık hareket etmeden önce son bir nefes daha çekti. Eli ağzımdan uzaklaştı ve yere düştü. Onu kurtarmaya çalışmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Onun dileğini yerine getirmek istedim. Bir adam nasıl öleceğini seçebilmeli.

"Kraliçem!" Cahal çığlık attı ve ben de gözlerimi silerek ayağa kalktım. Daha sonra parçalara ayrılacaktım; halkımın bana hâlâ ihtiyacı vardı.

Omzum Hades gibi acıdı ama sesini takip ettim ve Cahal'ı yamacın tepesine tırmanırken buldum.

"Çok sayıda yaralımız var ve vadi hâlâ yanıyor ama birlikler geri çekildi," dedi biraz nefes nefese.

Başımı salladım ve arkasında duran kraliyet muhafızına döndüm. "Yaralıları iyileştirin! Yangınları söndürün! Tüm ordunun ayrıldığından emin olmak için gözcüler gönderin," diye bağırdım ve hemen harekete geçtiler. Sonra sivillere döndüm. "Ölülerimizi gömmek için toplayın. Nightfall askerlerini yakın." Onlar da emirlerimi yerine getirmek için koşuşturdular.

Cahal hareket etmemişti. Omzuma bakıyordu. "Kraliçem, bir şifacıya ihtiyacınız var."

"Hayır, ben iyiyim. Son adam da iyileştikten sonra ben de iyileşeceğim" dedim.

Savaşın Doğası'nda aklımdan çıkmayan çok dokunaklı bir cümle vardı. Savaş günü en son yemek yiyen, en son sevinen ve eğer yapabiliyorsan en son iyileşen sen ol. Bu size ordunuz arasında mücevherler ve paralarla satın alamayacağınız bir saygı kazandıracaktır.

Bu adamların saygısını istedim. Affedilmelerini istedim. Onları, bazılarının öldüğü bir savaşa götürdüm. Babalar, oğullar, kardeşler. Bunu kolaylıkla yapmadım ve kazanmış olsak da, kayıplar bugünü sonsuza dek hafızalarımızda lekeleyecekti. Bunu onurlandırmak istedim. Yara kötü değildi. Parmaklarımı hareket ettirebiliyordum, yani tendonlar sağlamdı ve kanama okla tıkanmış gibiydi, bu yüzden hiçbir atardamarın vurulmadığını biliyordum. Acı kontrol edilebilirdi.

Cahal göğsüne bir yumruk indirdi ve ayrılmadan önce eğildi.

Onu takip ettim, yavaşça tepeye tırmanarak diğer tarafa baktım. Katliamı gördüğümde keskin bir nefes aldım ve ardından duman ciğerlerime girerken öksürdüm. Tüm vadi ölü Nightfall askerleriyle doluydu. Yakılmışlardı ve yer simsiyahtı.

is. Çiftçiler ve askerler, ağaçları tehdit eden kenarlardaki yangını söndürmek için kovalarla su taşıdı.

Önceden kurduğumuz şifa çadırları doluydu ve gömülmek üzere götürülen küçük bir elf cesedi yığını vardı.

Saymamaya çalıştım ama elimde değildi.

On iki. On iki adam benim verdiğim kararlar yüzünden öldü. Raife sorumlu olsaydı, daha az olur muydu? Sıfır olur muydu? Ordusuyla savaşa girip on iki adam öldürdüğüm için beni affeder miydi?

Şifa çadırını kontrol etmek ve yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmak için vadiden aşağı inerken, ilk kişi alkışlamaya başladı. Sonra bir başkası. Yanlarından geçerken beni alkışladıklarını fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Bu, ben on iki cesedi başarısızlık olarak görsem de onların her şeyin gidişatından memnun olduklarının ve bunu bir kazanç olarak gördüklerinin işaretiydi.

Yanlarından geçerken onlara el salladım ama gülümseyemedim.

Savaş, kazandığınızda bile gülümsemeyi hak etmiyordu, çünkü bir kişi bile öldüğünde savaşta kimse gerçekten kazanmıyordu.

YEDİ

Şifacıların tüm yaralıları ve beni tedavi etmesi beş saat sürdü. Neyse ki her elfin iyileştirme yeteneği vardı, bu yüzden kadınlar ve hatta küçük çocuklar bile yaralılarla ilgilenmeye yardım etmek için dışarı çıktılar. Ok yaram hemen kapandı ve hassas pembe bir büzüşme izi bıraktı. Şifacıma yaranın izlerini tamamen silmemesini, iz kalmasına izin vermesini söyledim, böylece sahte değil gerçek bir kraliçe olma gücünü bulduğum o günü hatırlayabilecektim.

Gecenin bir yarısı konseyden geriye kalanlar, Aron ve Greylin ile birlikte toplantı odasında oturuyordum. Foxworth kaçmıştı ve Haig de gitmişti.

"Baban için üzgünüm," dedim Aron'a onuncu kez.

Aron üzgün görünüyordu ama kendini iyi toparlıyordu. Başını salladı. "Yaşlı adam her zaman savaşta değerli bir ölüm isterdi. Bütün gün bir odada tıklılıp kalmak ve toplantılar yapmak için yaratılmamıştı."

Başımı öne eğdim. "Son haberci Zaphira ve adamlarının tamamen gittiğini ve halkımızın vardiyalı çalışarak duvarı onarmaya başladığını bildirdi."

Greylin yüzünü ovuşturdu. "Çok yorgunum ama uyuyabileceğimden emin değilim."

Ne demek istediğini biliyordum. Ya kraliçe üç katı büyüklükte bir orduyla geri gelirse? Ya işi bitmemişse?

O sırada kapı açıldı ve Raife'yi görünce biraz sıçradım. Tamamen temiz görünüyordu ve yaralanmamıştı, bunun için minnettardım, ama gözleri genişti, göğsü kabarıyordu ve... öfkeli görünüyordu.

"Ordumu savaş alanına sen mi sürdün?" diye hırladı.

Elbette içeri girerken görmüş olmalıydı - yanmış toprak, ceset yığınları. Muhtemelen Cahal'la konuşmuş ve her şeyin özetini almıştır.

Bana bıraktığı mektubu düşünmemeye çalışarak sertçe yutkundum.

Aron ayağa kalktı ve Raife'nin gözlerinin içine baktı. "Lordum. Krallığımızı gururlandırdı, tacınızı gururlandırdı. İnsanlar güvende ve-"

"Lani ile özel olarak konuşmam gerek. Çık dışarı!" Raife konseye bağırdı.

Greylin kaşlarını çatarak ona baktı. "Ona kızman için hiçbir sebep yok. Diğerleri kaçmak isterken o Nightfall kraliçesini kovdu!"

"Defol. Dışarı!" Raife dişlerini sıkarak konuştu.

Bana endişeli bakışlar atarak gittiler ama ben onları el sallayarak gönderdim. Üstüm başım kir, kan ve is içindeydi. Hâlâ Raife'nin omzumdan kesilmiş ve iyileşmekte olan yaramı ortaya çıkarmak için koltuk altımdan bağlanmış tuniğini giyiyordum. Raife beni cezalandırmak istiyorsa, bunu kabul edecektim. Ayağa kalktım ve çenemi dik tutarak gazabına hazır bir şekilde onunla yüzleştım.

Haig'in öldüğünü biliyor muydu? Raife'nin notunu düşünmemeye çalıştım.

Bunu mümkün olduğunca profesyonel bir konuşma haline getirmek en iyisi olacaktır.

Raife o zaman bana döndü, gözleri her santimimi tarıyordu ve neredeyse okşayışlarını hissedebiliyordum. "Savaş alanına mı gittin? Bir savaşı mı yönettin?" Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. Kafam o kadar karışıktı ki anlayamadım.

Sadece başımı salladım.

Uzandı ve acı içinde çenesinin yanlarını tuttu. "Ölebilirdin. Bunu daha fazla yapamam."

Midem bulandı. "Ne yapacaksın?"

"Arkadaşlar. Arkadaşın olmaktan nefret ediyorum. Arkadaşların *canı cehenneme*," diye ilan etti.

Nefes alamıyordum. Sanki patlaması odadaki tüm oksijeni emmiş gibiydi.

Şok içinde ağzım açık kaldı. İncinmeli miydim yoksa... başka bir şey mi olmalıydı emin değildim.

Ellerini yüzünden çekti ve bana doğru bir adım atarak aramızdaki boşluğu doldurdu. "Sana umutsuzca aşık değilmişim gibi davranmaya bir saniye daha devam edemem, Kailani. Bu evlilik sahteymiş gibi davranarak. Sahte değil ve bununla daha fazla mücadele edemem. Çok yorgunum ve sana çok değer veriyorum." Alnını benimkine yasladı. "Beni *tüketiyorsun*," dedi ve dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim kesildi.

Sanki tüm reddedişleri ve itip kakmalarıyla kalbimde açtığı karanlık delik aniden ışıkla dolmuştu. Kendimi vızıldıyor, süzülüyor gibi hissediyordum; bedenim bu coşkulu duyguları işleyemiyordu ve bu

duyguların ondan mı yoksa benden mi geldiğini anlayamıyordum. İkimizden de geldiğini fark ettim, aşk ve arzunun baş döndürücü bir karışımıydı.

Sonra geri çekildi ve bana kırılgan bir ifadeyle baktı. "Eğer beni hala istiyorsan."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ellerimle çenesini kavradım. "Raife, seni tanıdığımdan beri her günümü seni isteyerek geçirdim."

Parmakları tuniğimin arka tarafına doğru kayarken ve ben pantolonunun kemeriyle uğraşırken dudakları tekrar benimkilerin üzerindeydi.

Ona ihtiyacım vardı, onunla sevişmeye ihtiyacım vardı. onun lanet arkadaşı *değil*.

Ama önce bir şeyi bilmesi gerekiyordu. Ondan uzaklaştım ve dondu kaldı, neden durduğuma dair belirsizlikle gözlerimin içine baktı.

"Raife, Haig öldü, insanlar öldü-" Sesim çatallaştı ve yanağımı okşayarak başını salladı.

"Sorun değil. Önemli olan tek şey senin hayatta olman ve Nightfall kraliçesinin kaçmış olması ve insanların sokaklarda senin adını haykırıyor olması, aşkım."

Halkının kaybını kabul etmesi tam da iyileşmek için ihtiyacım olan şeydi. O anda suçluluk duygum uçup gitti ve pantolonumla tuniğimin yere düşmesine izin verdim.

Bakışları çıplak tenimi taradı, gözleri yarı kapalı kaldı. "Tatmin edilmesi gereken bazı ihtiyaçların olduğunu duydum?"

Başımı arkaya eğip güldüm ve ağzı boğazıma geldi, oradaki deriyi emdi ve inlememe neden oldu.

Raife geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Teyzen haklıydı. Aile bir yeri yuva yapar ve sen artık benim ailemsin Kailani. Sonsuza kadar."

Gözümünden tek bir damla yaş süzüldü ve Raife onu öpmek için eğildi.

Raife'nin ailesi olmak, yıllar önce ne kadar çok şey kaybettiğini bildikten sonra, onun karısı ve kraliçesi olmaktan daha büyük bir onurdu. Onun her şeyi olmak istiyordum ve artık öyleydim.

SEKİZ

Raife

Kailani bana tatminsiz olduğunu ve bir sevgili istediğini söylediğinde, neredeyse onu kanepeye yatırıp orada sahiplenecektim. O kadın, köle tüccarının odasında onu gördüğüm günden beri kalbimin sahibiydi.

Kailani'ye aşık olduğumu öğrendiğim gece, elf şarabının etkisindeydi, bu yüzden ona söyleyemedim. Çoğu erkek nişanlısına aşık olduğu için heyecanlanırdı ama bu beni dehşete düşürdü. Ailemi kaybetmekten zar zor kurtulmuştum. İlk üç yıl boyunca sürekli hayatıma son vermeyi düşündüm. Nightfall kraliçesinin öldürebileceği birini sevmek beni mahvederdi.

Elf şarabıyla sarhoşken onu öptüğüm gece zar zor uyuyabildim. Kailani'nin yerde kıvrandığı ve ağzından köpükler saçtığı kabuslarla boğuşuyordum. Bu yüzden onu sevmek yerine kendimden uzaklaştırdım, ona duyduğum delice çekimle savaştım, onu korudum ama reddedişimle onu incittim. Bir gün beni affedeceğini umduğum bir şey.

"Günaydın aşkım." Kailani yatakta yuvarlandı ve boynumu öptü. Aynı yatağı paylaştığımız ikinci geceydi ve ona karşı gardımı tamamen indirmenin, Lani'yi tamamen sevmenin getirmesini beklediğim endişe hiç gelmedi. Bunun yerine kendimi iyileşmiş, bütün hissettim. Başından beri eksik olan yapboz parçası oydu. Sırtımı dayayabileceğim ve birlikte bir aile kurabileceğim kişiydi.

"Senin yüzünden içki kıtlığı olduğunu duydum." Burnunu öptüm ve o da göğsümü okşayarak güldü.

Maker, bu gülüşe bayıldım.

Ne kadar zeki olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Kraliçeyi likörle ıslatıp yaktığı Dar Vadi'ye akıtmak dahiceydi. Ben bir dâhiyle evliydim.

Sonra aklım karıştı. Bir hafta. Drae bir hafta boyunca benimle buluşmayacaktı. Kraliçenin halkıma saldırmasından sonra bu çok uzun bir süreydi. Bir haftam var mıydı? Geri dönecek miydi?

"Sorun nedir?" Lani sordu.

Annemin empati yeteneğine sahip olmasından hem nefret ediyor hem de seviyordum. Bana annemi hatırlatıyordu, bunu seviyordum ama ondan hiçbir şey saklayamamaktan da nefret ediyordum. Onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyordum. "Hiçbir şey. Sadece Drae benimle bir hafta görüşemeyeceğini söyledi. Karısının ikizleri olmuş."

Lani gülümsedi. "Bu onlar için harika... ama bir hafta uzun bir süre. Özellikle de sonra-"

Kapı çalındı.

Ayağa kalktım, tuniğimi ve pantolonumu giydim ve kapıyı açtım.

Bayan Tirth orada telaşlı görünüyordu. "Ejderha kralı adamlarıyla birlikte dışarıda."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Adamları mı? "Ne?"

Bayan Tirth başıyla onayladı. "Thorngate'e gideceğinizi ve çantanızı hazırlamam gerektiğini söyledi."

O piç kurusu baş hizmetçime patronluk mu taslıyordu? Yardım edemedim ama sııttım. Erken gelmişti.

Tekrar Lani'ye baktım, o da hemen öne atılıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Git. Ben burada her şeyi hallettim."

O istedi. Artık bunu biliyordum ve her ne kadar gerçek hislerimi itiraf ettikten sonra onu terk etmek istemesem de Drae'yi bekletemezdim. Çok güçlenmeden kraliçeyi ortadan kaldırmalıydık.

Drae Valdren'i ve ordusunun neredeyse yarısı gibi görünen ordusunu görmek için dışarıya, sarayımın önüne koştum. İlk üç sırayı Drayken'ler oluşturuyordu ve siyah ejderha pullu zırhlarıyla dimdik duruyorlardı. Elllerinde Embergate logosunu taşıyan sancaklar vardı ve açıkçası gördüğüm manzara karşısında şok olmuştum.

"Nutmun tutuldu mu?" Drae gülümseyerek bana yaklaştı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

Sırıttım. "Erken geldin ve arkadaşlarını da getirmişsin."

Drae'nin gülümsemesi genişledi "Siz yokken o kaltağın saldırdığını duydum. Buraya gelirken Dar Boğaz'dan geçtik. Arkanı kolladığınızı bilmesini istiyorum. Ona karşı toplandığınızı. Biz Lucien ve Axil'i getirirken adamlarım Archmere'de kalabilir. Burada iyi avlanma olduğunu duydum."

Çok iyi bir arkadaştı. Daha önce ailem öldüğünde beni terk etmiş olabilir ama o zaman sadece bir çocuktü. Şimdi bir adamdı ve iyi bir kraldı ve bu anda bunu fazlasıyla telafi etti.

"İstedığın yerde avlanabilirsin," dedim ona. "Kızlar nasıl?"

Drae kıkırdadı. "Arwen'e dinlenmesini söyledim ama muhtemelen bıçak atma alıştırmaları yaparken bebekleri göğsüne bağlamıştır bile."

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. Görünüşe göre kendisi için mükemmel bir kadınla evlenmişti. "Görünüşe göre krallığını emin ellere bırakmışsın."

Başını salladı. "Gidip Lucien'i görelim mi?"

O zaman yüz ifadem taşlaştı. Lucien geçen sefer neredeyse beni öldürüyordu. Kailani'nin iyiliği için rol yapmaya çalışmışım ama bunu gözlerinde görmüştüm - Kailani orada olmasaydı bunu yapabilirdi.

"O artık hatırladığımız arkadaşımız değil. Hayat onu sertleştirmiş." Yaptığım şey yüzünden mi, aşkıyla yattığım için mi, yoksa başka bir şey yüzünden mi bilemiyordum, ama kararmıştı. O gülen şakacı halinin tüm izleri kaybolmuştu.

Drae başını eğdi. "O zaman ona kim olduğunu hatırlatmamız gerekecek. öyle."

Bununla birlikte, dünyadaki en eski arkadaşım paslanmış metal bir kutu çıkardı. köşeler ve kirle kaplanmış.

Gördüğümde ağzım açık kaldı. Onu tamamen unutmuşum. "Onu sen çıkardın!" Onu azarladım. Hepimiz kral olduğumuzda dördümüzün birlikte yapması gereken bir şeydi bu. İçine ne koyduğumu bile hatırlamıyordum. O zamanlar sekiz yaşımdaydım.

Drae omuz silkti. "Artık hepimiz kralız ve hiçbirimiz birbirimizle konuşmuyoruz, bu yüzden inisiyatif alabileceğimi düşündüm."

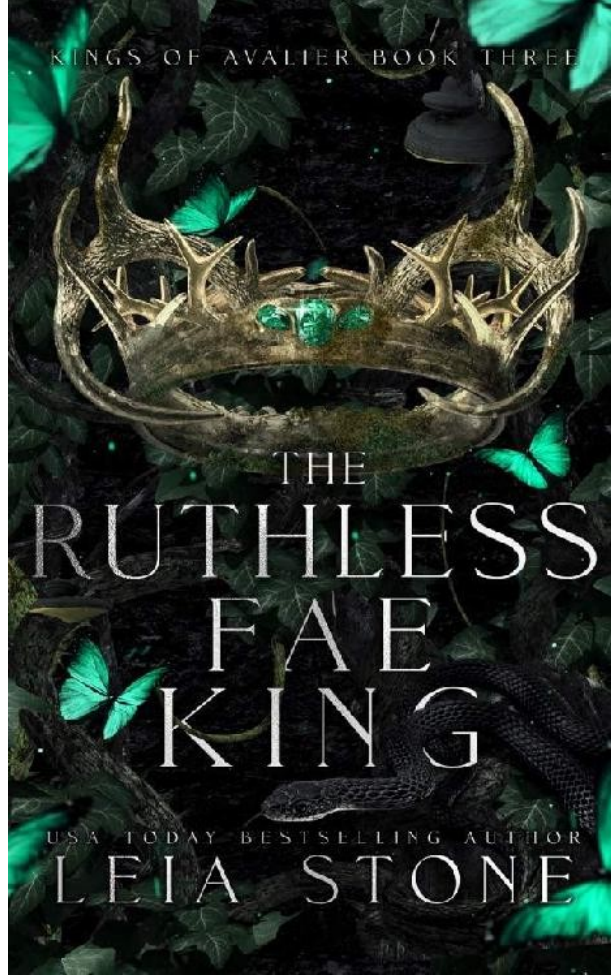
Aslında açarken heyecanlanmıştım. O geceyi hayal meyal hatırlıyordum. Yıllık inzivalarımızdan birinde hepimiz ateşin başında tatlı patates kızartıyorduk ve anı kutusu Lucien'in fikriydi. Bize mutlu çocuklar olduğumuzu hatırlatacak bir şeyler gömmemiz gerektiğini, çünkü bir gün babalarımız gibi öfkeli yaşlı krallar olacağımızı söylemişti.

Bunu yanında götürmek iyi bir fikirdi. Kutu Lucien'i gittiği karanlık yerden geri getirebilirdi. Onu oraya ben koymuş olsaydım kendimi asla affetmezdim.

Sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi.

SON

BOOK THREE WILL TAKİP ET Lucien Thorne ve onun
Sonbahar sarayının prensesi ile anlaşmalı evlilik.

[Şimdi ön sipariş verin.](#)

OceanofPDF.com

BENİ TAKİP EDİN

Amazon:

Keyif almanız için 50'den fazla fantastik kitabım var! [Amazon](#)'dan göz atabilirsiniz.

Kurt sürüsü:

Lütfen Facebook'taki [Wolf Pack](#)'ime katılın çünkü orada sık sık kapakları ve gizli kitaplarla ilgili şeyleri açıklıyorum ve çekilişler yapıyorum.

Bülten:

Ayrıca Yeni Yayınlarımı kaçırmamak için [Bültenime](#) kaydolun. Spam yapmıyorum ve istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz.

Sosyal Medya:

Beni [Instagram](#) ve [Tik Tok](#)'ta takip edin ve [Facebook](#) sayfamı "Beğenin".

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem okuyucularıma her zaman büyük bir teşekkür! Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım. Yaratıcı olabilmem ve bunu geçimimi sağlamak için yapabilmem ve birilerinin yazdıklarını gerçekten okumak istemesi beni hala şaşırtıyor. Beni çok destekleyen Kurt Sürüsü'me teşekkür ederim. Editörlerim Lee ve Kate'e, siz olmadan ben yarım yamalak bir karmaşayım. Ve her zaman beni sanatımla paylaştıkları için kocama ve çocuklarıma <3

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.